

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ИЗБОРЪТ

Превод от английски: Лили Дикова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Обичам те, Травис. Прегръщай ме.

— Джулиана! — Травис Сойер чу собствения си приглушен вик, потръпвайки върху жената с огненочервена коса, която държеше в прегръдките си. Остатъкът от нажежената му до бяло страст се изразходва в ослепително вихрената буря на освобождаването. Той се загуби в прегръдките на любимата си, отдаден на огъня ѝ, самият той ликуваше от победата си. Джулиана се притискаше в него с цялата си женска сила, докато накрая почувства, че потъва в друг свят.

Никога преди не се бе чувствал така. Беше на тридесет и осем години. Не му се бе налагало да тича след жени, но смяташе, че е живял достатъчно дълго, за да има преценка. Това беше нещо специално. Нищо в живота му преди не е било толкова хубаво. Страстно, диво, мощно. Рядко се бе чувствал толкова жив, толкова силен. Задоволството се разля в него след бавно затихващата страст.

Сега беше негова. Неохотно той се освободи и се търкулна настрана, ръката му бавно премина по нежната извивка на гърдите ѝ. Тя му се усмихна от възглавницата, изражението ѝ, както винаги, го поразяваше, дори тук в мрака на спалнята ѝ.

Гъстата, буйна маса на косата ѝ беше елегантна, езическа корона, обрамчила ослепителното ѝ лице. Травис се загледа надолу към нея, омаян от огромните очи с дълги мигли, благородния нос, арогантната и все пак учудващо деликатна брадичка и сладните устни. Дългият ѝ крак бавно, похотливо се плъзна между неговите. След това тя затвори очи и се сгуши в топлината му.

Постигна го, победоносно си помисли Травис и я притисна поздравно в прегръдката си. Той желаше тази червенокоса кралица с топазените очи.

Но в следващия миг реалността му напомни за себе си. Какво по дяволите търсеше тук, защо така я прегръщаше? Никога не бе имал намерение да отиде толкова далеч в отмъщението си, не беше възнамерявал да се озове в леглото на Джулиана Грант.

Погледът му потъна дълбоко в сенките на спалнята, търсеше отговорите, които не се намираха там. Сега, след като страстта се беше уталожила, той се чувстваше зашеметен.

Отмъщението тласка човека по странни пътеки. Джулиана Грант се оказа неочаквано отклонение от дългия път, по който се движеше през последните пет години. Той не можеше, нямаше да допусне това отклонение, колкото и екзотично да бе то, да го откаже от избрания курс. Беше стигнал твърде далеч. Вече нямаше връщане назад, дори да искаше.

Травис винаги правеше много добре нещата, с които се захващаше, и тъй като се беше захванал да организира отмъщението си, не допускаше никакви вратички. Изход нямаше за никого, дори за самия него.

Чистото ярко калифорнийско слънце, танцувайки, прекоси залива и игриво се промъкна през прозорците на спалнята. Джулиана бавно отвори очи и се загледа в светлината на ранната пролет, която танцуваше из поразяващата с белотата си стая, бяло върху бяло. Тя проблясваше по дебелия светъл килим, отскачаше към белите стени, удряше се в столовете от хром и бяла кожа и се заиграваше на блестящата тоалетна масичка, лакирана в бяло. Разпръсна се, когато се удари в единствения цветен акцент в спалнята — абстрактна рисунка с цвят на яйчен жълтък, на стената над леглото от хром в бяло.

Омаяна, Джулиана проследи слънчевата светлина, която рикошираше между огледалото и рисунката, припляскваше през разпенените бели чаршафи на разхвърляното легло. Там в последен изблик на заслепяващ блясък утринното слънце разкри чуждия мъж, нахлул в стаята ѝ предишната вечер.

Мъж в леглото ѝ. Само по себе си това беше достатъчно рядко събитие, което да възбуди учудване и любопитство, но в случая беше дори още по-забележителен инцидент. Джулиана се наслади на тайната, която таеше в себе си.

Защото знаеше без сянка на съмнение, че тъкмо този мъж — якият, строен, секси мъж на име Травис Сојер — е мъжът. Идеалният мъж. Този, когато е чакала през целия си живот.

Тя се наслади на прелестната тайна и се помъчи да не вдига никакъв шум, за да не събуди екзотичното същество, което лежеше до

нея. Трябваше ѝ миг, през който да се полюбува на вълнуващата сигурност, че най-накрая го е срещнала.

Той не беше точно това, което тя наивно си представяше през годините, когато се отдаваше на невинно фантазиране. Преди всичко не беше достатъчно висок. На нея самата малко не ѝ достигаше до сто осемдесет и три сантиметра, винаги бе мислила, че идеалният мъж трябваше да бъде около метър и деветдесет и три. Достатъчно висок, за да може тя спокойно да носи високи токове до него. А Травис едва-едва достигаше сто осемдесет и осем сантиметра. На петсантиметрови токчета очите им се изравняваха. На седемсантиметрови тя се извисяваше над него.

Но недостигът на височина той компенсира с телосложението си, радостно се успокояваше Джулиана. Травис беше гладък, мускулест и як като парче гранит. Снощи тя ни най-малко не се усъмни в силата му. Мъжката сила в него беше напълно контролирана, а това го правеше още по-възбуждащ. Това беше мъж, който със сигурност се владееше, напълно овладял техниката на самоконтрола. Тя се възхищаваше на този вид контрол у мъжете. Той създаваше у жената чувство за сигурност — старомодна, примитивна увереност, че не бива да се страхува от по-голямата му физическа сила, че може да разчита на нея за закрила.

Травис не отговаряше напълно на идеята на Джулиана за идеалния мъж и в няколко други отношения. Джулиана предпочиташе чувствени, топли кафяви или лешникови очи. Травис имаше студени, кристално сиви очи, които не издаваха чувствата му, освен при силно емоционални ситуации. Снощи ситуацията беше емоционална, с удоволствие си спомни тя. Видя страстта, искряща в очите му, и тръпки на силна възбуда преминаха по цялото ѝ тяло.

Тази сутрин беше напълно готова да захвърли старите си норми за цвета на очите, тъй като очите на Травис не само бяха способни да отразяват страстта му, те излъчваха и интелигентност, която допълваше нейната, както и рядко чувство за хумор, което я очароваше всеки път, когато се проявеше.

За нещастие, и косата му малко се отклоняваше от представите ѝ. Беше много по-тъмна. Джулиана винаги бе харесвала мъже със светлокафява или руса коса, но трябваше да признае, че късо подстриганата, черна като нощта коса на Травис, изглежда, му

отиваше. Едва забележимото побеляване по слепоочията съвсем не беше непривлекателно.

Имаше още няколко дребни разминавания между истинския Травис Сойер и представата на Джулиана за истинския мъж. Например, ако беше прекалено придирчива, би се заяла с безспорния факт, че грубият му, суров вид никога нямаше да му позволи да украси корицата на списанието „Джентълмънз Куотърли“. Е, разбира се, от това губеше „Джентълмънз Куотърли“, си каза тя. Той изглеждаше чудесно тук, в леглото ѝ.

Но не трябваше да се забравя и очевидната липса на интерес към стил и облекло. Познаваше го вече от почти цял месец и нито веднъж не го видя с друго нещо, освен с тъмни панталони, строга бяла риза, консервативна раирана вратовръзка и островърхи обувки. Саката му също бяха в убити оттенъци на сиво. Но Джулиана си мислеше, че би могла да реши този проблем. В края на краищата тя имаше повече от достатъчно стил и за двамата, каза си тя. Погледна към гардероба си и се усмихна, като си представи окачените там скъпи, модни дрехи и кутиите с обувки вътре. Пазаруването заемаше челно място в списъка на хобитата ѝ.

В последна сметка Джулиана беше повече от склонна да се примири с малкото нещо, по които Травис Сойер не отговаряше на идеализирания ѝ образ за Господин Истинския. Беше свикнала да работи за това, което иска, и беше съвсем склонна да жертва колкото е нужно време и усилия, за да лъсне този твърде специален необработен диамант. Снощи напълно се увери, че усилието си струва. Все още потръпваше от глава до пети от горещите спомени.

След като свърши прегледа си, Джулиана бавно се протегна, нарочно с един пръст на крака си погали по дължината мускулестата подбедрица на Травис. Тъй като не получи отговор, тя въздъхна и се примири с факта, че мъжът вероятно се нуждае от съня си след миналата нощ.

Джулиана се усмихна развеселена, но и със съжаление, отметна чаршафа и се изправи на крака. Леко се стресна, като установи, че цялото тяло приятно я болеше. Травис беше взискателен, но и смел и великодушен любовник. Беше взел всичко, което можеше, но ѝ беше отвърнал със също толкова силна страст. Затвореше ли очи, все още можеше да усети силните му, чувствени ръце върху нея тази сутрин.

Чувстваше се, сякаш докосването му е оставило следи навсякъде по нея.

Застанала в средата на блестящата си бяла стая, Джулиана си позволи още един последен, любовен поглед към мъжа в леглото си и след това с изправена, тържествувача походка се отправи към банята.

Ще поздрави истинския си мъж с подходяща женска домашна атмосфера, реши тя. Така мъжът може да добие известна представа за чудесата, които го очакват.

След половин час, след като си беше взела душ, прибрала масата от червени къдрици в буйна конска опашка и облечена в панталони с модна кройка и висока талия и риза с широки ръкави, Джулиана се отправи обратно към спалнята. Носеше поднос за чай от черен емайл. Кацнали на елегантния поднос, се виждаха чайник в стил Арт Деко и две яркочервени чаши с интересен дизайн.

— Добро утро.

Тя лъчезарно се усмихна, когато видя, че Травис е буден. Той се отпусна по гръб и се загледа в нея с полузатворени очи.

— Добро утро.

Гласът му беше дрезгав, сънлив и много секси.

— Хубав ден, нали? Всъщност тук в Джуъл Харбър той винаги изглежда хубав. Едно от нещата, с които трудно свикнах, когато за първи път пристигнах преди четири години. Това е идеалният калифорнийски морски град, а идеалното винаги те прави малко подозрителен, не е ли така? — Джулиана се зае с подноса. — Дори мъглата, когато се спусне, тук е по-различна откъдето и да било другаде. Мека, романтична и ефирна. Нали не пиеш чая си с мляко или захар?

— Не.

Травис бавно се изправи и се облегна на възглавниците.

— Така си и мислех. Не си този тип.

— Има някакъв тип?

Той се загледа в нея, сякаш дълбоко заинтригуван от ритуала на разливане на чай.

— О, безспорно. Но знаех, че не си един от тях. — Подаде му една червена чаша. — Също така в деня, когато влезе в заведението ми, знаех, че пиеш черно кафе, не еспресо, не с мляко или капучино.

Явно озадачен, той погледна надолу към силния тъмен чай, след това нагоре, за да срещне изпълнения ѝ с очакване поглед.

— Не се обиждай, но съм малко изненадан да установя, че кралицата на местната кафеена империя сервира чай в леглото.

Джулиана се изсмя и взе втората чаша.

— Ще ти издам малка тайна — каза тя, докато сядаше на стола от хром и бяла кожа. — Всъщност не обичам кафе, особено от този моден френски и италиански тип, който сервирам в заведението. Разстройва стомаха ми.

Устата на Травис леко се изви.

— Знам повечето ти тайни, но тази добре си укрила. Никога не бих допуснал, че пиеш чай. Какво ли биха казали постоянните клиенти на „Каризма Еспресо“, ако знаеха?

— Нямам никакво намерение да ги оставя да узнаят. Докато, разбира се, не бъда готова да откроя верига от чайни.

Травис се намръщи, автоматично отрицателно поклати глава.

— Забрави за чайните. Нали целта ти е да разшириш „Каризма“? Тук много повече хора пият кафе, отколкото чай.

— Да оставим идеята ми за чайна. Така или иначе тази сутрин не искам да говоря за нея. — Джулиана го изгледа с голям интерес. — Мислиш ли, че знаеш всичките ми тайни, само защото през последните седмици се ровиш из документацията на предприятието ми?

— Повечето.

Травис сви рамене, голите му, загорели плещи се раздвижиха с мъжествена грация на бялата сатенена възглавница.

— Не забравяй, че съм бизнес консултант. Познавам си добре занаята. Разбрал съм, че след като научиш финансовите тайни на някого, обикновено узнаваш и останалите му тайни.

— Звучи страховито.

Джулиана потрепери елегантно и пое глътка от собствения си „Дарджийлинг“.

— Радвам съм, че в нашия случай все още има някои изненади. Така е по-забавно, не мислиш ли?

— Не всички изненади са приятни.

Тънко предупреждение. И, както можеше да се очаква, остана пренебрегнато. Джулиана реши, че Травис все още е сънлив.

— Сигурна съм, че в нашия случай, изненадите ще бъдат най-малкото интересни, ако не и направо приятни — каза тя уверено. — С нетърпение очаквам всяка от тях.

Заля я вълна на щастие, докато го изучаваше. Изглеждаше толкова добре, легнал в леглото ѝ. Обичаше този мъж с тъмна окосменост на широките гърди. Като си помислеше само, че си е губила времето да мечтае за русокос мъж. Невярвайки, поклати глава, като си спомни колко е била глупава.

— Нещо не е наред? — попита Травис.

— Ни най-малко.

— Помислих си, че може да съжالياваш за някои неща — той нарочно замълча, погледът му срещна нейния, — от миналата нощ.

Джулиана изненадано впери поглед в него.

— Разбира се, че не. Ако се тревожех, че ще съжالياвам за нещо, изобщо нямаше да легна с теб. Знаех точно какво правя.

— Така ли?

— Абсолютно. Сигурна съм, че и ти също.

— Да — съгласи се той, замислено. — Знаех какво правя. Тази сутрин изглеждаш доволна от себе си, Джулиана.

— Така е.

Тя широко се усмихна, наистина безкрайно доволна от него, от живота и от света.

— Радвам се, че не си разочарована.

— Разочарована? — По лицето ѝ се изписа искрена изненада. — Как е възможно да бъда разочарована? Беше великолепно. Отлично. Всичко, както си го представях. Ти си чудесен любовник, Травис Сойер. Блестящ!

Неочаквана издайническа руменина обагри високите му скули. Джулиана можеше да се закълне, че в течение на няколко секунди Травис беше смутен от щедрото хвалебствие. Това, че не парадираше с тези си конкретни умения, моментално я трогна.

— Не — въздъхна Травис, съсредоточавайки се в чая си. — Не мисля, че съм направил нещо специално. Мисля, че ние просто си допаднахме. Понякога става така. Двама души се срещат, намират се, всеки установява, че другият е привлекателен, и нещата се решават в леглото.

Веждите на Джулиана се вдигнаха и тя замислено присви устни.

— Подобно нещо често ли ти се е случвало в миналото?

Травис премигна и кристалните очи блеснаха зад клепачите му.

— Не — призна той тихо. — Подобно нещо не ми се е случвало много често.

Джулиана веднага се отпусна, доволна да разбере със сигурност, че чувствата в случая не бяха едностранни.

— Добре. Знаех, че миналата нощ беше специална.

— Приемам, че и на теб подобно нещо не ти се е случвало много често, така ли.

Травис зададе въпроса неохотно, сякаш не искаше да знае отговора, но не можеше да се спре да не зададе интимния въпрос.

— Никога през целия ми живот — увери го тя съвсем честно.

Той леко се усмихна.

— Може би нямаш достатъчно опит, за да прецениш.

— На тридесет и две години съм и междуременно съм целунала достатъчно жаби, за да открия принца си.

— Но не си спала с много от жабите, нали?

— Разбира се, че не. Както знаеш, жабите могат да бъдат много лигави. Жената трябва да внимава.

— В днешно време това важи и в двете посоки.

— Давам си сметка. Но знам, че не си от тези мъже, които скачат в леглото с всяко тяло, което им се изправи на пътя.

Джулиана с отвращение сбърчи нос.

— Никога не бих си паднала по мъж, който не е безкрайно придирчив, когато стане дума за секс. Още чай?

— Благодаря.

Той подаде червената чаша, развеселен и загледан в нея, когато тя скочи от стола, за да налее от разкошното чайниче в стил Арт Деко.

— Като нищо мога да свикна с този вид услуга.

Тя се изсмя.

— Улучи ме в добро настроение. То или новостта на ситуацията ме вдъхнови.

Подаде му чашата и същевременно се наслади на докосването на пръстите му.

— Е? — попита тя, едва успявайки да прикрие нетърпението си.

— Сега ли искаш да поговорим за това или по-късно?

— Да поговорим за какво?

— За бъдещето ни, разбира се.

Тя усети как Травис притихна на възглавниците, но реши да не иска обяснение.

— Кога смяташ да ми направиш предложение? Не бих искала да разваля изненадата, но би ми помогнало да знам датата, която имаш предвид, за да започна да правя планове. Нали знаеш колко много работа има. Просто искам всичко да е свършено.

Травис се вторачи в нея, забравил за чая.

— Планове? За какво по дяволите говориш?

— Винаги ли си така напрегнат сутрин? — Тя снизходително му се усмихна.

— Говоря за плановете за нашата женитба, разбира се.

— Нашата какво?

Червената чаша с чая се изплъзна от ръката на Травис, съдържанието ѝ с тихо ромолене се разля по белите чаршафи. Изтърколи се от ръба на леглото и с тъп удар се приземи на белия килим.

— О, Боже. По-добре веднага да го изчистя. Чаят оставя петна, нали знаеш.

Джулиана скочи на крака, избърза към облицованата с бели плочки баня и отвори шкафа.

— Джулиана, чакай. Върни се тук. Какво по дяволите искаше да кажеш преди минута? Кой е казал нещо за женитба?

Тя се обърна с гъба и препарат за почистване на килими в ръка и се възхити на гледката, която представляваше Травис, изправен гол-голеничък на вратата. За няколко мига забрави за петната от чай в другата стая.

— Кого го е грижа, че леко клониш към нисък? — попита тя тихо. — Ти просто си свършен.

— Нисък? — той я погледна навъсено. — Аз не съм нисък. Ти си твърде висока, това е проблемът.

— Не е проблем. Ще се справим. Повечето време ще нося обувки без токове или с ниски токове — обеща тя. Очите ѝ замечтано обходиха дължината му. — А някои части от теб изобщо не са къси.

— Джулиана, за Бога!

Травис грабна бял пешкир от най-близката закачалка и го уви около стройните си бедра.

— Изчервяваш се. Не знаех, че мъжете са способни на подобно нещо.

— Джулиана, хвърли гъбата и престани да говориш глупости. Какво искаш да кажеш с това да се оженим?

Тя веднага се сети за килима.

— Почакай за секунда, трябва да изтрия този чай. Това е неприятното с белите килими. Не можеш дълго време да оставиш нещо да се задържи на тях, защото петното остава.

Тя премина покрай него и се забърза към кафявото петно, което бавно потъваше в красивите бели влакна.

— Би трябвало да е устойчив на петна, но за нещастие, това не означава, че би удържал на всякакви злоупотреби. Може би не биваше да постилам бяло, но тук изглеждаше толкова прекрасно, че не устоях на изкушението.

Травис бавно премина през стаята и застана над нея, а тя, коленичила, започна усърдно да търка.

— По дяволите, Джулиана. Опитвам се да говоря с теб.

— О, добре. За нашата женитба. Е, добре, мислила съм за нея и реших, че няма причина да чакаме, нали така? Искам да кажа, не сме деца.

— Не, не сме — отвърна ѝ Травис. — Ние сме възрастни. И това означава, че няма защо да започнеш да говориш за женитба само защото сме прекарвали заедно една нощ.

— Вече ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че обичам незабавно да се залавям за проблема — припомни му тя самодоволно. — След като веднъж съм решила нещо, нищо не може да ме спре. Питай, когато искаш.

— Престани да търкаш този проклет килим и ми обърни внимание.

— Но макар и да няма причина да се чака, навярно не ти се иска и много да бързаме. — Джулиана се изсмя. — Искам да кажа, че винаги си твърдял, че не бива да бързам, а внимателно да планирам важните си ходове, нали така?

— Точно така.

— Ето защо ми се ще внимателно да планираме тази сватба. Мисля, че бих желала тя да бъде нещо голямо, блестящо, изпипано до край според традициите, включително годеж преди това. В края на

краищата заслужава си да положиш труд за нещо толкова уникално в живота ти, нали разбираш? И го искам да бъде както трябва. Естествено, държа цялото семейство да присъства. Братовчедка ми Ели и съпругът ѝ живеят само на няколко километра надолу по брега, родителите ми ще могат много лесно да дойдат от Сан Франциско. Чичо Тони живее в Сан Диего, така че и той не е проблем. Бих искала да поканя и някои добри клиенти на „Каризма“.

— Джулиана...

— Бихме могли да го направим в малкия параклис с изглед към пристанището.

— Не ти ли се струва... — Травис я прекъсна със строг глас, — че малко прибързваш?

Тя престана да търка и любопитно вдигна поглед към него.

— Прибързвам?

— Да, прибързваш.

Беше доволен, че най-после успя да привлече цялото ѝ внимание.

— Спомням си всичко, което се случи миналата нощ, както и всяка подробност от всичко, за което сме говорили през последните три и половина седмици, и със сигурност знам, че нищо, повтарям, нищо никога не е споменавано за женитба.

— О, скъпи. Развалих ти великолепната сцена на предложението, така ли? Вероятно си мислил за романтична вечеря с вино и хайвер, след това разходка по брега на пристанището и официално предложение за женитба. — Джулиана разкаяно прехапа устна и се изправи на крака. — Съжалявам, Травис. Но няма защо да се тревожиш. Всичко това можеш да направиш довечера или утре вечер. Онзи ресторант, където вечеряхме снощи — „Трежър Хаус“ — е чудесно място за предложения за женитба. Можем пак да отидем там довечера.

— Откъде знаеш, че е толкова чудесно място за предложения? За Бога, какво говоря? Забрави. — Сивите очи на Травис ядовито и раздражено проблеснаха. — По дяволите, Джулиана, нямам намерение да ти правя предложение за женитба.

Настъпи кратко вълнуващо мълчание, докато Джулиана осмисляше информацията. За момент беше убедена, че не е разбрала правилно.

— Моля?

— Чу ме — каза той, почесвайки се по тила с жест на раздразнение и обърканост.

— Но аз мислех... Просто допуснах...

На Джулиана не ѝ стигаха думи, потресаващо, необичайно събитие. Тя леко, неопределено, безпомощно махна с ръка — тази с гъбата.

— Мислех, че миналата нощ...

Травис кисело изви уста.

— Мислиш, че само защото се срещаме през последните две седмици и спяхме заедно, автоматично следва, че аз съм имал намерение да се оженя за теб? Хайде, Джулиана, не си толкова наивна. Всъщност можеш да бъдеш достатъчно мъдра, когато решиш. Ти си хитра, делова жена. Знаеш как да се грижиш за себе си. Освен това сама каза, на тридесет и две години си и вече си целувала някоя и друга жаба. Затова не ме гледай с поглед на ранена кошута.

Обвинението я ужили. Джулиана мигновено присви очи, а вените ѝ бавно се изпълваха с гняв.

— Искам да знаеш, Травис Сојер, че през цялото време намеренията ми бяха почтени. В момента, в който те срещнах, знаех, че ще се омъжа за теб.

— Така ли? Ами в такъв случай може би трябваше да ме предупредиш. Тогава щяхме да избегнем цялата тази глупава, притеснителна сцена. Защото за момента нямам намерение да се женя за когото и да било.

— Разбирам. — Тя гордо се изправи. — Значи просто си ме използвал?

— Не, не съм те използвал и много добре го знаеш. Ние сме двама възрастни, които се привличат физически. Имаме общи професионални интереси, и двамата не сме женени, работим заедно, защото ти ме нае като консултант. Напълно естествено беше да започнем роман. И ето докъде докарахме нещата. Заплетохме сме в роман, нищо повече.

— Още не си готов да се ангажираш, така ли? — предизвика го тя.

— Винаги ли така удрияш по главата партньорите си на другата сутрин?

— Вече говорихме, не е имало чак толкова такива сутрини и ноци и, разбира се, че обикновено не ги удрям по главата. Но пък и не са много тези, за които съм искала да се омъжвам.

— Колко от тях са си дали труд да ти предложат да се омъжиш за тях? — попита Травис саркастично.

— Много мъже са ми правили предложение за женитба. Всъщност винаги ми предлагат. Обикновено в „Трежър Хаус“. Затова знам, че там обстановката е идеална.

— След като си имала толкова много възможности, защо не си приела предложението на някой жалък нещастник?

Джулиана се вбеси.

— Защото никой от тях не беше идеалният мъж. Отблъснах всички. С изключение на един, но така или иначе от това нищо не излезе.

— Значи аз съм щастливецът, когото намираш за подходящ, а? Какво се случи с другата жертва?

Джулиана усети как напират горещи сълзи. Тя усилено започна да мига, за да ги потисне.

— Няма защо да си толкова груб. Не беше жертва, а чудесна, очарователна личност. Мил човек. Истински красавец. Красиви лешникови очи и тъмноруса коса. Красив, златен бог. И много по-висок от теб.

— Не ме е грижа как е изглеждал. Искам да знам как се е измъкнал.

— Защо? За да можеш и ти да се измъкнеш по същия начин? Е, добре, ще ти кажа как се измъкна от хватката ми. Подви опашка и избяга. Направо в прегръдките на друга. Друга, която ми е много близка. Дребна, руса и с добър нрав. Жена, която никога не е спорила с него. Жена, която никога не е поставяла под въпрос неговата преценка. Жена, която никога не го е поставяла в затруднено положение като мен. Ето това е. Доволен ли си?

— По дяволите, Джулиана. Не искам да събуждам стари спомени. — Травис отново се почеса по тила. — Просто исках да го направя на въпрос.

— Считай, че си го направил. Продължавай, последвай примера на годеника ми преди години. Бягай, ако си толкова страхлив. Мислех,

че си мъж, който не може да бъде стреснат от жена като мен. Мислех те са по-смел.

— Никога няма да бягам — отвърна Травис хапливо. — Но и нямам намерение да те оставя да ме притискаш да се женя. Достатъчно ли ясно се изразявам?

Джулиана покри очите си с ръце и тъжно кимна.

— Достатъчно. Очевидно, станала е ужасна грешка. Предполагам, че неправилно съм изтълкувала всички сигнали. — Тя преглътна досадните сълзи. — Извинявай.

Суровото лице на Травис омекна. Приблужи се към нея и вдигна ръка, за да я погали по бузата.

— Ей, няма нужда толкова да се вълнуваш. Познавам те достатъчно дълго и съм разбрал, че си импулсивна.

— Братовчедка ми Ели казва, че съм спонтанна.

Травис се усмихна и с грубия ръб на палеца си очерта линия по челюстта ѝ.

— Така е.

— Толкова е объркващо.

— Забрави — великодушно заяви Травис. — Миналата нощ беше прекрасно. Разбирам, защото си си въобразила повече, отколкото...

— Повече, отколкото си имал намерение?

— Да кажем повече, отколкото всеки от нас е имал намерение.

— Говори за себе си. — Тя се обърна, отдръпна се от обсега на ръката му. — Става късно. По-добре се обличай. Сигурна съм, че имаш много работа днес.

— Нищо, което да не може да почака до понеделник. — Травис се втренчи в нея. — Какво ще кажеш да прекараме остатъка от неделния ден на плажа?

— Не, благодаря.

Тя се наведе и за последен път прокара гъбата по килима. След това взе празната червена чаша.

— Имам хиляди неща да върша днес — добави тя мрачно. — Знаеш го. Мисля, че първо ще измия косата си, след това ще отида в пералнята. Тези чаршафи определено имат нужда да бъдат изпрани.

Травис не помръдна.

— Ще се цупиш ли?

— Никога не се цупя — увери го тя тържествено.

— Тогава защо са тези извинения? Снощи и двамата крояхме планове да прекараме деня заедно.

— Всичко се промени. Сигурна съм, че го разбираш.

Тя влезе в облицованата с бели плочки баня и прибра препаратите за почистване на килими в шкафа.

— Искам да побързаш и да се облечеш, Травис. Смуствам се, като те гледам да ходиш напред-назад из спалнята ми, облечен само с един пешкир.

— Мога да сваля пешкира.

Тя го стрелна с поглед през отворената врата.

— Да не би да намекваш отново да си легнем?

— Защо не? И двамата се съгласихме, че нощта беше прекрасна.

— Не мога да повярвам. — Тя се подпря с една ръка в рамката на вратата. — Травис, сигурно не очакваш пак да скоча в леглото с теб, след като вече знам, че намеренията ти не са почтени?

— Ще престанеш ли да говориш като героиня от деветнадесети век, която мисли, че е компрометирана?

— Изглежда, не разбираш? — каза Джулиана, която губеше търпение. — Гоня те. Сега. Обличай се и напускай жилището ми. Всеки от време на време прави грешки, но на свине два пъти бисери не хвърлям. И нямам никакво намерение да си пиляя ценното време с толкова объркан и заядлив мъж като теб.

— Може би това е любезен начин да ми кажеш, че съм глупав?

— Точно така. Аз съм жената за теб, Травис Сойер. Създадена съм за теб. И ти за мен. Ако си толкова глупав, да не го разбереш, няма никакъв смисъл да продължаваме тази връзка. Тръгвай си.

Очите му бяха тесни процепи, когато дръпна панталоните си от закачалката.

— Означава ли това, че ще развалиш договора си със „Сойер Мениджмънт Систъмз“?

Джулиана се стресна. Ако наистина го уволнеше, вече никога нямаше да го види. Ужасно, само като си го помислеше.

— Не, не означава. Ес Ем Ес е най-добрата фирма за бизнес консултации в тази част на Калифорния и бъдещето на „Каризма Еспресо“ е много важно, за да го жертвам, като се освободя от теб. За съжаление.

— Така ли?

Травис нахлузи панталоните и посегна към бялата си риза.

— Приятно ми е да чуя, че все още ме ценят за някои неща. Но не се ли страхуваш, че има опасност да смесиш работата с удоволствията? Не се ли оказахме точно в това положение?

Джулиана вдигна брадичка.

— Не, ни най-малко не се опасявам за това. Напълно съм способна да отделя работата си от твоите удоволствия.

— Така ли? Е, ще видим колко си способна.

Свърши да закопчава ризата си и посегна към обувките.

— Заплашваш ли ме, Травис?

— Не смея и да си помисля такова нещо.

Завърза връзките на обувките си с къси, нервни движения на пръстите, а вратовръзката напъха в джоба си.

— Но и двамата знаем, че ти си емоционалният елемент в това уравнение. И ти ме искаш. По дяволите, тази сутрин се събуди, убедена, че си влюбена в мен.

— Никога не съм го казвала.

— Каза го — хладно я апострофира Травис. — Миналата нощ, когато лежеше под мен, вкопчена в мен, сякаш бях единственият мъж, останал на земята. Чух всяка дума.

Джулиана усети как цялата пламва от унижение. Предизвикателно вдигна брадичка.

— Добре, казала съм го. Не отричам. Нямах да искам да се омъжвам за теб, ако не бях влюбена в теб. Но тази сутрин ти ме върна към действителността. Вероятно любовта не е нещо по-лошо от грип. Ще се възстановя, както се възстанових преди три години, когато годежът ми беше развален. А сега, хайде, тръгвай си, преди да съм излязла от кожата си. Ставаш много досаден.

Травис се запъти към вратата.

— Ще съжаляваш, че така ме изритваш.

— Ха. Никакъв шанс. Животът е много кратък за глупави съжаления. Както казах, ще се възстановя. Но те предупреждавам, някога ще погледнеш назад към всичко това и ще решиш, че си глупак.

— Така ли?

Намираще се вече във всекидневната ѝ в тюркоазен и оранжево-розов цвят с ръка на дръжката на вратата.

Джулиана избърза по коридора към него. Всъщност вече е излязъл, с ужас си помисли тя, всъщност си е отишъл.

— Да, така е. Аз съм идеалната жена за теб и някой ден ще го разбереш.

Той се завъртя, за да се изправи срещу нея, зад гърба му вратата беше отворена.

— Вече съм разбрал, че в леглото двамата заедно се чувстваме много добре. Какво друго искаш от мен?

Тя рязко се спря на няколко крачки от него, задъхана.

— Искам да разбереш, че ме обичаш. И след това да ми направиш предложение за женитба.

— Не искаш ли твърде много?

— Никога нищо не правя наполовина. Би трябвало вече достатъчно добре да ме познаваш, за да го разбираш. Но — спря се, за да набере смелост, — може би, трябва да взема под внимание факта, че си мъж и следователно не познаваш достатъчно добре нуждите и емоциите си.

— Господи! Благодаря за задълбочения психологически анализ и разбирането, мила госпожо.

— Виж какво ще ти кажа, Травис. Давам ти един месец. Един месец и толкова. Ако не се вразумиш, повече никакви шансове няма да ти дам.

— Един месец? Учудваш ме, Джулиана. Би трябвало вече достатъчно добре да ме познаваш, за да си разбрала, че не се подчинявам на ултиматуми.

— Не го приемай като ултиматум — настоя тя. — Приеми го като време, през което спокойно да прецениш избора си.

Той учудено поклати глава.

— Май никога не се предаваш?

— Хората, които се предават, никога не получават това, което искат.

Травис мина през вратата.

— Нямам нужда от време. Вече знам какво искам. Винаги съм знаел.

— И точно какво искаше от мен? — попита тя. Пристъпи напред и застана на вратата. — Една нощ в леглото?

— Не. Не беше важно да те вкарам в леглото. Ако щеш вярвай, но това дори не беше част от първоначалния ми план. Просто глазура на кекса, мисля, че така би могла да го наречеш.

Той пристъпи навън в ярката, слънчева утрин. Джулиана застана на тухлените стъпала на къщата в испански стил, измазана с бяла декоративна гипсова мазилка и облицована с червени плочки. С тревога проследи мъжа, когото обичаше, докато влизаше в кафявия, тригодишен, безобразен буик.

Възможно ли е да е такава глупачка, та да загуби ума си по мъж, който кара толкова жалка кола и носи толкова старомодни вратовръзки, зачуди се тя.

ВТОРА ГЛАВА

Цялата тази работа твърде много се обърка, невероятно, катастрофално се обърка.

Отмъщението трябваше да бъде нещо просто, целеустремено, изпълнено със силни, ясни, не объркани емоции. В тази работа има две страни, припомни си Травис — неговата и другата. И всеки с фамилно име Грант беше от другата страна.

Седеше зад волана на колата си, замислено втренчил поглед в океана. От върха на носа гледката беше съвършена като на пощенска картичка. Долу блестеше град Джуъл Харбър, артистична, очарователна смесица от къщи в испански колониален стил и последната дума на модерната архитектура на калифорнийското крайбрежие. Из цялата местност, която понякога изглеждаше малко нереална, се долавяше атмосфера на съвременен просперитет. Добра среда за седалището на „Сойер Мениджмънт Систъмз“.

Всеки метър от улиците, покрай които в стройни редици се олюляваха гъвкави палми, преливаше от пищност и зеленина. Много задни дворове имаха сапфирено сини плувни басейни и портокалови дръвчета. Колите, паркирани в широките алеи, обикновено бяха немско производство, само от време на време се срещаше някакъв италиански или класически английски модел.

Търговският център на Джуъл Харбър изглеждаше също така небрежно заможен като останалата част на града. Строги разпоредби принуждаваха магазините и учрежденията да не превишават определена височина, а архитектурата им беше в испански стил. Преобладаваха декоративната бяла гипсова мазилка и червените плочки също като в блока на Джулиана. Травис за миг присви очи, за да се съсредоточи в гледката. Оттук можа да види само оживения търговски площад, където Джулиана беше отворила кафенето „Каризма Еспресо“.

Спомни си за съдбоносния ден преди около четири седмици, когато влезе в „Каризма“, чийто интериор бе в динено червено и сиво.

Тогава си беше казал, че е на просто разузнаване. Чувстваше се като генерал с грижливо подготвена бойна стратегия и искаше да е сигурен, че е огледал всички подробности. Много старателно си беше направил план за всичко, дори със сигурност беше предвидил капанът да щракне в момента, когато той е тук в Джуъл Харбър, за да изгради най-новия офис на „Сойер Мениджмънт Систъмз“.

Джулиана Грант бе единственият член на семейство Грант, когото той не познаваше преди пет години, единственият неизвестен елемент в уравнението. Смътно си спомни, как някой му спомена, че била на работа в Сан Франциско.

Травис не беше съвсем сигурен какво е очаквал, когато бутна стъклената врата на „Каризма Еспreso“, но веднага го удариха две мощни сили. Първата беше силният аромат на прясно смляно кафе, втората — много по-мощната сила, беше жизнената, червеночоса, изумително облечена сто осемдесет и три сантиметра висока богиня зад бара. Джемпърът в електриково синьо, който носеше, би трябвало да изглежда безвкусен и натрапчив, и вероятно на всеки друг би изглеждал така. Но за Джулиана беше точно такъв, какъвто трябва. Дързък и жив като нея.

Джулиана се различаваше от всички останали Грант и вероятно това беше причината, поради която той допусна положението толкова да се обърка. Добре помнеше, че мъжете от семейството бяха със среден ръст, жените — дребни и деликатни.

Джулиана напротив беше висока почти колкото Травис. По дяволите, помисли си той недоволено, като се качи на токчета, става толкова висока или по-висока от него. Огненочервената коса вероятно е наследила от баща си, но трудно можеше да бъде сигурен, защото Травис си спомняше Рой Грант с бяла коса. Същото се отнасяше и за Тони Грант — брата на Рой. Очите вероятно е наследила от майка си Бет. Но никой в семейството нямаше същата комбинация от цветове и височина като Джулиана. Очевидно при нея гените се бяха съчетали в нова, екзотична смесица.

Ала не видът на Джулиана го извади от равновесие, а самата Джулиана. Беше различна. Различаваше се не само от другите членове от семейството си, но и от всяка друга жена, която Травис беше срещал в живота си.

Твърде много, помисли си той, търсейки точните думи, за да я опише. Точно така. Джулиана имаше прекалено много от всичко. Твърде колоритна, твърде висока, твърде емоционална, твърде динамична, твърде агресивна, твърде интелигентна. Беше от тези жени, които преди хиляда години щяха да носят копие и, препускайки редом с избраника на сърцето си, да летят на бой. Този вид жени биха дали всичко и биха поискали също толкова в замяна.

Казано направо, беше от жените, които повечето мъже биха намерили за поразяващи, освен ако не ги приемат на много малки дози. Травис достатъчно добре познаваше собствения си пол, за да установи, че обикновеният мъж би намерил Джулиана за неудържима точно за около петнадесет минути. Малко след това същият този мъж като луд би търсил изход, за да избяга, колкото се може по-бързо в обратна посока.

Нямаше спор. Жени като Джулиана можеха като нищо да уплашат обикновения мъж.

Травис не считаше себе си за обикновен и отказваше да бъде уплашен от Джулиана, но това не означаваше, че е готов да мине през кръговете на ада заради нея. Дамата беше трудна, но той не се съмняваше, че ще успее да се справи. Никакъв проблем.

Проблемът беше, че я искаше, а при сегашното положение в отношенията със семейство Грант той не би трябвало повече да се замесва с нея. Беше стигнал достатъчно далеч. Как по дяволите допусна тя да го наеме като консултант? Повече от десет години не се беше захващал с дребен клиент като „Каризма Еспreso“.

Травис дълбоко въздъхна, опитвайки се да измисли как да се измъкне от бъркотията. Отначало изглеждаше достатъчно просто. Джулиана беше от семейство Грант и той беше дал обет да си отмъсти на целия им клан. Беше си казал, че като прельсти Джулиана, това ще бъде добро допълнение към шедьовъра на отмъщението, който е сътворил. А и беше очевидно, че Джулиана нямаше да има нищо против да бъде съблазнена.

Но сега, поглеждайки назад, Травис не беше съвсем сигурен кой кого е съблазнил. Именно Джулиана подготви пътя към романа, след като го убеди да я приеме за свой клиент. В момента, в който разбра каква му е работата, започна да го бомбардира с въпроси за начина, по който успешно да разшири бизнеса си.

Той се хвана за това, което изглеждаше като явна покана и продължи играта с всички сили. Още един скалп Грант за колана му.

Устата му тъжно се изви при тази мисъл. Не се нуждаеше от скалпа на Джулиана. Тя нямаше нищо общо със случилото се преди пет години. Тя дори не знаеше кой е той. За нейна зла участ обаче тя беше свързана с всички останали Грант и преди три и половина седмици, когато за първи път я видя, си каза, че би могъл да използва и нея.

Миналата нощ престана да мисли за нея като нещо, което ще използва за отмъщение, а като нещо, което може да задоволи копнежа, който се надигаше вътре в него.

Тази сутрин той беше напълно зашеметен от събитията, за да може изобщо да мисли, докато Джулиана влетя в спалнята с чайничето в стил Арт Деко и започна да прави планове за женитба. Това светкавично върна Травис към действителността.

Джулиана застраши плановете му за отмъщение. След цялото планиране, след всички проучвания и търпение, които си беше наложил през последните няколко години, Травис нямаше да загуби контрол над ситуацията точно сега.

Той се почеса по тила и завъртя стартера на буика. Трябваше да предвиди, че това ще се случи, си каза той. По някое време през последните три седмици Джулиана се влюби в него. В това се увери миналата нощ, когато тя му се отдаде свободно, без никакви задръжки. Тя действаше така. И ако беше честен със себе си, бе длъжен да признае, че взе всичко, което тя му предложи.

Трябваше непрекъснато да си напомня, че тя е Грант, помисли си Травис, докато караше към апартамента си. И да бъде проклет, ако остави някой Грант да му дава ултиматуми.

Един месец, за да реши, че я обича? Един месец, за да се вразуми? За какво се мислеше тя? Преди да е изтекъл месецът, той ще си е отмъстил на всички Грант.

Щеше да е късметлия, ако успее да прекара най-много една седмица с нея.

Защото опре ли ножът о кокала, всички ще трябва да вземат страна. На Травис нямаше нужда да се казва на чия страна ще застане Джулиана. Изборът ѝ е предопределен от факта, че е Грант. Травис

прие тази истина стоически. Беше свикнал да е аутсайдер, да не е сред избраниците.

Но всичко, за което можеше да си мисли, докато караше надолу по виещия се път към града, беше, че предишната нощ се оказа нещо друго. Споменът за нея щеше да го преследва, докато е жив, и той го знаеше. Все още чувстваше следите от ноктите ѝ по гърба си. Джулиана Грант беше от този тип жени, които оставяха белези по мъжа.

Изведнъж перспективата да открадне още една седмица с нея беше нещо, на което не можеше да устои.

— Ей, как мина великата среща, Джулиана?

— Видях ви да вечеряте в „Трежър Хаус“ снощи. И двамата изглеждате толкова увлечени, че не посмях да ви прекъсна. Помислих си, че мъжът се кани да зададе големия въпрос.

— Е, шефе, как е, носиш ли пръстен тази сутрин?

Джулиана ядосано изгледа изпълнените с очакване лица на персонала си, когато се спря пред дългия сив бар.

— Вие двамата нямате ли си друга работа, ами стоите и задавате лични въпроси?

— Охо.

Санди Оукс, която беше зализала зад ушите обработената си с гел коса, за да се видят трите чифта обици, които носеше, изгледа сътрудника си.

— Сякаш не всичко е наред с върховния ни водач тази сутрин. По-добре да смелим малко кафе, Мат.

Мат Линтън, чиято коса беше дори по-къса от косата на Санди и носеше само един чифт обици, се намръщи, внезапно изпълнен с тревога.

— Просто се закачахме. Всичко наред ли е, Джулиана?

— Всичко просто е чудесно. Направо върховно. Пре-лест-но!

Джулиана захвърли прекалено голямата кожена чанта в малък уютен офис и посегна към една от престилките в динено червен цвят със знака на „Каризма“.

— Нямаше да бъда по-щастлива, ако бях открила, че съм спечелила на лотарията. Доволни ли сте? А сега на работа. Сутрешната

навалица започва след няколко минути. Санди, защо онези бишкоти не са изложени в стъклената витрина?

— Пекарят ги донесе само преди пет минути — обясни Санди със спокоен тон. — Веднага ги слагам.

Тя замислено огледа шефката си, докато подреждаше бишкотите в стъклената витрина близо до касовия апарат.

— Мат, опитай се да бъдеш полезен. Барът има нужда от подреждане. И къде е светлокафевият миксер?

— Уф. — Мат разтърси глава като ухапан от диво куче.

Джулиана изсумтя.

— Вижте какво, извинявам се, че съм толкова заядлива тази сутрин. Истината е, че не съм в добро настроение.

— Странно, но веднага познахме — отбеляза Санди. — Допускам, че пуякът не ти е направил предложение, както беше запланувано?

— Не само пуякът не ми направи предложение, но очевидно се стъписа, когато разбра, че очаквам до го направи — информира я Джулиана. — Цялата работа се оказа пълно недоразумение. Направих се на абсолютна глупачка. Ако някога дам някакви признаци, че отново съм склонна да се замеся с някой друг от противния пол, искам да ми обещаете, че ще ми напомните какво се случи този път. Отказвам да повтарям грешките си.

Мат се засмя.

— Ще отблъскваш всички мъже само защото господин Идеален се оказва господин Погрешен?

— Той не е господин Погрешен. Просто не знае, че е господин Идеален.

Джулиана обърна гръб към вратата и се зае да мели ароматна смес от едри лъскави костарикански зърна. Тя повиши глас, за да я чуят над шума на машината.

— Но предполагам, че ако няма достатъчно ум да разбере, че е господин Идеален, тогава наистина е господин Погрешен, нали така? Искам да кажа, че истинският господин Идеален не може да бъде толкова глупав.

Толкова се беше задълбочила да следва логиката на мисълта си, че не чу, когато вратата на заведението излетя навътре.

— Ей, Джулиана — започна Мат нервно, но веднага беше прекъснат от тирадата на Джулиана.

— Но трябва да ви призная, сърцето ми е разбито. И питам ви, какво ви говори това за моята интелигентност? Как можах да допусна господин Погрешен да разбие сърцето ми? Прекалено съм умна, за да допусна подобно нещо.

— Джулиана! Май по-добре...

— И още нещо — Джулиана не се спираше, — ако Травис Сойер е толкова глупав и да не разбере, че аз съм идеалната жена за него, то тогава вероятно е твърде глупав, за да планира бъдещето на „Каризма Еспreso“. Сутринта му казах, че нямам намерение да го уволня, но сега не съм сигурна. Имах време да размисля и наистина не вярвам, че искам да поверя бъдещето на „Каризма“ в ръцете на Сойер...

— Джулиана — бързо я прекъсна Санди. — Имаме клиент.

— Какво? — Джулиана свърши да мели последните зърна и машината спря.

— Казах — ясно повтори Санди, — че имаме клиент.

— Е, и? Защо го правиш на въпрос. Върви и виж какво иска.

— Това, което иска — спокойно се обади Травис Сойер от другата страна на бара, — е единия месец, който му обеща, за да се вразуми.

— Травис!

Джулиана не можеше да повярва на ушите си. Странна смесица от облекчение и щастие я заляха. Тя се завъртя, за да се изправи срещу него, съзнавайки, че се усмихва като селския идиот, но това ни най-малко не я интересуваше. В края на краищата сърцето ѝ не беше разбито.

— Ти се върна.

— Никога не съм си тръгвал. Поне не доброволно. Ти ме изрита.

— Знаех, че ще прогледнеш, че ти трябва само малко време, за да се намести главата ти.

Джулиана подхвърли торбата, пълна със смляно кафе, към Мат и изтича иззад тезгяха, за да се хвърли в прегръдките на Травис.

Травис се стегна, когато тя шумно се блъсна в него. Отстъпи само крачка назад.

— Трогната съм от вярата ти в моята интелигентност.

Травис се вгледа право в грейналите ѝ очи. Днес беше на петсантиметрови токчета.

— Означава ли това, че не се опитваш да намериш начин да развалиш бизнес договора ни?

Санди твърдо се намеси от другата страна на бара, преди Джулиана да е успяла да отговори.

— Не мисля, че достатъчно се е молил, Джулиана.

— Оставете човека да си поеме въздух, дами — изръмжа Мат.

— Нали е тук? Какво друго искате?

— Благодаря — тържествено каза Травис, кимайки към Мат. — Напълно съм съгласен. Какво друго искате?

Отново насочи вниманието си към Джулиана, която доволно се усмихваше с ръце около врата му.

— Имаш ли нещо против остатъка от тази велика сцена на помирение да изиграем насаме? Харесвам Мат и Санди, но от време на време предпочитам да разговарям очи в очи с теб.

— Не ни обръщай внимание — бързо се обади Санди. — Много ще се радваме, ако можем да помогнем.

— Точно така — каза Мат. — Ние сме като едно семейство.

— Не съвсем — каза Травис, улови здраво за ръка Джулиана и я поведе към вратата.

Джулиана се заливаше от смях, докато Травис я водеше към масите навън. Сутрешното слънце топло грееше през декоративната дървена решетка над главите им и рисуваше светли фигури по белите маси и столовете в стил френско кафене.

— Знаеш, че са добронамерени — простичко отбеляза Джулиана, докато седнаше срещу Травис.

— Знам, че е така, но всеки път, когато вляза в заведението, се чувствам като златна рибка в буркан. Всичко ли им казваш?

— Разбира се, че не — бързо го увери Джулиана. — Но наблюдават връзката ни от самото начало. Те бяха тук първия ден, когато влезе и поръча чаша кафе, нали помниш? Знаят какво изпитах към теб от самото начало. Тази сутрин веднага предположиха, че се е случило нещо ужасно.

Травис въздъхна и се облегна назад на малкия стол. Той изскърца под тежестта му.

— Ти си напълно зряла жена, Джулиана. А не тийнейджър със светнали очи. Би трябвало вече да си разбрала, че е добре да афишираш по-малко, да, по-малко личните си чувства.

— Аз съм много откровен човек, Травис. — Джулиана стана по-сериозна, след като първоначалната ѝ еуфория се разсея. — Хората винаги знаят къде се намират с мен и аз искам да знам къде съм с тях. Така животът е по-лесен. Потиска се нивото на стреса.

— Знаеш ли, че си странна комбинация от съставни елементи?

— Искаш да кажеш за жена? — попита тя сухо.

— За всекиго, за мъж, за жена. Когато става дума за бизнес, ти си не по-малко хитра, от който и да е човек на дребния бизнес, когото изобщо съм срещал. Успехът, който си постигнала с „Каризма“, говори сам за себе си.

— Но?

Устата на Травис в ъгълчето отскочи нагоре, а очите му блеснаха.

— Но що се отнася до много други неща, ти сякаш освирепяваш. Не, това е меко казано. Заприличваш на буре с барут. Не мога да предскажа кога и как ще се взривиш. И винаги го правиш шумно.

Той сви рамене.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш. Очевидно и аз не те познавам толкова добре, колкото си мислех, иначе нямаше да сгафя, както направих тази сутрин. Но няма нищо. Нали имаме достатъчно време да научим един за друг всичко, от което се нуждаем?

Травис я изследва известно време с поглед.

— Няма да те карам да даваш обещания, Джулиана. Искам този път да си изясним нещата от самото начало.

— Да не би да си от мъжете, които не могат да поемат ангажимент? Ако е така, веднага го кажи, защото наистина не искам да си губя времето с мъж, който е абсолютно невъзприемчив.

— По дяволите, аз съм от мъжете, които не обичат да ги тласкат към нещо, включително към ангажимент. И искам да разбереш това добре, преди да се опитаме да възобновим връзката. Като знаеш това, все още ли си склонна да ми отпуснеш моя месец?

Джулиана малко се замисли, но не за дълго.

— Разбира се. Защо не? Готова съм да поема риск или два, ако си струва усилието.

Травис замислено поклати глава.

— Толкова си лекомислена!

— Само когато преследвам нещо важно.

— Да. Е, тъй като си имаме работа с предупреждения, мисля, да подчертая, че ти получи своите. Никакви обещания от моя страна, Джулиана, подразбиращи се или каквито и да било. Никакви ангажименти. Ще действаме ден за ден. Не искам да ме насилват към каквото и да било.

— Аз си получих предупрежденията — съгласи се тя тихо. — Но ти не си получил своите.

Веждите му се вдигнаха.

— Що за предупреждение е това?

— След като не си в състояние ясно да се ангажираш, аз не съм в състояние да легна с теб, докато не решим всички въпроси между нас.

Травис мрачно присви поглед.

— Не мислех, че си от жените, които използват секса, за да получат каквото искат.

— Не съм. Също, както ти не си от мъжете, които могат да бъдат манипулирани чрез секс. — Тя лъчезарно се усмихна. — Следователно, няма и да си помисля да те задържа по този начин.

— Много разумно от твоя страна — промълви той.

— Като няма да си лягам с теб, мозъкът ти няма да страда от хормонални смущения — добави тя. — Така ще можеш по-трезво да мислиш за нашето бъдеще.

— Джулиана — каза Травис, доколкото можеше спокойно. — Миналата нощ установихме, че можем да се чувстваме много добре заедно в леглото. Нали помниш?

— Разбира се, че помня. Тогава какво?

— Тогава защо да се лишим от този елемент на връзката ни? — попита той любезно.

Пресегна се през масата и с голямата си длан покри дългите ѝ, лакирани в бакърен цвят нокти.

— Много просто. На акта на преспиване с мъж гледам като на ангажимент. И като става дума за нашите отношения, аз няма отново да поема ангажимента си, докато ти не поемеш своя и това е окончателно. Нямам намерение два пъти да си чупя главата. Все още ли искаш да използваш гратисния си месец?

Той се загледа в нея в течение на дълъг напрегнат момент.

— По дяволите. Защо пък не? Може би така е по-добре. И без това тази връзка няма и най-малък шанс. Трябва да съм бил луд, като съм си мислил, че може и вълкът да е сит, и агнето цяло.

— За какво говориш? Какво агне?

— Нищо.

— Но, Травис...

Той се изправи на крака.

— По-добре да се връщам в офиса.

Джулиана тревожно вдигна поглед към него. Пресегна се, за да го хване за ръката.

— Травис, почакай. Не разбирам какво става. Искаш ли отново да ме видиш или не?

Той погали ръката ѝ, която лежеше на неговата. На слънчевата светлина погледът му беше твърд като диамант.

— Да, Джулиана, искам отново да те виждам.

Тя се отпусна.

— Дори при тези условия? Не изглеждаш много възторжен от перспективата.

Той погледна надолу към бакърените нокти на ръката ѝ. След това погледът му срещна нейния.

— Мисля, че знаеш по-добре от мен какво искам.

Джулиана прехапа долната си устна.

— От време на време греша, като всеки друг. Правя грешки. И друг път се е случвало.

— С годеника, който избягал с дребната блондинка преди няколко години?

— Както казах, не съм безгрешна. До миналата нощ бях много сигурна за теб и мен. Както сам отбеляза, нещата между нас паснаха и то не само в леглото. Но ако грешах, бих казала край още сега.

— Така ли?

Джулиана си пое дълбоко въздух.

— Май си много твърд човек.

— А ти си много непостоянна жена.

— Може би в последна сметка подобна комбинация не е толкова добра. Може би накрая онова, което ще постигнем, е взаимно да се надцакваме. Това не е достатъчно, Травис.

— Отказваш ли се, Джулиана?

Тя инстинктивно реагира.

— Не, давам ти месеца.

— Благодаря. — Травис се наведе, за да докосне устата ѝ със своята. — Довечера ще те взема за вечеря. Шест часа, окей?

— Да. Добре.

Тя пак се усмихна и отблъсна мрачните мисли, които бяха пропъззели в главата ѝ.

— Ще бъда готова. Какво ще кажеш за новия тайландски ресторант на „Палома Стрийт“.

— Дадено.

Излезе и се запъти към мястото, където беше паркирал жълтеникавокафявия буик и влезе в него.

Джулиана скочи на крака и избърза след него.

— Нали все още искаш да дойдеш с мен на рождения ден на братовчедка ми следващата събота? — попита тя развълнувано. — Ще се видим с много членове на семейството ми, включително с чичо Тони.

Травис вдигна поглед към нея през отворения прозорец, изражението му беше толкова учудващо, толкова неочаквано сурово, че Джулиана инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Няма да го пропусна — каза Травис и завъртя ключа на стартера.

Джулиана неопределено се усмихна и махна, когато той потегли. Добре е да знаеш, че Травис е от този тъп мъже, които нямат нищо против да се замесят със семейството ти, си каза тя. И моментално се зачуди защо не се почувства особено успокоена от тази констатация.

Следващата събота Джулиана седеше на пасажерската седалка в пъргавото си червено като пожарна команда двуместно спортно купе и се наслаждаваше на омайния морски въздух, който идваше през вдигнатия гюрук. Травис беше на волана. Под неговото управление малката кола вземаше завоите и извивките по крайбрежния път леко и грациозно. Черният океан изпълваше хоризонта и се сливаше с нощта. Далеч долу под магистралата осветените от луната вълни се пенеха в скалите. Прекрасна южнокалифорнийска вечер, помисли си Джулиана, чувстваше се щастлива и доволна. Последните няколко дни минаха

добре с Травис, макар че помежду им във въздуха се долавяха много неизвестности.

— Прахосваш си таланта зад волана на буика — обясни Джулиана, когато Травис плавно ускори, излизайки от един завой. — Трябва в най-скоро време да се снабдиш с истинска кола.

— Буикът ми харесва. Разбираме се.

— Не обичаш ли да шофираш?

— Не особено.

— Но се справяш добре — отбеляза Джулиана.

— Шофирането е нещо, без което не може и се опитвам да го правя добре, така че аз или някой друг да не пострада. Дотам се простира интересът ми в това отношение.

Джулиана раздражено въздъхна.

— Настроението ти е странно, откакто се появи в „Каризма“, за да ми кажеш, че си искаш месеца. А тази вечер си направо чудат. Сигурен ли си, че искаш да отидеш на рождения ден на Ели?

— Планирам го от седмици. — Той леко натисна спирачки на завоя.

— Да, знам, но не искам да те насилвам, искам да кажа много мъже не си падат особено по семейни събирания.

— Не е ли малко късно да променя решението си? След петнадесет минути ще бъдем в курорта.

— Наистина. Ще харесаш семейството ми, Травис. Щях да те запозная с Ели и Дейвид по-рано, но през последните три седмици те не бяха в града. Тя обикаляше други курорти, за да събере някои идеи за „Флейм Вали“. Рано днес родителите ми излетяха за Сан Диего, за да вземат чичо Тони и по крайбрежния път заедно ще пристигнат в курорта. Ще бъдат там, когато ние пристигнем. Сигурна съм, че ще искат да се запознаят с теб. Дейвид е...

— Джулиана?

Напоследък всеки път, когато заговореше с този конкретен тон, който откриваше у него, тя все повече се тревожеше. Не го разбираше, когато изпаднеше в това настроение.

— Да, Травис?

— Няма защо да ми описваш семейството си.

— Добре, добре. Нито дума повече по този въпрос.

Той бегло се усмихна, явно облекчен.

— А ако ти повярвам, ще трябва да отида да ми прегледат главата.

— Ей. Държа на думата си.

— Да, но не съм сигурен, че можеш да държиш устата си затворена.

— Имаш някакви сериозни възражения срещу устатата ми? — попита тя.

— Не, госпожо — отговори той разгорещено. — Никакви. — Спря се. — Братовчедка ти отдавна ли е омъжена за Дейвид Къркуд?

— Почти три години. Чудесна двойка са. Идеално си допаднат. Преди пет години Ели беше обвързана с друг. Никога не срещнах този мъж и тя отказва да говори за него, но знам, че я е травмирал. Известно време се тревожих, че няма да допусне да се влюби в друг. И тогава се появи Дейвид.

— И те щастливо управляват този курорт?

Джулиана се усмихна.

— „Флейм Вали Ин“. Един от най-шикозните по крайбрежието. Почакай, докато го видиш, Травис. Красив е и има всичко. Игрище за голф, тенис кортове, минерална баня, фантастичен изглед към океана, първокласни, луксозни стаи и чудесен ресторант. Баща ми и чичо Тони — бащата на Ели, го построиха преди двадесет години. Искаха да спечелят от лудостта по минералните бани.

— И сега братовчедка ти и мъжът ѝ го управляват.

Беше твърдение, не въпрос.

Джулиана въпросително изгледа Травис отстрани.

— Преди четири години баща ми продаде голяма част от акциите си на чичо Тони, но все още има участие. Чичо Тони преди три години трябваше изцяло да поеме управлението на мястото, но получи някакви сърдечни смущения и лекарите му казаха да не се изморява. Ели и Дейвид го заместиха и оттогава управляват комплекса. Харесва им.

— Следователно съпругът на братовчедка ти взема повечето от решенията за „Флейм Вали“?

— През последните две години, да. Дейвид има много и големи планове за „Флейм Вали“.

Джулиана постави ръката си на облегалката на вратата и подпря брадичката си на нея.

— За нещастие, мисля, че малко избърза с изпълнението на някои от плановете.

— Избърза?

Слабата проява на интерес беше точно това, от което Джулиана се нуждаеше. Тя силно се намръщи и веждите ѝ се събраха.

— Дейвид и Ели имат много амбициозни плановете за „Флейм Вали“. Ако има резултат, мястото ще бъде един от най-добрите курорти в целия свят. Но ако не успеят, „Флейм Вали“ може да се превърне в истински финансов проблем.

— Разбирам.

— Травис, исках да те попитам нещо. Знам, че компанията ти дава консултации в най-различни области. Разбираш ли нещо от курорти?

Настъпи кратко мълчание. След това Травис тихо се обади:

— Да разбирам малко от курорти и хотели.

— Хм. — Джулиана се замисли върху това. — Чудя се дали да не накарам Дейвид и Ели да поговорят с теб. Напоследък малко се тревожа за тях.

— Колко са загазили?

Джулиана си пое въздух и се отпусна назад в седалката.

— Всъщност не би трябвало да казвам нищо повече, преди да поговоря първо с тях. Дейвид е много чувствителен, когато става дума за професионалните му способности, а Ели заема отбранителна позиция. Но ако ги убедя да те наемат като консултант, би ли се съгласил да ги поемеш като клиенти?

— В момента съм претрупан, Джулиана. Едва успях да вмъкна „Каризма“ в графика си, но се страхувам, че това е върхът. Не ми е възможно да поема проект с размерите на „Флейм Вали“.

Джулиана преглътна разочарованието си.

— Е, в такъв случай мисля, че е по-добре да не казвам нищо на Дейвид или Ели.

— Навярно така ще бъде най-добре.

Джулиана се оживи.

— Но може би ще намериш място в графика си след месец или два?

Травис ѝ хвърли кратък, остър поглед.

— Май никога не се предаваш?

Тя се усмихна.

— Само когато положението е явно безнадеждно.

— Въпросът е дали ще признаеш, че някоя ситуация е безнадеждна, когато я видиш?

— Разбира се, че ще призная. Не съм идиот. Намали. Има знак за „Флейм Вали“. Завий направо към океана на следващото кръстовище.

Травис се подчини. Мълча през цялото време, докато караше по тясната ивица път, която се извиваше към проблясваща редица от светлини, накацали на височината с изглед към океана.

Продължи да мълчи, докато паркираше червеното купе на паркинга под курорта. След това изключи стартера и изчака спокойно, докато Джулиана разкопчаваше предпазния колан. Наблюдава я, когато тя бързо се обърна, коленичи на седалката и се протегна назад, за да вземе подаръците, увити в лъскава опаковка.

— Джулиана?

— Да, Травис?

— Искам да знаеш нещо.

— Какво?

Беше се навела през облегалката на седалката и се бореше с най-големия подарък. Чудеше се дали не е сгрещила, като е купила на Ели огромна италианска ваза за цветя. Не всички харесваха пилони, високи шестдесет сантиметра с аеродинамична форма от черно стъкло.

— Когато всичко свърши тази вечер, опитай си да запомниш, че никога не съм имал намерение да те нараня.

Джулиана се вцепени, забрави за пакетите. Тя рязко се завъртя на седалката широко ококорена.

— Годеникът ми произнесе същите думи преди три години, точно когато обяви годеща си с друга. Какво се опитваш да ми кажеш, Травис?

— Забрави. Някои неща не могат да се променят, след като веднъж са задвижени.

Той бързо пое лицето ѝ в силните си ръце и властнически, пламенно я целуна. След това я пусна.

— Да вървим.

Отвори вратата на колата и излезе.

— Травис, почакай. Какво става?

Джулиана се измъкна от колата, стиснала подаръците. Стъклените мъниста, които украсяваха деколтето на черната ѝ кадифена блуза, проблясваха на светлините на паркинга.

— Дължиш ми обяснение. Не можеш да правиш такива странни изявления и да очакваш да не им обърна внимание.

— Ще изпуснеш това, ако не внимаваш.

Той се протегна и пое най-големия пакет, този с вазата от ръцете ѝ. След това се обърна и решително тръгна към главния вход на курорта.

Джулиана забърза след него, затруднена от останалите подаръци, тясната пола и петсантиметровите токчета на вечерните ѝ сандали в черен и пурпурен цвят.

— Не можеш по този начин да се измъкнеш, Травис. Искам да знам какво искаше да кажеш. Ако се срещаш с друга жена, най-добре направо още сега да ми кажеш. Не искам за втори път да ме преметнат. Чуваш ли ме?

— Няма друга.

Той премина под ослепителните фенери, които осветяваха входа.

Млад мъж в униформа в бежов и златист цвят отвори масивната стъклена врата.

— Сигурно идвате за частното парти на собствениците — каза портиерът, любезно усмихвайки се. — Направо през главното фоайе и навън към терасата с басейна. Не може да не я видите. — Кимна към Джулиана. — Добър вечер, госпожице Грант.

— Здравей, Рик. Как е?

— Просто добре. Забавлявайте се тази вечер. Кухнята работи извънредно през последните три дни, за да приготви всичко. Истински гуляй.

— Вярвам ти. До скоро.

Джулиана разсеяно се усмихна и избърза напред, за да настигне Травис, който продължаваше да върви с устремения вид на човек, тръгнал на война.

— Честно, Травис, с всяка минута ставаш все по-странен и по-странен.

Той стигна до вратите в далечния край на елегантното фоайе и се спря, с престомена галантност ги държа отворени за нея.

Джулиана го изгледа намръщено, след това надникна през стъклото към тълпата хора, събрани около тюркоазения плувен басейн. Зърна майка си и баща си, чичо си Тони и след това братовчедка си Ели.

Докато се взираше в братовчедка си, висок, рус, добре изглеждащ мъж се приближи зад Ели и я прегърна през раменете. Бяха добра двойка, никакво съмнение. Ели — дребна, руса и деликатна на вид, прекрасно контрастираше на високия си, очарователен съпруг. Когато Ели погледна нагоре към Дейвид и му се усмихна, лесно можеше да се види любовта в очите ѝ.

Джулиана рязко отклони поглед от Ели и Дейвид точно на време, за да улови Травис, втренчен в двойката. В изражението му имаше нещо, от което тревожна тръпка мина по вените ѝ.

— Травис?

— Не е ли по-добре да излезем и се присъединим към останалите? Май и без това се забавихме.

Объркана, Джулиана премина през вратата, усещайки Травис точно зад себе си. Много лица в тълпата се обърнаха, за да се усмихнат любезно. Джулиана няколко пъти се спира, за да поздравява, преди да стигне малката група, съставена от Ели, Дейвид и трима техни познати.

Ели се обърна, ръката на Дейвид все още любовно лежеше на раменете ѝ. Тя се усмихна с истинско удоволствие, когато видя братовчедка си. Късата ѝ сребриста коса блестеше на светлината.

— Джулиана, ето те най-после. Чичо Рой и леля Бет пристигнаха с татко преди два часа. Чакаме те.

— Как мина огледа на минералните бани? — попита Джулиана.

— Чудесно. Събрах страхотни идеи. А сега, кой е този мистериозен мъж, за когото ми каза, че ще доведеш тази вечер?

Погледът на Ели се прехвърли към мъжа, застанал зад Джулиана. Сините ѝ очи като в шок широко се отвориха и поздравителните думи замряха на устните ѝ.

Изглежда, сякаш вижда дух, помисли си Джулиана. Удивена, тя наблюдава как братовчедка ѝ потиска паниката, която така явно я обзе при вида на Травис Сойер.

Травис не помръдна, но Джулиана усети напрежението в атмосферата между него и братовчедка си. Беше напрежение, което

сигнализира за мощни емоции и опасни тайни.

В този момент се приближиха родителите на Джулиана заедно с чичо ѝ Тони и Джулиана видя как шокът на Ели като в огледало се отрази в лицата на другите трима Грант.

Изведнъж Джулиана разбра всичко. Травис беше мъжът от миналото на Ели, този, за когото е била сгодена преди пет години, този, за когото никога не се говореше.

ТРЕТА ГЛАВА

— Най-изненадващото е как всички запазиха самообладание — промърмори Джулиана в ухото на Ели двайсетина минути по-късно, когато най-сетне успя да я измъкне и да се отделят в един отдалечен ъгъл на терасата. — Помислех, че ще припаднеш в първия миг и две секунди след това го поздрави като най-обикновен гост. Чичо Тони също беше много хладнокръвен. Просто стар съдружник в бизнеса. А мама и татко се държаха, като че ли едва си спомнят за него.

— Е? И какво очакваше от нас? — попита Ели. — Да крещим истерично и да се хвърлим от балкона? В края на краищата минали са пет години.

— Да, но и двете знаем, че появата му тук в този момент не е просто едно от онези странни малки съвпадения, които понякога се случват в живота. Нищо, което този човек прави, не е съвпадение. Вярвай ми.

— Толкова добре ли го познаваш? — Ели сграбчи парапета и се обърна към морето. Вечерният бриз дуплеше ефирната ѝ бяла пола.

— Да кажем, че с всяка минута го опознавам по-добре. Това е той, нали така? Този, за когото си щяла да се омъжиш преди пет години. Този, който спаси „Флейм Вали Ин“ от банкрут.

Ели наведе глава.

— Да. Искаше мен, искаше и курорта, а татко и чичо Рой отчаяно се нуждаеха от помощ.

— Никой никога не ми е разказал цялата история. Знам само, че си била потресена до мозъка на костите си от целия инцидент. Мислех, че те е съблазнил и изоставил, или нещо подобно, но май не е било точно така?

— Не. — Ели звучеше много нещастно. — Аз развалих годеща.

— Но не преди да си изиграла ролята на Козата на Юда? Подвела си го, накарала си го да си мисли, че ще се омъжиш за него и че съответно ще получи дял от курорта? Но първо на всички е трябвало да направи дребната услуга да спаси „Флейм Вали“ от кредиторите.

Ели се обърна към Джулиана, изражението ѝ беше тревожно.

— Не беше така. Отначало честно мислех, че съм влюбена в него. И всички ме насърчаваха да мисля така, също и Травис. С течение на времето започнах да разбирам, че не съм влюбена в него, било е просто увлечение, хлътване. Знаеш какво е това хлътване. На мъжете често им се случва с теб.

— Разбира се. И всичко продължава само един ден, ако продължава и толкова. За четиридесет и осем часа винаги отрезняват и се разбягват, възможно най-бързо. Но това е било повече от хлътване, Ели. Ти си била сгодена за човека.

— Беше грешка — извика Ели.

— И как дойде голямото прозрение?

— Не знаеш какво беше... Той... той ме плашеше в някои отношения, Джулиана. Винаги беше една крачка пред останалите. Винаги кроеше планове. Никога не изпускаше от поглед главната цел. Винаги готов да направи каквото трябва, за да постигне целта си. Реших, че просто ме използва, за да получи дял във „Флейм Вали“. Не мислех, че наистина е влюбен в мен. Такъв мъж всъщност никога не се влюбва в жена.

— Значи те е използвал? Но ти не му каза, че годежът се разваля, преди да свърши работата си по спасяването на „Флейм Вали“?

— Не съм го използвала — протестира Ели. — Или ако съм го използвала, би могло да се каже, че бяхме квит, защото той безспорно също ме използваше. Всъщност причината, поради която не му казах, че годежът се разваля, е, защото татко не ми позволи.

— О, хайде, Ели.

Но Джулиана ѝ вярваше. Антъни Грант имаше своите недостатъци, но беше добър баща и напълно предан на Ели, грижеше се за нея през цялото време след смъртта на любимата си жена преди много години. Ели му отговори със същата преданост. Нужно бе голямо усилие, за да я убеди човек да се противопостави на желанията на баща си. Очевидно това, което е изпитвала към Травис, не е било достатъчно, за да надделее над лоялността към баща ѝ.

Ели тежко преглътна и изкосо изглежда ядосаното изражение на Джулиана.

— Беше грешка, знам, но се страхувах. Не можах да събера сили да кажа истината на Травис и да стана причината за банкрута на

курорта. И не си въобразявай, че Травис нямаше да си тръгне, ако беше разбрал, че сватбата няма да се състои. Татко ми обясни, че Травис е приел тази работа преди всичко, защото е искал дял от „Флейм Вали Ин“. Те са се били споразумели. Нещо като джентълменско споразумение. Травис щял да си прибере възнаграждението — участие във „Флейм Вали“ — в деня, в който се ожени за мен.

— И ти продължи да носиш пръстена на Травис, докато той извади „Флейм Вали“ от червеното.

— Трябваше да изчакам, докато татко и чичо Рой бъдат сигурни, че всичко е стабилно от финансова гледна точка. Чувствах се отговорна към семейството. Трябва да разбереш това. Всички те работиха толкова усилено, за да създадат това място. То беше част от тях. Все още е. Не можех да ги изоставя в кризата.

— Все трябва да си изпитвала нещо към Травис. Никога не си искала да говориш за времето, когато си била сгодена за него. Дори не си споменавала името му, откакто се установих тук преди четири години.

— Никой в семейството не говори за него. Никой не иска да си спомня цялата бъркотия, най-малкото аз. Беше объркващо, травмиращо и мъчително. И страшно, за да бъдем напълно честни. Особено накрая, когато Травис откри, че развалям годежа.

— Как реагира той?

— Като отломък от камък. Никога не съм виждала някой да изглежда толкова студен. Беше ужасно, Джулиана. Очаквах да започне да крещи, да се разгневи или да сплаши със съд. Но той не промълви и дума. Никакви емоции. Застана там в средата на фоайето и ме фиксира с поглед в течение на най-дългата минута през живота ми. Накрая каза, че някой ден ще се върне да си прибере възнаграждението. Само че, каза той, следващия път няма просто да вземе дял от курорта, а цялото проклето място. Това бяха точните му думи. След това се завъртя и излезе през вратата. Повече не го видях.

— До тази вечер. О, Ели, каква каша.

— Знам. — Ели затвори очи. Сълзи се процедиха през миглите ѝ.

— Преди всичко защо си мислила, че си влюбена в него? Защо се остави толкова да хлътнеш, както обичаш сама да се изразяваш? Той не е обичайният ти тип.

— Знам. Но моля ти се, опитай се да си спомниш, че тогава бях много по-млада. Само на двадесет и четири години. Травис беше по-възрастен, преуспяващ, силен. Развълнувах се, като разбрах, че съм го привлякла. И всички повтаряха каква чудесна двойка ще бъдем. Татко, чичо Рой и леля Бет — всички го искаха в семейството, защото знаеха, че спокойно могат да му поверят „Флейм Вали“. Той знаел как да го управлява. Отначало беше лесно да си въобразявам, че съм влюбена в него, и когато установих, че не съм, беше много късно. Всичко беше толкова сложно.

— Сигурно.

Джулиана се приближи и застана до братовчедка си.

— Много лошо, че тогава не съм била тук. Веднага щях да кажа, че ти и Травис не сте един за друг. — Поколеба се и добави: — Дейвид знае ли кой е той?

— Не.

Ели бързо поклати глава, погледът ѝ беше помътнял от тревога.

— Никога не съм му казвала за Травис. Предпочитам да не знае. Вероятно няма да разбере. Джулиана, какво да правим?

— Ние?

— Не ме измъчвай. Трябва да ми помогнеш.

Джулиана вдигна рамене.

— Не мисля, че можем нещо да направим. Поне докато не разбере защо Травис си е дал толкова труд да инсценира това голямо завръщане.

— Има само една причина да се появи така като гръм от ясно небе — процеди през зъби Ели. — Ще си отмъщава. Ще намери начин да ни изтръгне „Флейм Вали“. Или да го разори.

— Ели, вразуми си. Как ще го направи?

Тихият звук на кожена обувка, пристъпваща по плочи, накара и двете жени да завъртят глави.

— Ще ви кажа как ще го направя — рече Травис, който изплува от дълбокия мрак на олеандровите храсти. — По най-простия възможен начин. Ще наблюдавам как „Флейм Вали Ин“ ще падне направо в ръцете на най-големия кредитор.

Ръката на Ели отскочи към врата ѝ.

— О, Господи!

Джулиана се втренчи в Травис.

— Как може така да стряскаш хората?

Но си помисли, че той дори не я е чул. Цялото му внимание беше към Ели. Джулиана до голяма степен се почувства като пето колело и това чувство никак не ѝ хареса. Някога беше изпитала същото чувство, застанала до красивата си братовчедка и друг мъж.

Ели се втренчи в мрачното изражение на Травис.

— Знаеш, така ли? Знаеш всичко.

Той раздвижи ръката си и ледът издрънча в стъклената чаша, която държеше.

— Знам. Знам от самото начало.

Погледът на Джулиана скачаше от едното лице към другото.

— Вие двамата, за какво говорите?

— Не разбираш ли, Джулиана? — Гласът на Ели беше задъхан от потискани сълзи. — Той е тук, защото знае, че „Флейм Вали“ отново има финансови проблеми. Тук е, за да наблюдава как всичко се разпада, както щеше да стане преди пет години, ако той не го беше спасил.

— Ти и съпругът ти очевидно сте успели да объркате всичко с големите си планове за разширение — отбеляза Травис. — Ако Тони и Рой Грант бяха продължили да държат юздите, вероятно щяха да го спасят. Но след като са предали нещата на теб и Дейвид Къркуд, всичко е било само въпрос на време.

Джулиана се вбеси.

— Какво смяташ да правиш, Травис? Да дебнеш като лешояд и да гледаш как курортът рухва под планина от дългове? Това ли е представата ти за мъст? Щом ти не можеш да го имаш, никой не може да го има, така ли?

Той я погледна.

— Кой казва, че не мога да го имам?

— Какво искаш да кажеш? — попита Ели, още по-паникьосана, отколкото преди миг.

Травис бавно отпи от напитката си, след което мрачно, кисело се усмихна.

— Ще ти обясня, Ели. Преди пет години ми обещаха една трета участие във „Флейм Вали Ин“. Измамиха ме и не получих дела си, както сигурно си спомняш. Затова този път ще го взема целия.

— Но как? — гласът на Ели прозвуча като печален шепот.

— Ти и Къркуд в нетърпението си да продължите с грандиозните планове да промените и разширите „Флейм Вали“ сте вземали заеми от много източници, но най-много сте задължнели към консорциум от инвеститори, наречен „Фаст Форуърд Пропъртиз Инкорпорейтид“.

— Но какво общо има това с теб? — попита Ели.

— Аз съм „Фаст Форуърд“ — каза Травис тихо.

— Ти?!

Ели изглеждаше поразена.

— Аз създадох тази група от инвеститори и вземам всички важни инвестиционни решения — обясни Травис хладно. — Когато „Флейм Вали“ рухне, както сигурно ще стане по някое време през следващите шест месеца, той ще падне направо в моите ръце. Така разчетох нещата, че да бъда тук, за да се намеся и да уредя всичко от новото седалище на „Сойер Мениджмънт Систъмз“ в Джуъл Харбър.

— Травис, ти не можеш да направиш това — помоли се Ели.

— Грещиш, Ели. Все едно, че вече е направено. Всичко си е на мястото и всички фитили са запалени. Твърде е късно да се прави каквото и да било. Нищо не може да спре онова, което ще се случи на „Флейм Вали“.

— О, Господи!

Ели избухна в сълзи. Те се стекоха по лицето ѝ, проблясвайки като бижута на лунната светлина. Не направи никакво усилие да ги изтрие.

— Трябваше да знам, че рано или късно ще се върнеш. Трябваше да знам.

— Ти знаеше. Казах ти, че ще се върна, не помниш ли?

Сълзите на Ели започнаха да се стичат по-едри.

На Джулиана ѝ дойде до гуша. Тя се намръщи на красивата си братовчедка.

— За Бога, Ели, така ли просто ще стоиш тук и ще плачеш? Нямах ли поне малко гордост? Не го оставяй така да те смазва.

Травис хвърли нов бърз поглед към Джулиана.

— Не се намесвай — каза той. — Сега това няма нищо общо с теб.

— Вече съм си изиграла ролята, така ли? Помогнах на големия лош вълк да организира грандиозната си поява. Сега знам какво искаше да кажеш тази сутрин, когато напускаше апартамента ми, че

съм само глазурата на кекса. Искал си цялото семейство Грант да плати за случилото се преди години, така ли? Дори и аз, единственият член, който не е бил тук, когато са ти отнели дела от „Флейм Вали Ин“.

— Достатъчно, Джулиана — прекъсна я Травис, толкова студено, колкото и спокойно.

— Достатъчно? — яростно изкрещя тя. — Имам новина за теб, Травис. Не съм започнала. Ако си мислиш, че ще унищожих „Флейм Вали“, за да си отмъстиш, направо си полудял. Ще се бия с теб със зъби и нокти.

Очите на Травис блеснаха.

— „Флейм Вали Ин“ принадлежи на другите членове на семейството, не на теб. Не се намесвай.

— Как ли пък не. Това е семеен въпрос и аз съм от семейството. Ще намерим начин да се преборим с теб, нали, Ели?

Ели тъжно поклати глава, сълзите ѝ все още продължаваха обилно да се лят.

— Безнадеждно е — промълви тя.

— Не говори така.

Вбесена, Джулиана хвана братовчедка си за раменете и леко я разтърси:

— Става дума за твоето наследство. То принадлежи на теб и на Дейвид. Разбира се, че няма да се откажеш и да се предадеш просто ей така. Трябва да се бориш.

Травис пристъпи към края на терасата и с лакът се облегна на парапета от тиково дърво.

— Губиш си времето, Джулиана. Ели не е като теб. Тя не знае как да се бори за това, което иска. Свикнала е някой друг да ѝ го поднася на сребърен поднос.

Ели рязко вдигна глава.

— Ти... ти, проклетнико. Благодаря на Бога, че не се омъжих за теб преди пет години. Щях да съм омъжена за, за истинско чудовище.

Ели шумно се задави в сълзи и се отскубна от прегръдката на Джулиана. Без да поглежда назад, тя изтича към относителната сигурност на тълпата около басейна.

Джулиана скръцна възмутено със зъби, докато наблюдаваше как братовчедка ѝ тича като грациозна газела, подгонена от ловец. Тя се завъртя, за да се изправи срещу Травис.

— Доволен ли си? Гордееш ли се със себе си? Радваш ли се, когато нараняваш същества по-деликатни и по-слаби от теб?

— Братовчедка ти не е нито толкова деликатна, нито толкова слаба. Може да не знае как се води честна битка, но това не означава, че не е достатъчно добра, когато се бори да получи това, което иска. Тя използва деликатността си, търгува с нея.

— Тя е мило, любещо същество по природа. А ти си много нахален да говориш за честна битка. Така ли наричаш това долно отмъщение, което преследваш? Честна битка? Досега съм забелязала само много низка, подла, коварна, манипулативна, вероломна тактика.

— Вярвай ми, всичко, което знам за този начин на борба, съм научил от семейството ти.

— Не смей да го използваш като извинение. Допускам, че по рождение познаваш този начин на борба.

— Не е извинение. След това, което ми сториха преди пет години, имам всякакво право да водя толкова мръсна битка, колкото е необходимо, за да бъдем квит.

— Звучиш сякаш участваш в някаква вендета.

— Предполагам, че може и така да се нарече — съгласи се Травис. — Казах на Ели, когато развали годежа, че ще се върна и че когато се върна, ще отнема проклетото място от ръцете на Грант. Винаги докрай изпълнявам обещанията си, Джулиана.

— Наистина ли? — Тя вдигна брадичка. — Затова ли толкова внимаваше да не обещаеш нищо за женитба? Искаше да си сигурен, че спазваш високата си норма за етика в бизнеса дори и в леглото? Колко благородно от твоя страна!

— Знам, че няма да ми повярваш, но съжалявам, че попадна в този кръстосан огън. Ти се различаваш от останалите. Не трябваше да те намесвам. Сега разбирам това.

— Нямахте как да не ме намесиш. Аз съм от семейството, не забравяй. Аз съм Грант.

— Не забравям. И това автоматично те поставя от другата страна. Знаех какво ще стане от самото начало. Но, както казах, все пак съжалявам.

— Престани да съжаляваш. Нито за миг не ти вярвам.

Той разклати съдържанието в чашата.

— Да, предполагам, че не ми вярваш.

Погледът му беше вперен в мрака на морето.

— Ако наистина съжаляваш — внезапно се обади Джулиана, съзнавайки, че се лови за сламка, — ще се откажеш от всичко, ще си тръгнеш отгук още тази вечер и никога вече няма да смутиш братовчедка ми, съпруга ѝ и останалата част от семейството.

Зъбите му се оголиха в кратка, злокобна усмивка, която изчезна толкова бързо, колкото се появи.

— Никакъв шанс това да стане, Джулиана. Стигнал съм вече твърде далеч, чаках твърде дълго и планирах много грижливо. Никой, който ме прави на глупак, както направи семейството ти преди пет години, няма да се измъкне.

— Звучи, сякаш сам си се направил на глупак.

— Вярно е, че направих няколко грешки. Позволих личната страна на живота ми да се смеси с бизнеса. Такива грешки вече не правя.

— Да, направи няколко грешки...

За миг Джулиана усети как я обзема чувство на загуба.

— По дяволите, Травис, как може да си толкова сляп? Можехме да постигнем нещо чудесно заедно — ти и аз. Толкова бях сигурна в нас. Толкова сигурна, че сме родени един за друг. Но ти ще проиграеш всички възможности заради отмъщението си. Ти си глупак!

Лицето му доби гневно изражение.

— Трябва да знаеш нещо, Джулиана. Не очаквам от теб да приемеш ситуацията и не очаквам да ми простиш. От самото начало знаех, че ще минеш на страната на семейството си в случая. Но мисля, познавайки способността ти да действаш открито, поне ще разбереш моята позиция.

— Говориш за желанието си за мъст — вече губеше търпение. — Бих могла да разбера това. Но не го одобрявам. Как бих могла? Та нали ще нараниш моето семейство.

— Да, знам — въздъхна той, наблюдавайки я примирено и със съжаление. — Така се подредиха картите.

— Просто за сведение — каза Джулиана, — не представата ти за мъст ме убеди, че си глупак, умопомрачен, упорит идиот.

Тя се завъртя на токчетата си и се отправи към тълпата около басейна.

— Джулиана, почакай.

Думите прозвучаха грубо в мрака, като насила изтръгнати от него.

Тя не се обърна. С високо вдигната глава, на петсантиметровите си токчета затрака по каменната тераса и бързо се отдалечи от мъжа, когото обичаше.

— Джулиана! — Травис тръгна след нея. — Виж, знам, че си ядосана, знам, че навярно няма да ми простиш. Но имам своите съображения и направих това, което трябваше. Може би ако изпаднех в същата ситуация днес, щях да постъпя по различен начин.

— Не ми дрънкай врели-некипели.

Джулиана не се спря. Приближи към шведската маса.

— Добре, отново щях да постъпя по същия начин, ако пак ми се случеше подобно нещо. Това не означава, че не съжалявам, задето по този начин увлякох и теб.

— Престани да хленчиш. Не искам извиненията ти. Нещата и без това са достатъчно лоши.

— По дяволите, не хленча. Не се извинявам. Просто се опитвам да обясня...

Той прекъсна, изруга едва чуто, докато бързо се придвижваше, за да я настигне.

— Джулиана, какво искаше да кажеш преди малко, когато заяви, че не плановете ми за мъст са те убедили, че съм глупак?

Джулиана се задържа до шведската маса достатъчно дълго, за да вземе стъклена купа с коктейл от авокадо, домати, лук и подправки, известно с екзотичното име гуакамоли. Завъртя се с купата в две ръце.

— Мъст, да, разбирам. Бидейки великодушна, либерална личност, бих могла да разбера дори това, че ме използваш, за да изпълниш плана си. Не одобрявам, отбележи, но те разбирам. При подобна ситуация, навярно и аз бих се изкушила да постъпя също горе-долу така.

— Знаех, че ще ме разбереш. — Травис изглеждаше направо доволен. — Разбирам, че не можеш да вземеш моята страна, но поне разбираш защо постъпвам така.

— Това, което не мога и няма да простя — Джулиана продължи гневно, — е фактът, че цялата тази каша е станала, защото си мислил, че си влюбен в братовчедка ми.

— Джулиана, чуй ме. Това беше много отдавна. Тогава бях по-млад.

— О, млъкни. Повече не искам да те слушам. Защо да слушам някакъв глупак? Как си могъл да бъдеш толкова сляп, Травис? Тя е твърде млада за теб. Твърде деликатна. Щеше да се отнасяш безобразно грубо с нея и щеше да се ядосваш, че тя не те понася. Шест месеца след женитбата горчиво щеше да съжаляваш. Не разбираш ли това?

— Ей, Джулиана, защо не оставиш тази купа?

Травис неспокойно поглеждаше към гуакамолито.

— Тя не е твоят тип. Аз съм твоят тип.

— Джулиана — каза Травис много твърдо. — Купата. Остави я.

— Ще я оставя, когато искам. Попита ме защо мисля, че си глупак. Казах ти. Глупак си, защото си се влюбил в погрешната жена. Все още не разбираш, че аз съм жената за теб. Мога да простя едва ли не всичко, но не тази явна, неподправена мъжка тъпота.

— Джулиана — той се пресегна, сякаш да я улови.

— Не ме докосвай.

— По дяволите, Джулиана. Джулиана!

Травис я пусна и отскочи назад, но беше много късно. Авокадовозеленото съдържание на купата вече летеше по въздуха към него. Той протегна ръка и инстинктивно отстъпи, но гуакамолито се оказа по-бързо от него. Разплиска се по бялата му риза и сако, голяма част се разля по раираната му вратовръзка.

Джулиана огледа постижението си с известно задоволство и остави купата на масата.

— Сега поне имаш точно цвят на жаба.

Отдалечи се от масата, премина през слисаните наблюдатели като царица през тълпа от вцепенени царедворци. Никога не е била толкова ядосана, толкова обидена през целия си живот. Не дори и когато годеникът ѝ каза, че се жени за друга.

Този път беше толкова сигурна в себе си, толкова сигурна в Травис. Как можеше да бъде толкова сигурна и същевременно толкова да грешеше? Не беше честно.

Майка ѝ, дребничка, с посребрени коси и все още хубава на петдесет и девет години, изведнъж, разтревожена, застана пред нея.

— Джулиана, скъпа, какво става? Добре ли си?

— Добре съм, мамо.

— Баща ти и Тони се тревожат. Този мъж...

Гласът на Бет Грант се провлече, когато безпомощно погледът ѝ се отмести от дъщеря ѝ към мястото, където стоеше Травис, целият залят в гуакамоли.

— Знам всичко, мамо. Извинявай, моля те. Прибирам се.

— Но...

Джулиана успокоително потупа майка си по рамото и бързо мина покрай нея. Няколко пъти си пое дълбоко въздух, докато преминаваше през фойето, за да излезе на паркинга. Трябваше да се успокои малко, преди да седне зад волана на колата си.

Травис продължи втренчено да я наблюдава, закован на място като всички около него. Не можеше да повярва на случилото се. Никой от познатите му не е постъпвал така. Не пред сто души.

— Поздравявам ви за опасното ви хоби да кавалерствате на Джулиана Грант.

Като добър домакин, Дейвид Къркуд се отправи през шокираната тълпа към Травис. Хитро се усмихна и взе салфетка от бюфета.

— Ако имате намерение дълго да се въртите около нея, по-добре да свикнете с изненади — посъветва той Травис, докато му подаваше салфетката. — Знае как да изважда мъжете от равновесие.

Травис сграбчи салфетката от домакина си и няколко пъти ожесточено я прокара по гуакамолитото.

— Звучите, сякаш говорите от опит. Предполагам, че сте виждали и други мъже, залети с гуакамоли?

— О, не. Джулиана рядко се повтаря. Има богато въображение. Но със сигурност съм виждал не един мъж с това конкретно изражение на лицето.

— Какво изражение?

— На повален елен. Ако това ви успокоява, знам точно как се чувствате.

— Откъде знаете? — Травис с отвращение погледна към изцапаната с авокадо салфетка.

— Бях сгоден за Джулиана за кратък, но не забравим месец преди почти четири години.

Травис смачка салфетката в юмрука си, погледът му се заби в развеселените очи на Дейвид Къркуд. Съчувствени, живи, лешникови

очи. Най-малко сто и деветдесет сантиметра, пресметна той. Рус. Усмивва се като от реклама за паста за зъби. Скъп италиански пуловер над дизайнерска спортна риза и надиплен панталон. Масивен златен пръстен на едната ръка, който се връзва с масивен златен часовник на китката му. Травис инстинктивно разбра. Никакво съмнение, това е златният бог на Джулиана, този, който я е изоставил заради дребната блондинка. Блондинката беше Ели.

— Били сте сгоден за нея? — Травис избърса още гуакамоли.

— Знам какво мислите. Трудно е да се повярва, нали? Определено не е моят тип. Самият аз не знам как се случи. Очевидно за известно време ме е зашеметила. Нещо в нея кара мъжът два пъти да се огледа. След това да бяга.

— Какво искате да кажете с това, че ви е зашеметила?

— Ей, почакайте. Достатъчно вече се въртите около нея, за да знаете какво искам да кажа. Тя е толкова много жена. Все пак може би малко прекалено много жена за повечето от нас простосмъртните мъже. Кой би искал да се ожени за Диана, богинята на лова? Винаги си с чувството, че си крачка зад Джулиана. Ей, не искате ли да изчистите остатъка от напитката в мъжката тоалетна?

Травис поклати глава, чувстваше се странно вцепенен. Преди да успее да помисли какво да прави отгук нататък, бащата и майката на Джулиана изплуваха в полезрението му, застанаха точно пред него. Само това ми трябваше, помисли си той. Те най-безцеремонно го пренебрегнаха през повечето време до този момент. Очевидно напускането на Джулиана ги е подтикнало да инсценират сблъсък.

— Какво по дяволите мислиш, че правиш, Сойер? — попита Рой Грант.

Той изгледа враждебно Травис през лещите на бифокалните си очила.

— Какво каза на дъщеря ми, че толкова я разстрои?

— Защо не попиташ нея? Аз съм залятият с гуакамоли — измърмори Травис.

Рой Травис много се е променил, помисли си той. От двамата братя Грант той е по-млад с две години и за годините си все още е в добра форма. Винаги е бил по-спокойният, по-тихият, но тази вечер не играеше добре ролята си.

— Всъщност въпросът е — намеси се Тони Грант, червендалестото му лице почервеняло от гняв, — какво правиш тук тази вечер, Соьер? Познавам те. Наумил си си нещо. Каквото и да е то, по-добре внимавай, господине. Рой и аз няма да те изпускате от око.

— Ще го имам предвид.

Травис се зачуди дали вратовръзката му може да бъде спасена. Изведнъж го блъсна мисъл, която отново го възбуди към действие. Тази вечер Джулиана беше в състояние да си тръгне и фактически да го изостави на петдесет километра от апартамента му.

— О, колата!

— Ако ключовете са в нея, вероятно отдавна е тръгнала — увери го Дейвид развеселено.

— Ключовете са в мен. — Травис пхна ръка в джоба си и ги намери. — Но не знам дали не е от жените, които държат резервни в чантата си.

— Винаги носеше, когато излизах с нея — отбеляза Дейвид. — Както казах, тя обикновено е една крачка пред мъжа. Такава е нашата Джулиана. Това понякога много дразни, не е ли така?

— Колата.

При мисълта, че е останал без транспорт, Травис се юрна към вратите на фойето.

— Почакай само още една проклета минута — Рой извика след него.

Травис пренебрегна предупреждението. Излетя през вратите на фойето, изтича покрай стреснатия служител на рецепцията и се насочи навън към ярко осветения вход на курорта.

Ръмженето на ядосаната спортна кола вече ечеше в нощния въздух. Травис рязко се спря на алеята и гневен и объркан видя как червеното купе на Джулиана зафуча към главния път.

— Проклетата червенокоса вещица!

Травис застана с ръце, свити в юмруци на бедрата си, и проследи как фаровете на купето изчезнаха на завоя към магистралата.

— Направи го. Тръгна си и ме изостави.

— Това, което не трябва да забравяте за Джулиана — каза Дейвид, който небрежно пристъпи и застана до Травис, — е, че е малко импулсивна дори при нормални обстоятелства. Единственото нещо, за което винаги запазва присъствие на духа, е бизнесът. От друга

страна, е щедра до крайност. Не може да търпи да гледа някой да страда. Има шанс, след като пропътува двадесетина километра, да се сети, че няма с какво да се приберете, да се върне и да ви спаси.

— Сигурно има шанс това да стане. Страхотен шанс!

Дейвид кимна.

— Вероятно сте прав. Очевидно ви беше ядосана. Ей, ама не се тревожете, приятелю.

Той потупа фамилиарно Травис по рамото.

— Ще ви върна в Джуъл Харбър. Никакъв проблем.

Травис тихичко, цветисто и от все сърце изруга. Мисълта да приеме приятелско извозване от мъжа, когото имаше намерение напълно да разори, беше достатъчна, за да му замае главата. И на всичкото отгоре Къркуд е бившият годеник на Джулиана — златният ѝ бог.

Травис се зачуди дали Джулиана нарочно го е изоставила — именно, за да се окаже той в тази странна светска ситуация. Беше сигурен, че неловката ирония на цялото положение ще допадне на изопаченото ѝ чувство за хумор. Тази жена беше заплаха.

— Може би някой от гостите ви ще се върне в Джуъл Харбър по-късно вечерта — не се предаваше Травис.

Дейвид замислено се намръщи.

— Точно сега никой не ми идва наум.

— Може би бих могъл да се обадя от рецепцията и да наема кола.

— Нямаме услуга за наемане на коли.

— А кола от летището? — раздражено опита Травис.

— Момчето, което обслужва летището, вече се прибра. — Дейвид се усмихна. — Страхувам се, че оставате с мен.

Травис отърси друга локва от гуакамоли от ръката си и много внимателно каза:

— Мисля, че е най-добре да ви кажа кой съм.

— Защо не? — заяви Дейвид спокойно. — Откакто се появихте на терасата, се чудя кой сте и защо станяхте причина жена ми за малко да не припадне. А Рой и Тони гледаха, сякаш са видели призрак.

Травис го изгледа, без да иска, с известно уважение, след като му стана ясно, че Дейвид Къркуд е нещо повече от това, което се виждаше на повърхността. Трябваше да е подготвен да открие у човека скрити

дълбочини, припомни си Травис. В края на краищата някога Джулиана е била влюбена в него.

— Аз съм шефът на „Фаст Форуърд Пропъртиз Инкорпорейтид“ — каза Травис.

Дейвид бавно си пое въздух.

— Значи времето ми изтече?

— Почти. Аз управлявам бизнес, Къркуд, а не благотворителна фондация.

Дейвид прокара пръсти през косата си.

— Не, изобщо нямате вид на благотворител. Но това не отговаря на въпроса. Какво сте още, освен големият лош вълк, дошъл да събори къщата ни?

Травис въздъхна, не му се искаше много да му разкаже всичко, но знаеше, че в последна сметка то ще излезе на бял свят.

— Аз съм човекът, който спаси мястото преди пет години, когато Тони и Рой балансираха на ръба на банкрута.

Погледът на Дейвид се изостри.

— Консултанта, когото преметнаха? Този, който е очаквал да получи една трета от курорта като възнаграждение за направените услуги?

— Знаете за сделката?

— Не всичко. Никой не говори за този инцидент. Никой не говори за вас или за случилото се преди пет години. Но намерих някои документи и записи в офиса, когато поех бизнеса след брака си. Мисля, че сглобих цялата история. Включително факта, че някога сте бил сгоден за жена ми.

— Да, добре, и ако това ви успокоява, не съм дошъл, за да си я искам. Това, което искам, е „Флейм Вали“.

— Не искате просто възнаграждението си. Значи, дошли сте да си отмъстите?

Травис вдигна рамене.

— Искам само дължимото ми.

— Нали Джулиана не е част от случилото се преди пет години?

— Не. — Травис се загледа в мрака. — Не трябваше да я намесвам.

— Нямахте начин да го избегнете.

Дейвид извади връзка ключове от джоба си.

— Хайде, Соьер. Ще ви откарам обратно в Джуъл Харбър.

— Защо искате да ми правите услуги?

— Не го приемам като услуга — каза Дейвид, тръгвайки към белия мерцедес. — Приемам го като последна, отчаяна битка на удавник. Искам да използвам времето отгук до Джуъл Харбър, за да ви накарам да изслушате моята позиция.

— По-добре да си спестите въздуха, Къркуд. Казах ви вече, че не управлявам благотворителна организация.

Но неохотно Травис тръгна към мерцедеса. Нямахше да спори за безплатния превоз по това време на нощта.

— А вече ми казахте, че бихте предпочели да не сте намесвали Джулиана.

Дейвид отвори вратата на колата.

— Точно така. Що се отнася до мен, сега тя е въвн от всичко това. Най-малкото финансово.

Дейвид хладно се усмихна.

— Имам новина за вас, вълчо. Джулиана е хлътнала до големите си красиви очи.

Травис остро го изглежда над покрива на колата.

— Как?

— Миналата година тя даде назаем значителна сума пари на „Флейм Вали Ин“.

— Какво е направила?

Травис се почувства като прободен в стомаха.

— Чухте ме. Беше много голям заем. Мислех да ѝ го изплатя в края на тази година. Разбира се, това няма да бъде възможно, ако го сложите под възбрана. Ако курортът банкрутира, всички големи планове на Джулиана за „Каризма Еспресо“ вероятно ще се провалят заедно с него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джулиана беше в леглото, но сънят бе на светлинни години от нея, когато неочаквано звънецът на входната ѝ врата започна да звъни дълго и продължително. Началните акорди на увертюрата „Вилхелм Тел“ огласяха жилището ѝ отново и отново, докато най-накрая главата ѝ започна да звънти от напрежение. Питаше се кой от нейните познати стои на прага ѝ тази вечер и така нахалства.

Нямаше нужда да е гений, за да се сети кой е досадникът, който навярно нямаше да се предаде и да си тръгне. Травис Сойер не беше от тези, които лесно се предаваха, и красноречиво доказателство за това бе фактът, че беше чакал пет години, за да си отмъсти.

Джулиана стана от леглото и посегна към сатенения си халат в прасковен цвят. Тя остана глуха за дуелиращите се звуци достатъчно дълго, за да има време да седне пред огледалото на тоалетката си и да сложи на устните си червилото, което смяташе, че подхожда най-добре на халата. Канеше се да си сложи руж, но неспособна да издържи повече на мъчението, тя нахлузи чифт сребърни домашни чехли с високи токчета, мина през всекидневната и отвори вратата.

— Каквото и да продавате, не купувам — каза тя. — Но можете да опитате.

Травис, който стоеше облеган на звънеца, бавно се изправи, очите му бяха като ледени пръчици.

— Защо не си ми казала, че си вложила част от личните си спестявания във „Флейм Вали Ин“?

— Защо трябваше да ти казвам? Беше семейна работа, а аз те наех само като консултант на „Каризма“. Освен това допреди няколко часа няхах никаква представа за дълбоката ти, лична загриженост за курорта.

Погледът му се плъзна по нея и студеното му изражение стана още по-сурово.

— Не можеш да стоиш тук, облечена по този начин. Всяка минута някой може да мине. Да влезем.

— Не мисля, че искам да те пусна в апартамента си. Може би тайно държиш ипотеката на целия блок или нещо подобно. Може би се готвиш да наложиш запор на цялата жилищна асоциация и да изхвърлиш всички нас, бедните собственици, на улицата.

— Престани да говориш глупости. Тази вечер нямам повече настроение за изопаченото ти чувство за хумор. Това, че ме заряза във „Флейм Вали“, беше последната капка.

Той се промуши покрай нея и се запъти към всекидневната.

— Как се върна в Джуъл Харбър?

Джулиана бавно затвори вратата и тръгна след Травис. Забеляза, че е свалил вратовръзката си и че на бялата му риза има няколко зелени петна. Обзе я смътно чувство за вина. Бързо го потисна.

В момента, когато се изравни с Травис, той вече се беше разположил в оранжево-розовото кожено канапе. Небрежно се отпусна на него и опъна един крак на малката черна масичка с хромово покритие.

— Какво толкова си се загрижила как съм се върнал?

— Не е въпрос за грижа — обясни Джулиана, седна на тюркоазения стол и кръстоса крака.

Сребърните чехли блеснаха на светлината от намиращата се наблизо лампа в италиански стил.

— Попитах те от чисто любопитство.

— Летях.

— На метлата си?

— Не, не забравяй, че ти използва метлата.

— Ах — въздъхна Джулиана. — Докачен си значи, така ли? Обзалагам се, че Дейвид те е закарал вкъщи. Той би го направил. Дейвид винаги е бил превъзходен домакин. Кога му каза кой си — преди или след като предложи услугите си?

— Преди.

— Колко честно от твоя страна. Чувството ти за бизнес етика безспорно е вдъхновение за останалите от нас.

Сребърните сандали отново проблеснаха, когато Джулиана прекръстоса краката си и любезно се усмихна.

— Не ме гледай така надменно, Джулиана. Тази вечер настроението ми виси на косъм.

— Да потърся ли ножици?

Травис затвори очи и облегна главата си назад на кожената възглавница.

— Не, но можеш да ми донесеш глътка бренди. Господ ми е свидетел, че се нуждая от него.

— Брендите е скъпо. Защо да прахосвам скъпоценната си наличност за теб? — попита Джулиана.

Очите на Травис се отвориха и той погледна право в нея.

— Един от тези дни ще се научиш кога да спреш да се заяждаш — каза той тихо.

— И кой ще ме научи?

— Започва да ми се струва, че за мен измъкване няма. Очевидно няма много други кандидати и това е напълно разбираемо. Върви и донеси брендите, Джулиана. Искам да говоря с теб.

Тя се поколеба няколко мига, след което, прикривайки усмивката си, стана и влезе в кухнята. Отвори един шкаф, намери скъпото френско бренди, което беше запазила за специални случаи, и внимателно наля две чаши.

— Благодаря — каза Травис с престорена любезност, когато тя се върна във всекидневната с тумбестите стъклени чаши, закрепени на светъл пластмасов поднос. Той взе едната.

— Добре — въздъхна Джулиана и отново седна. — За какво искаш да разговаряме?

— Как по дяволите си допуснала да се сгодиш за Дейвид Къркуд?

Джулиана мислеше, че е подготвена за всякакви бомби, които Травис би могъл да пусне, но този залп я изненада.

— Брей, май ти и Дейвид сте се сприятелили по обратния път към Джуъл Харбър? Старата мъжка солидарност, предполагам.

Травис се намръщи.

— Отговори ми, Джулиана.

— Как съм се сгодила за него? Остави ме да помисля една минутка. Оттогава са минали четири години и някои подробности ми се губят, но доколкото си спомням, стана по обичайния начин. Заведе ме на вечеря в „Трежър Хаус“, същото място, където ти и аз ядохме вечерта, когато ти ме подведе да си легна с теб, всъщност и...

— Не те подведох да си легнем и добре го знаеш. Престани да се опитваш да прехвърляш вината върху мен. Няма да стане. И ни най-

малко не ми пука дали Къркуд ти е сложил годежен пръстен на ръката. Преди всичко искам да знам защо, за Бога, си изманипулирала човека да ти предложи брак. Всеки малоумник веднага би видял, че изобщо не е подходящ за теб.

Джулиана кипна при това обвинение.

— Не съм го манипулирала. Той ми предложи и аз приех поради всички обичайни причини.

— Не ми ги дрънкай такива на мен. При теб нищо не се случва по обичайни причини. По дяволите, Джулиана. Как изобщо си могла да си помислиш да се омъжиш за човек като него?

— Дейвид е твърде мил мъж, както сам разбра тази вечер. Не са много хората в неговото положение, които биха ти предложили транспорт, като знаят, че имаш намерение да ги разориш.

— Нямах нужда от много любезен мъж — процеди Травис през зъби. — Имаш нужда от някой, който знае как да държи на своето с теб. Някой, който няма да те остави да се измъкнеш безнаказано. Някой, който е толкова силен или по-силен от теб.

— Може би си прав.

Джулиана се усмихна и остро го изгледа.

— Но напоследък жената не може да си позволи да бъде твърде придилична. Понякога трябва да занижи изискванията си.

Усмивката на Травис беше хладна като нейната.

— Искаш да кажеш, че си занижила изискванията си, когато си ме избрала за втори годеник?

— Ти го каза, не аз. Но сега, след като го спомена...

— Джулиана, стига. Казах ти вече, не съм в настроение за заядливите ти отговори. Тази вечер искам само няколко прями отговора. Винаги съм мислил, че прямотата е твоя специалност. Някога ми беше казала, че искаш всеки да знае точно какво му е отношението към теб и на теб да ти е ясно в какви отношения си с другите.

— Отговорих на въпросите ти. Сгодих се за Дейвид, защото имахме много общи неща и защото мислех, че ме обича, а и той мислеше, че ме обича. За един месец и двамата открихме грешката си. Всъщност в интерес на истината аз го установих след няколко дни. Така или иначе развалихме годежа. Не си развалихме отношенията.

— Искаш да кажеш, че Дейвид е сложил край на всичко, когато е разбрал, че ще го побъркаш, като се опитваш да го накараш да ти играе

по гайдата. Вероятно Ели му се е сторила като тихия, сладък, златокос ангел, след като цял месец е бил сгоден за теб.

— Да не би да намекваш, че съм вещица?

— Не, мадам, макар и да признавам, че те нарекох така преди малко тази вечер, когато наблюдавах как напускаш паркинга на курорта. Ти си това, което те нарече Къркуд — много жена. Не всеки мъж иска толкова много жена. Къркуд е разбрал, че не може да се справи с теб. Завъртяла си му главата и след това се е ядосал, че ти е позволил да го направиш.

— По-скоро като теб и Ели.

Джулиана чувстваше, че се дразни и се предупреди да не допусне Травис да я доведе до състояние да си изпусне нервите.

— Като Ели и мен? Възможно.

Травис пое глътка от брeндитo и замислено се загледа в газовата камина от черен камък.

— Всъщност може би си права. Но вече няма значение. Това, което беше между Ели и мен преди пет години, вече е само пепел.

— Не съм много сигурна — отбеляза Джулиана хладно. — Тази вечер видях как двамата се гледате. Във въздуха се долавяха много стари емоции.

Травис отблъсна забележката с нетърпеливо махване с ръка.

— Стар яд от моя страна. Стар страх от нейна вероятно. Минали са пет години и тя се е убедила, че съм забравил всичко за „Флейм Вали Ин“. Всъщност тя преживя атака на безпокойство тази вечер, когато разбра, че нищо не съм забравил.

— Отмъщението е мощно оръжие, така ли, Травис?

— Държи ти топло, когато нямаш почти нищо друго — съгласи се той.

Погледът му отново се върна на лицето ѝ.

— Кажи ми какво се случи, когато разбра, че Къркуд разваля годежа, защото е влюбен в братовчедка ти.

— Това е лично. Защо да ти казвам?

— Обзалагам се, че е имало истинска сцена. Фойерверки и изригвания. Кръв и черва навсякъде. Никога не би се отказала лесно от нещо, което искаш. Би ли се като разярена котка, за да задържиш красивия си калаен бог?

Джулиана сбърчи нос.

— Златен бог, не калаен.

— Хайде да се съгласим с бог от папиемаше. Би ли се за него, Джулиана?

— Какво те интересува?

— Искам да знам, по дяволите. Искам да знам дали си се била за него. Може би искам да знам дали още се биеш за него. Просто ми отговори на въпроса.

— Не ти дължа никакви отговори. Ти би ли се за Ели? Колко ожесточено? Още ли се биеш за нея? Да не би превземането на „Флейм Вали“ да е опит да си върнеш нея?

Това изглежда го стъписа за миг. Травис наистина се смути.

— Не правя нещата така, както ти ги правиш.

— Просто си се завъртял и си си тръгнал, а? И разбира се, си обещал да си отмъстиш.

— Мисля — каза Травис, — че е по-добре да сменим темата.

— Ти започна този разговор.

— Логиката ти е необорима, мадам. — Той я поздрави с чашата си. — Имаш право. Аз го започнах.

— Харесва ми, когато използваш силни думи. Толкова професионален мачо.

Той поклати глава.

— Май тази вечер наистина си в настроение да се заяждаш?

— Имам добра причина.

— Не ти се оказа изоставена на място без никакъв транспорт.

Кристалностуденият поглед на Травис се закова върху нея.

— Защо, по дяволите, вложи личните си пари във „Флейм Нали“, Джулиана? Ти си умна делова жена. Би трябвало да ти е ясно, че е много рискована инвестиция.

Тя замига при тази рязка смяна на темата.

— Значи пак се връщаме на това?

— Да, връщаме се и няма да сменим темата, докато не получа някои отговори.

Джулиана въздъхна и отпи от брендито си.

— Вече ти отговорих. Аз съм от семейството. Знаех, че Дейвид и Ели са затруднени. Дадох им заем. Също и родителите ми, ако искаш да знаеш. И чичо Тони. Всички в семейството се опитаха да помогнат на Дейвид и Ели да спасят курорта. Всички имаме участие в него.

Травис с трясък остави чашата с бренди на масата.

— По дяволите, Джулиана, твърде умна си, за да се оставиш да се забъркаш в тази каша. Работих достатъчно дълго с теб, за да разбера, че си всичко друго, но не и глупачка, когато става дума за бизнес. Не може да не си знаела колко зле са нещата в курорта.

Той ѝ хвърли бърз, кос, изпитателен поглед.

— Да не би Къркуд да те е излъгал за тежкото положение?

— Не, не ме е излъгал. Знаех точно колко зле са нещата.

— И въпреки това му даде парите.

— Той и Ели се борят да спасят курорта. Исках да им дам шанс. Разбира се, това, което не знаех на времето, е, че ти и „Фаст Форуърд Пропъртиз Инкорпорейтид“ сте чакали да се нахвърлите върху ранената жертва при първия признак на кървене. Всички предполагахме, че фирмата „Фаст Форуърд“ ще прояви разбиране, когато Дейвид се обърна към нея след около месец и я помоли за отсрочка. Очевидно предположението ни е било грешно.

— Очевидно — съгласи се Травис сухо. — Ще загубиш дяволски много пари заради Дейвид и Ели Къркуд.

— Ако загубя парите си, Травис, това ще бъде заради теб, не заради Дейвид и Ели.

Травис изруга и скочи на крака.

— О, не, не можеш. Не можеш да обвиняваш мен за това.

Започна да крачи напред-назад по сивия килим.

— Не се опитвай да обвиняваш мен — повтори той дрезгаво. — Никога не е трябвало да влагаш пари във „Флейм Вали“ и го знаеш.

В известен смисъл той имаше право и Джулиана го знаеше. Тя небрежно вдигна едно рамо.

— Спечели нещо, загуби нещо.

Травис се завъртя в отдалечения край на стаята и ѝ се закани с пръст.

— Не можеш да си позволиш да загубиш толкова много пари, Джулиана. Не и ако искаш да разшириш „Каризма Еспресо“. Никой не познава финансовото ти положение по-добре от мен и аз ти казвам, че не можеш да поемеш тази загуба. Всичките ти планове за „Каризма“ ще изостанат най-малко с три-четири години.

— Добре, добре. Каза си думата. Не мога да си позволя загубата. И сега какво да направя?

Травис пхна ръце в задните си джобове.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Има ли смисъл да плачем за разлятото еспресо?

— Виждаш края на всичките си планове да финансираш разширението на „Каризма“ тази година и това е реакцията ти? — попита Травис, фиксирайки я с невярващ поглед. — Има ли смисъл да плачем за разлятото еспресо? Не мога да повярвам на ушите си.

— Вразуми се, Травис. Та сега какво бих могла да направя? Злото е сторено.

Тя отпи глътка от брендито и тъжно се загледа в камината.

— Разорена съм.

— Да не ставаме мелодраматични. И без това си имаме достатъчно проблеми.

— Ти нямаш никакви проблеми. Проблемите са мои. И честно, Травис, ако не можеш да предложиш нищо, което би могло да помогне, бих предпочела да престанем да говорим за злочастното бъдеще на бизнеса ми. Потискащо е.

— Помощ? — изръмжа той. — Каква помощ очакваш от мен?

Тя го изгледа продължително отстрани.

— Ами, Травис, ти си проблемът, нали не си забравил. Това означава, че ти си и решението.

— Не аз вкарах „Флейм Вали Ин“ в тази каша, изръмжа той ядосано. — Къркуд и Ели постигнаха всичко съвсем сами. С малка помощ от теб, родителите ти и добрия чичо Тони, разбира се. Не очаквай да реша всичко, като върна парите, след като взема курорта. Не забравяй, че първо трябва да платя на инвеститорите. Половин дузина и всички ще се наредят на опашка, за да чакат за парите си. Поел съм ангажименти към тях. И мога лично да гарантирам, че нито един от тях няма да прояви благотворителност.

— Прав си. Не очаквам от теб да ми платиш, когато ти и инвеститорите вземете курорта.

— Е, тогава какво очакваш от мен? — изрева Травис.

Тя строго сви устни.

— Ти си личният ми бизнес консултант — напомни му тя. — Плаща ти се, за да ме извадиш от жестокия финансов батак. Плаща ти се, за да ме насочваш и съветваш. Напълно съм ти се доверила,

напълно ти вярвам и всичките ми надежди за бъдещето са в твои ръце. Сигурна съм, че ще спасиш кожата ми.

— Джулиана, какво по дяволите се очаква от мен?

— Да спасиш „Флейм Вали Ин“ от ноктите на „Форуърд Пропъртиз Инкорпорейтид“.

Травис изглеждаше като ударен от гръм. За миг просто застана така, тягостно смълчан, загледан в нея, сякаш е загубила ума си. Джулиана се задъха.

— Да спася курорта? — накрая Травис повтори сухо. — От себе си?

— От тебе и от глутницата гладни вълци, които ръководиш.

— И се очаква това да направя за теб? — Имаше вид сякаш му е трудно да следи разговора.

— Аз съм един от клиентите ти, нали така? Наех те, за да ми помогнеш да начертаем подходящ план за разширяването на „Каризма“. Що се отнася до мен, между нас все още има валиден консултантски договор. А изводът е, че не можем да разширим моята фирма, ако не спасим „Флейм Вали“ от „Фаст Форуърд Пропъртиз“. Следователно, да, очаквам да направиш това за мен.

— Ти — обяви Травис тихо, но натъртено, — си луда.

— Не. Отчаяна.

Ако знаеше само колко съм отчаяна, помисли си Джулиана. Не се бореше да спаси курорта или бъдещето на „Каризма“. Бореше се да спаси любовта на живота си. Но не мислеше, че сега е моментът да му го каже.

— Ще ми помогнеш ли, Травис? Ще спасиш ли курорта от банкрут?

— Не забравяй, че веднъж го направих. И не ми беше платено за труда. Какво те кара да мислиш, че ще повторя същата грешка?

— Този път аз ще ти плащам хонорара. А вече знаеш, че плащам дълговете си.

— Мила госпожо, моят хонорар не е по силите ти.

Тя се намръщи.

— Нали вече ти плащам за консултациите за „Каризма“. И до този момент не съм имала никакви затруднения да плащам сметките. Платих ти за сключването на договора навреме и ще си плащам месечните ти възнаграждения, никакъв проблем.

— О, Господи. Каква невинност!

Травис се почеса по тила в жест на неприкрито раздражение. Разходи се до края на стаята и обратно.

— Джулиана, нека изясним нещата веднъж завинаги. Хонорара, който ми плащаш за консултациите за „Каризма“, е само част от това, което нормално вземам за този вид работа. Всъщност при нормални обстоятелства никога не бих дори се съгласил да поема работа с обема на „Каризма“. Бизнесът ти е твърде малък за „Сойер Мениджмънт Систъмз“. Ясно ли се изразявам?

— Искаш да кажеш, че сделката с мен е специална?

— Сделката е дяволска.

Тя замислено прехапа долната си устна.

— Защо? Защото съм Грант и ти си се готвел да накажеш всички от семейство Грант? Искаше толкова да се сближиш с мен, че да ме нараниш, като унищожиш „Каризма“?

— Не, по дяволите, никога не съм имал намерение да унищожа „Каризма“. Не знам какво се случи. Не точно. Това, което знам, е, че един ден миналия месец влязох в заведението ти, защото бях любопитен да срещна единствения член на семейството Грант, който не е бил тук преди пет години. — Травис хвърли длани нагоре в израз на пълно неразбиране. — Следващото нещо, което разбрах, е, че съм получил чаша кафе и че се съгласявам да те консултирам за плановете за разширение.

— Искаш да кажеш, че си поел проекта ми от добро сърце?

— Не правя бизнес от добросърдечност — каза той тъжно.

— Е, тогава какво? Имаме договор. Ти си мой бизнес консултант и аз съм застрашена от финансова катастрофа. Струва ми се, че дългът те принуждава да ме спасиш.

— Така ли? — погледът му беше непроницаем.

— Така ми изглежда.

— След като имаш всички отговори — каза той, — може би ще бъдеш достатъчно любезна да ми кажеш как очакваш да те спася?

— Не знам. Това не е ли твоя работа?

Травис разтърси глава.

— Ти наистина си различна и го знаеш?

— Казвали са ми го. Е? Ще го направиш ли?

Той въздъхна.

— Няма да стане. Аз си върша много добре работата, която мога да върша, и всичко така съм подредил, че да няма никакви вратички. Дори и ако реша, че мога да спася курорта и че ще бъде достатъчно луд да се съглася да опитам, пак остава дребният въпрос за хонорара ми.

— Назови го. Ще ти кажа дали мога да си го позволя — предизвика го тя тихо.

Той се загледа в нея през страховито присвити очи. Погледът му се движеше от палеца на сребърните ѝ домашни чехли до върха на червената ѝ грива.

— Какво, ако ти кажа, че хонорарът ми е пълни права над теб? Какво, ако ти кажа, че цената на услугите ми, печалба, загуба, оттегляне, никакви гаранции, че курортът ще бъде спасен, е право на достъп до леглото ти?

Джулиана престана да диша за няколко секунди. След това пое доза въздух и се насили да укрие факта, че трепери.

— Прословутото ми тяло в замяна на услугите ти като консултант? Не си играй с мен, Травис. След като не правиш бизнес от добро сърце, със сигурност не би го правил и за секс!

Той не помръдна. Когато заговори, гласът му беше много, много тих.

— Но ако ти кажа, че това е хонорарът ми, Джулиана?

Тя потрепери, съзнавайки, че той преднамерено я измъчва.

— Ще ти кажа да се разходиш по продължението на вълнолома.

Той се завъртя и се загледа през прозореца в мрака.

— Да, очаквах това. Добре, хитра госпожо. Ще ти кажа хонорара си за опита да спася „Флейм Вали Ин“ и бъдещето на „Каризма“. Ще бъде същият като преди пет години — част от собствеността.

Джулиана се задъха, този път не шокирана, а възмутена.

— Очакваш Дейвид и Ели да те направят партньор в предприятието, ако го спасиш от собствените си инвеститори? Дрънкаш втели-некипели. — Тя бързо размисли. — Но все пак нещо в този смисъл би могло да се реши. Може да бъде много малка част от собствеността. Не можеш да очакваш Дейвид и Ели да ти дадат половината или нещо подобно?

Травис косо я изглежда през рамо, преценявайки я.

— Не. Не разбираш, Джулиана. Не искам част от „Флейм Вали Ин“. Ако по някакво чудо успея да спася курорта, той ще има нужда от

много пари и много работа. Въпреки това голяма е вероятността след няколко години да рухне. Искам част от нещо сигурно.

Тя го изгледа внимателно, както би изгледала лешояд, и усети как стомахът ѝ се сви.

— Какво сигурно нещо?

— „Каризма“.

Джулиана за малко не изпусна чашата си с бренди. Разтвори уста от учудване. Втренчи се в него, без да може да разбере какво каза.

— Част от „Каризма“? Искаш част от моето предприятие? Но Травис, „Каризма“ е мое. Изцяло мое. Изградих го от нула. Никой от семейството ми по никакъв начин не е замесен. Не си сериозен.

— Добре дошла в реалния свят. Напълно съм сериозен. Казах ти, че обичайните ми хонорари са винаги много високи, Джулиана. И ако си съгласна със сделката, трябва да разбереш, че голяма е възможността да не успея да спася курорта. Но очаквам да ми бъде платено дори и ако не спася „Флейм Вали“.

Джулиана се олюляваше. Отчаяно се опитваше да събере мислите си. Не очакваше подобно нещо, макар че, поглеждайки назад, вероятно е трябвало да очаква това или нещо също толкова възмутително. Травис Сойер беше ужасен противник.

— Но „Каризма“ е мое — повтори тя, зашеметена. — Всичко направих съвсем сама. Години наред в Сан Франциско се учех как се управлява верига от кафенета, спестявах парите си, за да купя първите машини и да намеря добро място. И успех, съвсем сама.

— И съвсем сама изложи на риск бъдещето на „Каризма“, като даде заем на Къркуд и братовчедка си. — Травис, се отправи към вратата. — Помисли си, Джулиана. Ще се отбия в заведението ти в понеделник сутринта, за да чуя решението ти.

— Травис, почакай, нека поговорим за това. Мисля, че можем да постигнем някакъв разумен компромис, ако само...

— Не правя компромиси, когато става дума да си осигуря възнаграждението. Взех си поука от случилото се преди пет години. Научих се от работата ми с хората на име Грант.

— Но, Травис...

Джулиана скочи на крака, но вратата вече се затваряше зад него. Тя изтича до прозореца навреме, за да го види как влиза в буика, който

вечерта беше паркирал пред апартамента ѝ. Фаровете светнаха и я заслепиха. Още миг и той си тръгна.

— Ти проклето, подло, коравосърдечно коп... „Каризма“ е мое, по дяволите. Мое! И никога няма да ти разреша да притежаваш част от него!

Джулиана се спря в средата на тирадата си, защото като светкавица ѝ проблесна мисъл.

Ако отстъпи парче от „Каризма Еспресо“, финансово Травис в течение на години може да бъде обвързан с нея. Животът им неизбежно здравата ще се оплете. Напоследък е по-лесно да се отървеш от съпруг, отколкото от бизнес партньор.

И ако през цялото време се навърта около нея, за да работи, каза си Джулиана, чийто дух се повишаваше, тя просто знаеше, че ще може да го накара да разбере, че са родени един за друг.

Травис усети напрежението, стегнало вътрешностите му, докато паркираше буика си пред „Каризма Еспресо“ в понеделник. Би трябвало вече да е свикнал с неприятното усещане, каза си той. Не заради това будува цели две нощи.

Видя светлините вътре в еспресо бара и си помисли, че зърна червената коса на Джулиана, когато се вмъкваше в задната стая. Ръцете му се стегнаха около волана. Все още не можеше да повярва, че постъпва така. Но предполагаше, че тя няма много да се изненада. Цялата сделка беше тръгнала наопаки от момента, в който срещна Джулиана. Оттогава нищо не се случи така, както го беше планирал, тогава как би могло да се оправи сега?

Насили се да излезе от колата и се запъти към кафенето. Трябваше да е готов за всякакъв отговор, който можеше да получи. Джулиана беше всичко друго, но не и предвидима. А и „Каризма“ беше нещо много, много важно за нея.

Чудеше се дали тя ще разбере какво правеше той и защо. Целият идиотски план му хрумна в разгара на спора в събота през нощта и все още не беше сигурен накъде ще тръгне всичко това. Действаше инстинктивно, опитвайки се да спечели малко време.

Щеше ли Джулиана да се сети, че използва странната сделка, за да остане с нея още малко? И ако се сетеше, щеше ли да побеснее или тайно щеше да се зарадва?

Дори и ако се съгласеше, той нямаше начин да разбере защо тя го правеше. Може би защото отчаяно искаше да помогне на братовчедка си и на Дейвид Къркуд. Или щеше да се съгласи, защото той я беше накарал да осъзнае колко несигурно е бъдещето на „Каризма“ заради идиотския заем, който е отпуснала на семейство Къркуд.

Или можеше да се съгласи, защото все още държи малко на него и е склонна да рискува да бъде уловена във финансови окови, докато най-после изяснят обърканите си отношения.

А и накрая чисто и просто можеше да запрати чаша еспreso в лицето му и да му каже да изчезва.

Дама или тигър? Чудеше се Травис, докато отваряше вратата. Животът с Джулиана никога не е скучен.

— Той е тук, Джулиана.

Санди Оукс, чиито многобройни обеци весело задрънчаха, се обърна към вратата, когато Травис влезе. Косата ѝ беше обработена с гел и стегната в лъскава патешка опашчица в стила от петдесетте години, очите ѝ заблестяха от любопитство.

— Ела и го изяж, шефке.

Мат Линтън, който подреждаше чаши за еспreso, вдигна поглед.

— Ха. Ето го. Горкият човек. Виж как е застанал там, толкова наивен и нищо неподозиращ.

— Направо ти къса сърцето — отбеляза Санди. — Искам да кажа, горкият човек, няма представа какво го чака.

— Ако бях на негово място, отдавна да съм офейкал — добави Мат, хилейки се.

Травис тихо изсумтя, искаше му се Джулиана понякога да бъде по-дискретна.

— Знаете ли какво, плановете за разширяване на „Каризма Еспreso“ не включват задължително и вас двамата — измърмори той.

— Ооо — провикна се Санди. — Долавям заплаха.

— Джулиана — извика Мат по-високо. — Ела да ни спасиш. Заплашват ни.

Травис умоляващо вдигна поглед към тавана и стисна зъби. След минутка Джулиана излезе от задната стая, бършейки ръцете си в кърпа. Носеше черен джемпър по края с ресни и черни кожени ботуши

с високи токчета. Косата ѝ беше прибрана назад със сребърни гребенчета.

— Какво става тук? — попита тя, събирайки веждите си. — О, това си, ти Травис. Крайно време беше да се появиш.

Той пъхна ръце в задните си джобове.

— Нямах представа, че така нетърпеливо чакаш появяването ми.

— Разбира се, че бях нетърпелива да те видя тук — информира го тя язвително. — Имаме цял тон неща да свършим преди тази вечер и нямам време да свърша всичко. Трябва да помогнеш.

Тя се вмъкна в малкия си разхвърлян офис и се появи с лист хартия.

— Ето. Това е, което трябва да купиш от бакалина. А отзад са нещата, които искам от магазина за сирене, който е малко по-надолу. Би могъл да вземеш и това. И между другото защо не купиш и шампанско?

Травис се загледа безизразно в листа в ръката си, у него растеше убеждението, че още веднъж е изпуснал контрола.

— И защо трябва да купувам всичко това, Джулиана?

— За партито довечера, разбира се. А сега, бягай. Заета съм. Имам толкова работа тук. Понеделник сутрин е, нали знаеш. Мелвин закъснява с пратката колумбийско кафе и току-що ми съобщиха, че едно от предприятията, което пече кафе, се е разорило. До гуша съм затънала.

Травис не се и помръдна.

— И защо това парти? — попита той с пресилено търпение.

— Не се тревожи, не е голяма работа. Просто поканих Дейвид и Ели довечера, за да им съобщя, че ще работиш, за да спасиш „Флейм Вали Ин“.

Тя го погледна право в очите и мълчаливо го предизвика да отговори.

Травис ѝ върна предизвикателния поглед, пръстите му се стегнаха около хартията в ръката му. Рискува и спечели.

— Да разбирам ли, че имаме сделка?

— Имаме сделка.

— Нали разбираш, че не мога да ти дам гаранции? Не мога да обещавам, че ще спася курорта. Нещата отидоха твърде далеч за мен, за да давам каквито и да било обещания.

Тя бегло се усмихна.

— Ако някой може изобщо да го спаси, това си ти.

Травис огледа вътрешността на „Каризма“, постепенно го обзе приятно чувство на облекчение.

— Винаги съм искал да притежавам част от еспресо бар.

— Откога?

— От събота през нощта. До скоро, партньорке.

ПЕТА ГЛАВА

— Искам да внимаваш за още едно нещо тази вечер — каза Джулиана.

Тя хвърли шепа люти чушлета в дълбокия тиган и разбърка юфката, която приготвяше по азиатска рецепта.

— Не искам никой нищо да знае за, хм, малкото ни споразумение.

Ножът, с който Травис режеше гъби, се спря по средата на замаха. Косо изгледа Джулиана.

— Защо не?

— Защо не? — като ехо повтори тя раздражено. — Не е ли очевидно? Защото Дейвид и Ели ще се почувстват ужасно, ако си помислят, че ти плащам хонорара, като те правя партньор в „Каризма“. Не искам още повече да увеличавам тежестта на вината, която изпитват.

— Защо трябва да ги смуцава това, че ти плащаш хонорара? Не са имали никакви угризения, когато са ти взели парите под формата на заем.

— Това беше, преди нещата да се влошат — каза Джулиана и се съсредоточи в юфката. — Навремето наистина изглеждаше, че Дейвид ще може да спаси положението. Травис, наистина ли нещата са стигнали толкова далеч?

— Вероятно. Казах ти, така съм нагласил всичко, че Къркуд да няма никакво поле за маневри. Не мога да бъда напълно сигурен, преди подробно да се запозная с книгите, но ако бях на твое място, нямаше да мълча.

Джулиана остана невъзмутима.

— Ще стане. Знам, че ще стане. Подай ми, ако обичаш, онези формички.

— Що за вечеря ще бъде това? Според моята книга тук всичко трябва да бъде определено като ордъовър.

— Престани да мърмориш. Всеки знае, че ордьоврите винаги са най-добрата част от менюто. За какво ни е основно ядене? Като свършиш с гъбите, можеш да ми помогнеш да напълня формичките със сместа от сирене.

— Май ми даваш заповеди?

— Просто защото си толкова симпатичен с тази престилка. В шкафа отдясно има стъклен поднос. Използвай го за нарязаните зеленчуци. Побързай, Дейвид и Ели ще дойдат всяка минута.

— Как се озовах в това положение с теб? — Травис попита толкова тихо, че Джулиана едва го чу. — Всеки път, когато мисля, че съм сложил нещата под мой контрол, установявам, че едва успявам да следвам новото отклонение, по което си тръгнала.

Той свърши да реже гъбите с бързи, отсечени удари на ножа.

— А колкото за партньорството ни, Травис...

— Какво за него? — Той внимателно изправи глава.

— Ами мисля, че трябва още от самото начало да решим, че ти си повече или по-малко мълчалив партньор. Ясно ли ти е какво казвам? — Тя лъчезарно се усмихна. — Разбира се, ще се съветвам с теб, преди да вземам важни решения. И Господ е свидетел, че вече си замесен в плановете за бъдещето на „Каризма“. Но в последна сметка аз съм старшият партньор в „Каризма“. Искам само да съм сигурна, че добре разбираш това дребно нещо.

— Можеш да се наричаш каквото си искаш — съгласи се Травис, — доколкото, както сама разбираш, не можеш да вземаш никакви важни решения, без да се съветваш с мен.

— Какво точно е определението ти за важно решение? — отвърна тя.

— Ще го определим, когато стигнем до такова. Къде искаш да сложа подноса със зеленчуците?

— На крайната маса до канапето.

Джулиана погледна през прозореца и видя познат бял мерцедес да се плъзга в пространството до нейното купе.

— Не може да бъде, вече са тук. Обзалагам се, че Дейвид и Ели умират от любопитство.

— Защо? Какво си им казала?

— Естествено, че ще спасиш кожата на всички.

Джулиана занесе тавата с питчиците със сирене във всекидневната.

— Не давай прибързани обещания, Джулиана. Казах ти какво мога да направя. Не мога да гарантирам нищо.

— Не се тревожа, Травис. Имам ти пълно доверие.

— Ти си твърде умна делова жена, за да вярваш сляпо, в който и да е консултант.

— Ти не си обикновен консултант.

Джулиана избърза към вратата, пола — панталонът ѝ от лъскава коприна заблещука около нея.

— Отвори шампанското, Травис. Дейвид и Ели ще се трогнат.

— Не се съмнявам.

Дейвид и Ели не бяха точно трогнати. Те много предпазливо изгледаха Травис, докато влизаха и се настаняваха във всекидневната. Първоначално стреснати и учудени, се зарадваха на съобщението, което има направи Джулиана. След това учудването постепенно премина във въздържана, предпазлива тревога и всички въпроси скоро се събраха в един фокус.

— Защо правиш това? — накрая Дейвид попита направо.

— Вярвай ми, аз си задавам същия въпрос — каза Травис сухо, вземайки една от гъбите, които сам беше нарязал.

— Искам да кажа, какво те засяга? — настоя Дейвид и начумерено събра вежди, нещо, което рядко му се случваше. — Не мисли, че не сме благодарни, но бих искал да знам какво ще получиш ти.

Джулиана усети как очите на Травис се завъртяха към лицето ѝ, очевидно оставяше на нея отговора на този въпрос. Тя се усмихна.

— Не разбираш ли, Дейвид? Прави ми услуга.

— Услуга — повтори Ели, широко ококорена.

— Бизнес услуга — поясни Джулиана. — Някой да иска още питка със сирене?

— Но Джулиана — настоя Ели, — защо ще ти прави каквито и да било услуги?

— Да, защо? — като ехо се обади Дейвид, но имаше замислен вид, когато забеляза непроницаемото изражение на Травис.

— Интересен и навременен въпрос — каза Травис. — Защо искам да ти правя услуги, Джулиана?

Джулиана мило му се усмихна.

— Как защо, за да спасиш бъдещето на „Каризма“, разбира се.

Тя се обърна към Дейвид и Ели.

— Травис се ангажира с консултации за „Каризма“, преди да беше разбрал за финансовото ми участие във „Флейм Вали Ин“. Това породи сблъсък на интересите в него, нали разбирате. След като разбра колко пари може да загуби „Каризма“, той веднага настоя да се опита, да спаси „Флейм Вали“. Чувстваше се морално ангажиран да помогне на „Каризма“. Както знаете, Травис много държи на етиката в бизнеса.

— Така ли? — измърмори Дейвид. — Мисля, че ще взема още една питка със сирене, Джулиана. И още една чаша шампанско.

— Разбира се.

Джулиана се пресегна към тавата с питките. Всичко ще се оправи, каза си тя, докато Дейвид бомбардираше Травис с нови въпроси. Нещата идеално се подреждаха. Тя не обърна внимание на тревожните погледи на Ели.

Но след двадесет минути Дейвид я притисна в кухнята, където Джулиана се канеше да приготви нова порция юфка на тиган.

— Какво по дяволите става тук? — попита Дейвид тихо.

Джулиана вдигна поглед от тигана:

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш какво имам предвид. И за миг не мога да повярвам на всички тези врели-некипели, че Травис внезапно е обзет от силен пристъп на бизнес етика. В кухнята, сладурче, сега сме само ти и аз и дълго време сме били приятели. Сега кажи ми истината. Защо се е затичал да спасява „Флейм Вали“? Истинската причина. Какво ще спечели той?

— Дейвид, моля ти се! — Джулиана изключи тока и се зае да изсипва юфката в поднос. — Говори по-тихо. Ели и Травис ще те чуят.

— Този път ти ли си хонорарът, Джулиана?

Дейвид се приближи и се надвеси над нея по начин, който Джулиана някога намираше за толкова вълнуващ. Сега установи, че я смуцава.

— Не ставай глупак, Дейвид.

— Говоря сериозно. Какво има между вас двамата? Да не би да спиш с него в замяна на помощта му? Това сделка ли е? Защото ако е така, няма да допусна да го направиш и това е окончателно. Господ ми

е свидетел, че ще приема всякаква помощ до определен момент. Но със сигурност няма да ти позволя да се продаваш на Сойер като цена за това, че ще спаси „Флейм Вали“?

Джулиана отвори устата си, за да му нареди да напусне кухнята, но преди да успее да произнесе думите, Травис я прекъсна от вратата. Гласът му беше студен и твърд.

— Остави я на мира, Къркуд. Джулиана няма нужда от твоята закрила. Сделката, която сме сключили, е частна и изобщо не е необходимо ти да знаеш подробностите.

— Прав е — енергично се обади Джулиана. — Споразумението е стриктно между Травис и мен. Дватама сме доволни от подробностите и ти няма защо да се тревожиш. Ето занеси тези салфетки на Ели. Ще ни потриват за следващата порция юфка.

— Но, Джулиана...

— Хайде. Марш. Вън от кухнята ми. Юфката ще изстине. И престани да се тревожиш за мен, Дейвид. Много добре знаеш, че мога сама да се грижа за себе си. Винаги съм могла.

— Знам, но не съм сигурен, че ми харесва това, което става тук.

— Не ти харесва, но ще го приемеш, нали така? — каза Травис тихо. — Защото това е единственият ти шанс да спасиш курорта.

За няколко секунди погледите им се срещнаха, след това Дейвид, без да каже повече и дума, се върна във всекидневната със салфетките.

Травис се обърна към Джулиана.

— Нали си даваш сметка как всеки ще изтълкува идиотската сделка, която сключихме? Родителите ти, чичо ти Тони, Дейвид и Ели, всички ще стигнат до заключението, че спиш с мен заради помощта ми.

— Но ти и аз знаем истината, не е ли така? Това е делово споразумение. Нищо повече.

— О, да. Точно така. Делово споразумение. Стъпи на земята, Джулиана.

— Погледни го от този ъгъл — каза Джулиана, докато му тикаше чиния с юфка в ръцете. — След като знаем, че деловата страна на сделката е само бизнес, свободни сме да продължим отношенията си, без да се интересуваме от взаимните си мотиви.

Тя се забърза към вратата, без да я е грижа за смущението в погледа на Травис.

— Джулиана. По дяловите, върни се. Какво искаш да кажеш?

Джулиана не му обърна внимание, влезе във всекидневната и топло се усмихна на Дейвид и Ели.

— Някой да иска още юфка? Не се стеснявайте. Имам много горещ сос.

Травис се нахвърли на Джулиана в момента, в който мерцедесът на Къркуд напусна паркинга.

— Искам да поговорим за нашите отношения — започна той мрачно.

До този момент Джулиана се чувстваше много сигурна, но сега, сама с Травис, вече не беше толкова сигурна. Компенсира тази несигурност, като показва, че се чувства по-сигурна от всякога. Беше й станало навик. Когато хората приемат, че можеш да се грижиш за себе си, ти се научаваш да го правиш.

— Какво за отношенията ни? — попита тя и започна да прибира салфетките и чиниите.

Травис съвсем целенасочено тръгна към нея.

— Последния път, когато ти зададох въпроса, ти се закле, че няма да спиш с мене, преди да се ангажирам да се ожения за теб. Доколкото си спомням, даде ми един месец, за да се вразумя. След това недвусмислено изтъкна, че имаме делово споразумение. А сега говориш за отношения. Отново ли променяш правилата, Джулиана?

— Искаш истината? Добре, ще ти кажа истината. Отсега нататък ще се срещаме много. Влюбих се в теб в момента, в който те зърнах. И честно казано, не мисля, че ще мога да ти устоя дълго. Особено ако си решил да ме съблазняваш.

Тя взе празен поднос и го отнесе в кухнята.

— Какво по дяволите означава всичко това?

Травис влетя в кухнята след нея и я пое в прегръдките си, докато тя се освобождаваше от товара си.

— Кажи точно какво означава това. Край на хитрите игри, Джулиана.

— Означава точно това, което казах. Ще решиш ли да ме съблазняваш?

Тя обви ръце около врата му, леко прокара меките си устни по твърдата му уста.

— Джулиана.

Травис произнесе името ѝ с дрезгава, невъздържана въздишка. Пое главата ѝ в ръцете си и жадно притисна устата ѝ със своята.

Джулиана реагира инстинктивно, с желание и с цялата страст, която от много време се мъчеше да потиска.

— Спри — заповяда Травис, макар че ръцете му вече бяха стегнати около кръста ѝ. — Трябва да си дам сметка какво става тук. Казваш, че деловото ни споразумение е нещо отделно. Че няма нищо общо с тази страна на нещата. И твърдиш, че още ме обичаш. Тогава за какво е всичко това? Да не би да си мислиш, че ако пак ме пуснеш в леглото си, аз изведнъж ще реша да ти направя предложение за женитба?

— Кой знае? Може и да го направиш, след като толкова държиш на етиката?

Той бавно учудено поклати глава.

— Май никога не се предаваш?

— Не. Но точно сега не искам да говоря за женитба.

— Добре. Аз също.

Травис страстно я целуна, след това здраво я улови за ръка и тръгна към спалнята. Пътьом изгаси лампите и когато стигнаха края на коридора, те вече бяха дълбоко навлезли в царството на мечтите, на нощта и на сенките.

— Травис?

Тя му се усмихна, когато той я спря до леглото. Тя прокара връхчетата на пръстите си по рамото му, наслади се на силата, която откри там.

— Направо полудявах, докато се чудех кога отново ще ми се случи с теб.

Травис ухапа ухото ѝ и започна да разкопчава горницето на официалния ѝ костюм.

— Първо на първо никога не трябваше да поставям този едномесечен срок — призна си Джулиана, отдавайки се на жизнеността и топлината му. — Трябваше да знам, че няма да издържа толкова дълго.

— След първата ни нощ се съгласихме, че това, което е между нас, е много специално.

Травис свърши да разкопчава горницето от жълта коприна и го смъкна по раменете ѝ.

Джулиана усети мекотата на фината материя по кожата си и потрепери от очакване. Травис се загледа надолу към голите ѝ гърди и кристалните му очи заблестяха в мрака. Дланта му нежно се затвори над набъбналото зърно и Джулиана дълбоко си пое въздух.

— Чувстваш се добре — устата на Травис намери извивката на шията ѝ. — Така трябва.

— И ти също.

Тя дръпна вратовръзката му и я захвърли настрана. След това с треперещи пръсти разкопча ризата. В момента, в който го освободи от нея, тя вкопчи ръце около кръста му и облегна главата си на голото му рамо. Къдравото килимче от косми на гърдите му възбуждаше зърната ѝ. Тя се притисна в него, наслаждавайки се на вълнуващото усещане.

Травис тихо се изсмя, звукът беше хрипкав и много секси в мрака. Той плъзна длани под ластика на копринените ѝ бикини и ги дръпна надолу по бедрата ѝ. След миг тя беше гола в прегръдките му.

— Така трябва да бъде между нас — измърмори Травис, вдигна я и я пренесе до леглото. Нагласи я на възглавниците и се изправи, за да се освободи от останалото си облекло.

— Знам.

Джулиана лежеше, загледана в него, наслаждаваше се на мускулите и силата му. Силата на плещите и бедрата му влияеха на всичките ѝ чувства, а откровената му възбуда някак дълбоко примитивно я вълнуваше. Но Травис не само физически и чувствено я пленяваше, даваше си сметка тя. Имала е и други мъже също толкова здрави и мъжествени, и с много по-добър външен вид.

— Изведнъж стана много сериозна — отбеляза Травис, докато се спускаше на леглото с малко пакетче в ръка. — За какво мислиш?

Тя погледна към него, когато той застана над нея.

— Чудех се какво те прави толкова секси.

Той се усмихна, зъбите му блеснаха в мрака, докато вадеше съдържанието на пакета.

— Опитваш се да разбереш защо повече не можеш да ми устоиш?

— Аха.

Тя прокара пръсти през косата му и преплете крак с неговите.

— Не се замисляй толкова — посъветва я Травис и се наведе, за да целуне долчинката между гърдите ѝ. — Някои въпроси нямат ясни отговори. Просто го приеми и се примири.

— Както кажеш, партньоре.

Джулиана подканващо се изви, когато той я погали по хълбока. Щом пръстите му стиснаха извивката на бедрото ѝ, тя въздъхна, като усети собствената си реакция, която идваше дълбоко вътре от тялото ѝ. Има такива хубави, силни, знаещи ръце, помисли си тя. Най-слабото докосване на грубите му пръсти я възбуждаше, а когато той целуна гърдата ѝ, тя само дето не извика. Усецаше как вече се затопля и овлажнява.

Джулиана леко се извъртя в ръцете му и се притисна по-плътно в Травис. Започна интимно да го изследва, да преоткрива тайните, които за първи път научи предишната нощ, която прекараха заедно.

Усецаше сексуалното напрежение в него, докато плъзгаше ръка по тялото му. Мускулите на гърба и раменете му бяха напрегнати от желанието, което потискаше. Очевидната нужда на Травис предизвика мощна реакция в Джулиана. Тя енергично се отърка в него. Когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ във влажната ѝ топлина, тя разтвори крака и тихо прошепна името му. Ноктите ѝ го одраскаха по раменете.

— Жена, която оставя следи — промълви Травис и я обърна по гръб.

— Какво?

— Няма значение. Обвий крака около мен, скъпа. Стегни ги. Поеми ме в себе си и силно ме притисни.

Джулиана го пое. Жадуваше за него, тялото ѝ туптеше от нужда.

— Сега — прошепна Джулиана, със затворени очи се притисна в него и стегна краката си около стройните му бедра. — Ела при мен сега. Обичам те, Травис.

— Не можех и да чакам повече, дори и да бях опитал.

Травис внимателно се освободи в нея, цялата я изпълни, нежно я разлюля, а тя почувства как нарастващото напрежение започва да достига непоносими висоти.

Тя вдигна ханш и Травис реагира, като навлезе още по-дълбоко в нея, след това се отдръпна убийствено бавно. Джулиана се притисна още по-плътно в него. Той отново навлезе в нея и пак се отдръпна.

— Травис — промълви тя, притискайки се в него. — Не искам нищо без теб.

Той отново се гмурна в нея, още по-дълбоко отпреди и Джулиана се задъха, когато прелестното напрежение вътре в нея излезе от контрол. Тя се отдаде на освобождаването, устните ѝ мълвяха името на Травис, когато го усети да навлиза отново в нея. Мускулите на гърба му се стегнаха под дланите ѝ и тя се оказа смазана под тежестта му в леглото.

Известно време нищо друго нямаше значение в целия свят.

Доста по-късно Травис се размърда над Джулиана и се загледа в нея, погледът му беше напрегнат в сумрака. Тя сънливо се усмихна, пръстите ѝ гладко се запързалиха по следите от пот по раменете му.

— Не се безпокой — каза тя, деликатно прозявайки се. — Няма да повдигам въпроса.

— Кой въпрос?

— Женитба.

— Току-що го повдигна — изтъкна Травис и я целуна по върха на носа.

— Добре де, ще го сменя с по-неотложен.

— Например?

— Например кой ще стане пръв сутринта, за да направи чай.

— Този път ще го направя аз — каза Травис.

— Толкова отзивчив мъж.

Джулиана отново се прозя и се унесе в сън.

Три дни по-късно в десет и половина сутринта Травис седеше на бюрото си в новия офис на „Сойер Мениджмънт Систъмз“ в Джуъл Харбър и се опитваше да реши дали наистина се нуждае от пауза за кафе. „Каризма Еспресо“ беше само на няколко пресечки. Можеше да се разходи дотам, да каже „здрости“ на Джулиана, да изпие едно кафе на крак и до двадесет минути да си бъде обратно в офиса.

Или можеше да спести петнадесет минути, като сам си налее от кафеника. Господ му беше свидетел, че се нуждае от всяка минута, която може да спести, за да работи върху проблема на „Флейм Вали“.

Травис огледа купчината хартии по бюрото си със замислен поглед. Той и „Фаст Форуърд Пропъртиз“ безспорно бяха свършили добра работа, за да подготвят превземането на курорта. Тъжната

истина беше, че той не можеше да бъде напълно сигурен дали ще успее да го спаси. Много кредитори, включително собствената му група от инвеститори, ще трябва незнайно колко време да се отблъскват и е нужна голяма парична инжекция, за да се изправи курортът финансово на крака. Кошмарна задача.

Всеки път, като се сетеше за лекотата, с която Джулиана се беше доверила на способността му да спаси имението от батака, тихичко изругаваше. Напоследък установи, че много се стареа да не мисли какво ще стане, ако се провали.

Интеркомът на бюрото му тихичко иззвъня.

— Господин Сойер, тук е някаква госпожа Къркуд, която иска да ви види.

Травис скръцна със зъби. Последното нещо, от което се нуждаеше, беше посещение на Ели, но почти нямаше какво да направи.

— Поканете я, госпожо Банерман.

След няколко секунди Ели застана на прага, късата ѝ по момчешки подстригана коса още повече подчертаваше крехкостта на лицето ѝ, и деликатната ѝ фигура се очертаваше под тесните бели панталони и бялата копринена блуза. Големите сини очи, които преди години се, струваха толкова чисти и невинни на Травис, бяха изпълнени с нервен страх. Наистина ли някога е бил влюбен в тази жена, мина му мисълта. Беше сладка, бледа азалия в сравнение с жизнената, енергичната орхидея Джулиана.

— Здравей, Ели. Седни.

Травис неохотно се изправи и небрежно ѝ махна към един стол.

— Благодаря.

Ели седна, без да снема поглед от него. Кръстоса крака в глезените си и сгъна ръце на скута. Изглеждаше много нервна, но решителна.

— Трябваше да дойда днес тук, Травис. Искам да говоря с теб.

— Добре. Говори.

Травис отново седна и се облегна назад. Искаше му да се беше решил да прескочи до „Каризма“ преди пет минути. Тогава щеше да пропусне малкия разговор на четири очи. Това му доказваше, че който се колебае, неизбежно губи.

Ели пое дълбоко въздух.

— Спиш с Джулиана. Имаш връзка с нея.

Травис погледна през прозореца. Оттук имаше хубава гледка надолу към пристанището. Дори виждаше ресторанта „Трежър Хаус“ на пристана за яхти.

— Това не те засяга и го знаеш, Ели.

— Ти я използваш. Тя ми е братовчедка, Травис. Не искам да я нараниш.

Травис я погледна.

— Много ли се тревожеше, че можеш да нараниш Джулиана, когато примами и ѝ отне Къркуд?

— Не е честно — извика Ели. — Не съм го примамила. Дълго време се борихме с чувствата си един към друг, докато... докато...

— Докато Джулиана накрая разбра и пусна Къркуд?

— По дяволите, Травис. Не се чуваш какво говориш. Джулиана не пусна току-така Дейвид.

— Би ли се за него?

Той напрегнато зачака отговора. Искаше да разбере колко важен е бил някога Къркуд за Джулиана.

Ели очевидно се шокира от този въпрос.

— Нямаше битка. И двамата разбраха, че са направили грешка и по взаимно съгласие развалиха годежа. Беше много спокойно и цивилизовано. Попитай я. Тя ще ти каже истината, Травис. Не искам да говоря за миналото.

— Дори и за нашето собствено минало? — попита я той леко заинтригуван.

— Особено за нашето собствено минало.

Тя отмести погледа си от него.

Той кимна и пусна писалката на бюрото.

— Права си. Досадна тема, нали?

Ели неспокойно се наведе напред.

— Травис, трябва да знам дали шантажираш Джулиана да спи с теб.

— Защо?

— Защото ако това е цената, която си определил, за да спасиш „Флейм Вали“, тя е много висока. Няма да допусна Джулиана да я плати.

— Мислиш, че братовчедка ти ще се остави да бъде шантажирана да спи с някой мъж, независимо от причината?

Ели се намръщи, изведнъж доби сконфузен вид.

— Не при нормални обстоятелства. Но сега е различно.

— Колко различно?

— Тя е много увлечена по теб. Фактически мисля, че е влюбена в теб. Не мисля, че щеше да ѝ е много трудно да се убеди, че няма нищо лошо да спи с теб в замяна на помощта ти. Но ще пострада, когато настъпи краят и не искам тя да плаща такава цена.

Травис изведнъж изгуби търпение.

— Не се безпокой за това, Ели.

— Тя ми е братовчедка. Не мога да не се безпокоя. Създадохме такъв хаос, Травис. Ти си много опасен мъж и аз, изглежда, съм единствената, която напълно съзнава този факт. Дейвид отказва да погледне под повърхността, за да се опита да разбере точно какви са ти намеренията, а Джулиана е заслепена от чувствата си. Баща ми, леля ми и чичо ми са напълно объркани от положението. Те отчаяно искат да повярват, че курортът може да бъде спасен и макар че всички те обичат Джулиана, свикнали са да я оставят сама да се грижи за себе си.

— И си решила, че само ти можеш да подадеш предупредителен сигнал? Спести си думите, Еди. Джулиана няма да те послуша.

Ели се изправи на крака и нервно отиде до прозореца. Застана там, стиснала чантата си, с гръб към Травис.

— Правиш го, за да ме накажеш, така ли? — промълви тя.

Травис може би в продължение на двадесет секунди мисли върху това.

— Не — каза той.

— Не се върна само защото си решил, че не ти е платено, когато спаси курорта преди пет години. Върна се заради това, което се случи между нас.

Травис огледа крехкия гръб на Ели и поклати глава. Джулиана беше права: тази крехка, деликатна, лесно стряскаща се кошута не е за него, никога не е била жена за него.

— Върнах се, защото ме излъгаха с плащането, Ели. Това е единствената причина, поради която се върнах.

Ели за малко не се разхълца.

— Съжалявам за случилото се преди пет години. И тогава съжалявах. Не исках да го направя. Исках да ти кажа истината — че искам да разваля годежа, исках да ти го кажа веднага щом разбрах, че не ми подхождаш. Но татко беше сигурен, че ще си тръгнеш и каза, че ако си тръгнеш, ще загубим „Флейм Вали“. Каза, че нещата били отишли твърде далеч и ти си единственият, който може да го спаси. Каза, че трябва да те накарам да си мислиш, че ще се омъжа за теб и като сватбен подарък ще те направи съдружник в курорта.

— И ти продължи да лъжеш. Трябва да призная, че беше много убедителна, Ели.

Тя се завъртя, влажните ѝ очи изразяваха тревога.

— Какво трябваше да направя? Трябваше да избирам между семейството си и теб.

— И семейството ти спечели.

— Да, бъди проклет. Нямаше друг избор. Но не искам Джулиана да пострада заради постъпката ми преди пет години.

— Имаш вид на очарователна мъченица, Ели. Но по-добре се отпусни. Няма да нараня Джулиана.

— Ти я използваш. Тя ми е дубльорка. Ако не можеш да притежаваш една от жените Грант, ще вземеш другата, така ли? Отмъщението ти няма да бъде пълно, ако не вкараш една от нас в леглото.

Травис се загледа в нея, за първи път истински се разгневи. Изправи се.

— Достатъчно, Ели. Не се чуваш какво говориш. Просто за сведение ще ти кажа, че няма начин Джулиана някога да ти бъде дубльорка. Джулиана е абсолютно уникална. Тя не е ничия дубльорка. И никога не би могла да бъде. Сега ти предлагам да си тръгнеш, преди да си произнесла още една дума.

— Не съм свършила.

Ели вдигна брадичката си, предизвикателно, с дързостта на ранена сърна.

— Искам да знаеш, че познавам номерата ти. Ни най-малко не ти вярвам, каквото и да мислят другите.

— Така ли? Добре, тогава ще трябва много да внимавам.

Травис заплашително пристъпи и Ели потисна малък вик.

— Не ме докосвай, чудовище такова.

Тя отскочи назад, обърна се и изтича към вратата.

Травис наблюдава с леко отвращение как бившата му годеница подплашено избяга. Джулиана никога нямаше да избяга така, помисли си той. Щеше да настоява на своето.

Травис седна на бюрото си, взе купчината хартии, които прелистваше преди няколко минути. Думите на Ели прозвучаха в главата му.

Трябваше да избирам между семейството ми и теб.

Травис знаеше, че греша, като каза на Ели, че Джулиана е абсолютно уникална. Едно важно нещо я свързваше с Ели. Тя също беше страшно лоялна към семейството си.

Травис се молеше никога и с Джулиана да не се окаже в същото положение, в което се оказа с Ели преди пет години — положение, при което дамата би трябвало да избира между него и семейството си. Изглежда, той винаги губи в такива ситуации.

Като осъзна този факт, той отново се запита какво ли ще се случи, ако не успее да спаси „Флейм Вали Ин“.

Вратата рязко се отвори в средата на тази мисъл и Джулиана влетя в стаята с книжна торба със символа на „Каризма“, изрисуван от едната ѝ страна.

— Е, и какво си сторил на братовчедка ми, чудовище такова?

Тя бляскаво се усмихна, остави торбата на бюрото и извади гигантска пластмасова чаша за кафе.

Травис я изгледа, усмивка заигра в крайчеца на устата му. Днес тя изглеждаше много шик в плисирана спортна пола, тесен елек и риза с широки ръкави.

— Чудовище такова? — повтори Травис и въодушевено изгледа чашата с кафе.

— Мисля, че това бяха точните ѝ думи.

Джулиана отхлупи втора чаша и седна на стола, който братовчедка ѝ току-що беше освободила.

— Двамата сте си разиграли малка сцена тук, така ли да разбирам?

— Трудно е с Ели да разиграем нещо повече от малка сцена. Тя винаги бяга, когато нещата започнат да стават интересни.

Травис махна капака от чашата си и с наслада вдъхна аромата.

— Точно каквото ми трябваше.

— Помислих си, че по това време ще си готов за сутрешната си пауза за кафе. Реших да ти спестя разходката до „Каризма“. Пък и аз самата се нуждаех от почивка. Мелвин и аз отново сме врагове. И така за какво се карахте с Ели?

— Тя мисли, че те шантажирам да спиш с мен.

Травис фиксира Джулиана над ръба на чашата си, докато тя поемаше глътка от силното тъмно кафе.

— Ха, и тя ли?

— Не бих се учудил, ако Санди и Мат, родителите ти и Тони Грант подозират същото нещо. Така практически мнението става единодушно.

— Много лошо, че не е истина — отбеляза Джулиана. — Наистина е вълнуваща мисъл.

Травис се раздразни.

— Не беше много очарована онази нощ, когато ти го предложих. Доколкото си спомням, ти направо ме изхвърли от апартамента си, когато предложих да взема красивото ти тяло като възнаграждение за това, че ще спася „Флейм вали“.

— Да, разбира се, че те изхвърлих. Трябваше, заради самия теб.

— Заради мен?

— Разбира се. Ако се бях съгласила да те оставя да ме шантажираш да спя с теб, за нула време щеше да се стопиш от терзания.

Травис внимателно остави чашата си.

— За какво?

— Заради истинската причина, поради която имам връзка с теб. Всеки път, когато те целувам или ти казвам, че те обичам, частица от теб щеше да ти шепне, че те дресирам като куче заради курорта. Това беше начинът да отделия напълно бизнеса от личните ни отношения.

Травис кисело изруга.

— Винаги една крачка напред, нали така?

— Не мога да го избегна. Такава ми е природата. Признавам, че за твое добро трябваше да потуша вълнуващия ти опит за шантаж.

Джулиана се изправи на крака и мина от неговата страна на бюрото. Погледът ѝ беше пълен със съблазнителен, закачлив хумор.

— Но и за миг не си помисляй, че предложението ти не ми се стори прелестно и вълнуващо.

Травис се усмихна, бутна настрана чашата и посегна към нея. Свали я на скута си, прегърна я.

— За твое сведение, ако беше приела предложението за шантаж, далеч нямаше толкова да се терзая.

— Така ли?

Тя го целуна по шията.

— Не. Следващия път, когато правиш нещо заради мен, първо се консултирай с мен, окей?

— Окей.

Тя приканващо отърка носа си в шията му.

— Кога е следващата ти среща?

— Нямам насрочени срещи за тази сутрин.

Травис пусна ръка по хълбока ѝ, усети стегнатото ѝ тяло. Всичко в тази жена го възбуждаше, помисли си той учуден. Стисна шепа гъсти червени къдрици в юмрука си.

Джулиана се изсмя.

— Правил ли си го някога на работното място, така да се каже.

— Не. — Той се усмихна. — А ти?

— Никога.

— Звучи сякаш имаме нещо да наваксваме.

Той нежно я вдигна и внимателно е положи на края на бюрото, обърната към него. След това бавно издърпа нагоре трикотажната сива пола нагоре. Пръстите му се затвориха около коленете ѝ. Джулиана има много красиви колена, помисли си той. Красиви, заоблени колена. Странно, никога не си е давал сметка колко привлекателни могат да бъдат коленете на една жена.

— Травис? — Тя постави ръка на раменете му. Топазените ѝ очи заблестяха.

— Да?

— Няма нищо лошо, ако от време не време си даваме вид, че ме шантажираш. Какво ще кажеш?

Той хитро се усмихна и бавно разтвори прелестните ѝ крака.

— Винаги съм готов да поддържам някаква илюзия заради теб, любима.

ШЕСТА ГЛАВА

— Джулиана, положението е твърде сериозно. Много се тревожим за последиците. Затова всички решихме да организираме тази семейна среща. Трябва да разберем точно какво става.

— Естествено, мамо. Разбирам. Но всичко е под контрол. Вярвай ми.

Джулиана огледа трите сериозни лица около масата, пое си въздух и потопа лъжица в купата с пикантната супа от черен боб. Тази малка семейна група не вдъхва много доверие. Само много тревога, реши тя. Великолепната мексиканска храна в калифорнийски стил, която сервираха в живописния ресторант в търговския център, компенсираше неприятното преживяване с печалната компания, която беше принудена да търпи.

Когато тази сутрин я поканиха на обяд, Джулиана се опита да измисли някакво любезно извинение и да откаже, но не успя да измисли приемлив довод, с който да откаже на родителите си и на чичо Тони. В случая обядът беше нещо малко или повече заповед.

— Тони и аз много пъти обмисляхме въпроса — информира Рой Грант дъщеря си.

Той отблизо я наблюдаваше през бифокалните си очила, бръчките по лицето му изразяваха тревога.

— Не можем да си представим какво е намислил Сойер, но няма никакво съмнение, че за всички нас това е лоша новина.

— Точно така — обади се Тони Грант, който се мръщеше над чинията си, от която преливаха царевичната питка с плънка от пиле с чили и сметана, която местните хора наричаха енчилада. — Сойер носи само беди. Всички го знаем. Той иска „Флейм Вали“ и ще го вземе по един или друг начин. Пет години се е подготвял за това. Можеш ли да повярваш? Пет години. Господи, човекът наистина е злопаметен.

— Още тогава знаехме, че нещата могат да тръгнат на зле, след като той разбра, че Ели не иска да се омъжи за него — каза Рой. —

Опитах се някак да му се отплатя, но той не искаше и да чуе.

Джулиана вдигна поглед.

— Както разбирам, възнаграждението е трябвало да бъде една трета участие във „Флейм Вали“. Предложихте ли му това, след като Ели го отблъсна?

— По дяловите, не — избухна Тони. — Не можехме да дадем една трета от мястото на човек, който не е от семейството. За Бога, момиче, къде ти е умът? „Флейм Вали“ е семейно предприятие. След като сватбата беше отменена, това означаваше, че и сделката е анулирана. Но Рой и аз се опитахме да предложим компенсация на Сойер. Не е като да сме го измамили напълно.

— Аха. — Джулиана си взе шепа хапки от царевична питка и ги топна в соса. — Предложихте ли му пари, равностойни на една трета от „Флейм Вали“?

Устата на майка ѝ се стегна.

— Разбира се, че не, скъпа. Това би означавало да му дадем около милион долара. Не бихме могли да платим на него или на който и да е друг консултант толкова пари. Но му предложихме напълно разумен хонорар като на консултант.

— Единственото лошо нещо с хонорара, който сте му предложили, е, че не е възнаграждението, за което сте се уговорили, когато е приел работата.

Лицето на Тони Грант почервеня.

— Беше просто уговорка, а не подписан контракт и всичко беше свързано с женитбата с Ели. Не се получи и слава Богу. Само при мисълта колко нещастна щеше да бъде, ако се беше омъжила за Сойер, стомахът ми се свива. По дяволите, и сега ме боли.

Джулиана извъртя очи и сдъвка хапките.

— Мисля, че се дължи на соса от зелени чушлета в енчиладата ти. Знаеш, че от тях винаги те боли стомах, чичо Тони.

— Вижте какво, така няма да стигнем до никъде — каза баща ѝ. — Скъпа, не сме се събрали, за да предъвкваме миналото. Лошо или добро, стореното е сторено. Трябва да мислим за настоящето.

— Но няма за какво да се тревожим, татко — Джулиана се усмихна успокоително. — Казах ти, всичко е под контрол. Травис сега работи за мен. Покрай ангажимента си с „Каризма“ той се съгласи да

се опита да спаси „Флейм Вали“. Знае, че ако курортът фалира, аз ще загубя част от парите си.

— Скъпа, това няма смисъл — каза Бет Грант тревожно. — Защо Травис Сойер ще ти прави услуги?

— Казах ти защо. „Каризма“ е клиент на „Сойер Мениджмънт Систъмз“. Не е услуга, а делово споразумение.

— Всички тези проклетите инвеститори във „Фаст Форуърд Пропъртиз“ са и негови клиенти — изсумтя чичо Тони. — По-големи клиенти от „Каризма“, вярвай ми. Те първи ще дойдат, не забравяй.

Джулиана почервеня.

— Добре, може би има нещо повече от чувството на Травис за ангажимент към „Каризма“. Може би го прави заради мен.

Родителите ѝ и чичо Тони се втрениха в нея със зяпнали уста. Бет Грант първа се съвзе.

— Заради теб? Какво искаш да кажеш, Джулиана? Какво става тук?

— Е, ако искаш да знаеш, мамо, надявам се да се омъжа за този човек в близките дни. Мисля, че и той ме харесва, макар че все още се стеснява да си го признае.

Баща ѝ изглеждаше ужасен, след това възмутен.

— Да не би мошеникът да ти е дал някакви надежди?

— Натам върви — увери го Джулиана.

— По дяволите, момиче, направил ли ти е предложение? — избухна Тони Грант. — Това ли е всичко? Да не би да иска да заместиш Ели в този проклет бизнес с отмъщението?

— Ами не, чичо Тони, всъщност все още не ми е направил предложение, но храня големи надежди.

Майка ѝ се наведе напред, топазените ѝ очи изразяваха дълбока загриженост.

— Скъпа, разбира се, че няма да се подведеш от някакво предложение за женитба от този мъж? Имаш голям опит с такива предложения. Мъжете непрекъснато ти предлагат. Но никога дълго време не са били сериозни.

Джулиана се намръщи.

— Благодаря, мамо.

— О, скъпа, не исках да те засегна, но знаеш, че това е истината. Колекционираш предложения, откакто постъпи в колежа. Мъжете

непрекъснато искат да се оженят за теб двадесет и четири часа, след като са се запознали с теб, и след това, след още двадесет и четири часа променят решението си.

— И започват да търсят най-близкия изход. Да, знам, мамо. Тъжно, но феномен, който не може да се отрече. Никакво съмнение, че имам странно влияние над мъжете. Имам надмошцие над тях. Но Травис е различен. Нищо не може да вземе надмошцие над него. — Джулиана засия. — В интерес на истината трябва да ви кажа, че според мен е добър знак, че не бърза да ми направи предложение.

— Защо? — баща ѝ изглеждаше подозрителен.

— Ами, както каза мама, останалите го правят двадесет и четири часа, след като са се запознали с мен. Очевидно Травис повече размисля, което означава, че когато ме поиска, ще е сигурен какво прави. — Джулиана се усмихна. — Но всъщност Травис винаги знае какво прави. Той винаги е една крачка напред.

Чичо Тони от другата страна на масата насочи вилницата си към нея.

— Запомни това, момичето ми. — Този мъж винаги е една крачка преди всички. Това го прави опасен.

Джулиана раздражено поклати глава.

— Той е енергичен и находчив, но това не означава, че не трябва да му вярвате. Що се отнася до мен, аз му имам пълно доверие. Ако някой може да спаси „Флейм Вали“, това е той.

Джулиана изведнъж усети нещо, което я накара да обърне поглед. Травис стоеше зад нея. Тя го поздрави с усмивка, когато той постави ръка на рамото ѝ.

— Благодаря за гласуваното доверие, скъпа — каза Травис.

— Травис. Какво правиш тук?

— Отбих се в „Каризма“, за да проверя дали можеш да излезеш за обяд. Санди ми каза, че вече си отвлечена и че те държат като откуп тук.

Травис изследва намръщените физиономии на останалите трима на масата.

— Помислих си, че мога да се отбия и да те спася.

— Тя не се нуждае от спасяване — измърмори Тони Грант.

— Точно така — мрачно добави Рой Грант. — Дъщеря ми може да се грижи сама за себе си.

— Разбира се, че може — допълни Бет Грант с майчинска гордост.

— Всеки се нуждае от спасяване от време на време — въздъхна Травис, седна до Джулиана и взе листа с менюто.

— Умирам от глад. На един мъж му стига да поработи цяла сутрин върху финансите на „Флейм Вали“, за да му се възбуди апетитът. Или да му се повдигне в зависимост от гледната точка. За щастие, имам силен стомах. Курортът отново е в страхотен батак, нали?

Тони Грант пребледня, след това почервения.

— Извинявайте — измърмори той и избута стола си назад от масата. — Трябва да тръгваме, ако искаме да се доберем до Сан Диего тази вечер. Рой, ти и Бет трябва да хващате самолет.

Бет се изправи и кимна на съпругата си.

— Да, скъпи нямаме много време. — Тя се намръщи към Джулиана. — Скъпа, нали помниш за какво говорихме?

— Разбира се, мамо. Приятен път до Сан Франциско.

Като хвърли последен несигурен поглед към Травис, Бет се обърна, тръгна след съпруга и девера си и излезе от ресторанта.

— А сега какво — каза Джулиана. — Май сметката остана за мен.

— Можеш да си го позволиш. Парите не спират да се стичат към теб, откакто си отворила „Каризма“.

— Означава ли това, че трябва да платя и твоя обяд?

Травис затвори листа с менюто и се замисли.

— Обичайно е клиентът да поема разходите на консултанта.

— О.

— А сега, колко предложения за брак си колекционирала, откакто си постъпила в колежа, Джулиана?

Джулиана започна да мига.

— Подслушвал си, а?

— Нямаше как. Всички бяха така увлечени в този малък интимен семеен разговор, че никак не ми се искаше да ви прекъсна.

— Забрави за дългата ми и жалка история с колекционирането на предложения за женитба. Никое от тях не е имало някакво значение.

— Щом казваш.

Два дни по-късно Джулиана отново се хранеше в ресторант. Този път сама с Травис.

— И как мина срещата с Дейвид днес?

Джулиана бодна една от пържените стриди в чинията си и ентусиазирано я сдъвка. „Трежър Хаус“ винаги приготвя особено добре този конкретен специалитет, помисли си тя. След като от другата страна на масата не дойде никакъв отговор, веждите ѝ се събраха в дълбока бръчка.

— Не мина ли добре?

— Да кажем, че в момента Къркуд не е за завиждане.

Травис съсредоточено поглъщаше рибата меч, което показваше, че не е много доволен.

— Знаеш ли какво, Травис, през последните няколко дни си доста кисел — натърти Джулиана.

— Работя по осемнадесет часа дневно и се опитвам да спася проклетия курорт, да помогна на новия си офис да стъпи на крака, да поддържам духа на маса важни клиенти и да намирам време за теб. В какво настроение точно искаш да бъда?

— Може би вечерята навън не беше толкова блестяща идея.

— Не. В офиса ме чакат куп документи, които би трябвало да преглеждам дори сега, в момента, в който говоря. Но след като идеята да вечеряме навън беше моя, мисля, че трябва да си затварям устата.

— Е, и как мина срещата с Дейвид?

— Както казах, не е доволен. Предложих един възможен начин за излизане от батака, но той не я хареса.

— И какъв беше начинът?

— Да намери купувач за „Флейм Вали“. Може би някоя хотелиерска верига. Организация, която би се съгласила да плати на кредиторите на курорта и да остави Къркуд като мениджър.

Джулиана се намръщи.

— Разбирам защо не е приел веднага с радост това предложение. Последното нещо, което той иска, е да продаде мястото. Най-важното е то да не се пипа. — Тя се спря, замисли се върху това, което чичо Рой ѝ каза преди два дни. — Това е семейно предприятие.

— Той не пропусна да ми го напомни, Джулиана, трябва да ти кажа, че има вероятност, много голяма вероятност да не бъда в състояние да го спася.

— Ще го спасиш.

Тя му се усмихна с цялото доверие, на което беше способна.

— По дяволите, бих искал да не си толкова безразсъдно сигурна, че ще спася курорта. — Нетърпението на Травис блесна в погледа му. — О, Господи. Виж какво, всъщност не искам тази вечер да говоря за „Флейм Вали“.

— Добре. Тогава искаш ли да говорим за „Каризма“? — Джулиана взе последната стрида от чинията си. — Мисля да въведа нова линия чаши с голяма емблема на тях. Намирам го за страхотна реклама. Всеки клиент, който използва една от тях вкъщи, ще се сеца за „Каризма“.

— Навярно не е лоша идея, но точно сега не искам да говорим за нея или за каквото и да било за „Каризма“.

— Добре, тогава за какво искаш да говорим? — попита тя търпеливо, докато с вилица събираше остатъка от салатата си от аншоа с чесън.

— За нас.

— За нас?

Тя спря да дъвче и напрегнато го изгледа. Той определено беше в странно настроение тази вечер.

— И какво за нас?

Тя наблюдава Травис, докато той оглеждаше небрежно шикозната трапезария. Мястото беше пълно с небрежно шикозни посетители, небрежно шикозни папратовидни растения и множество сервитьори, достойни за кориците на луксозни списания. Ресторант в класически калифорнийски стил.

— Казваш, че Къркуд те е довел тук вечерта, преди да ти направи предложение? — попита Травис.

— Да. Както и повечето, които са ми правили предложение, откакто дойдох в Джуъл Харбър.

— И колко са били те?

Тя го погледна намръщено.

— Пак ли питаш за бройка? Всъщност не бяха толкова много. Двама или трима, най-много. Искам да кажа, че едва ли могат да се смятат агентът на недвижими имоти, който ми осигури наемането на „Каризма“, или неотразимият секси красавец, който ми продаде

първата машина за еспресо. Бяха много мили мъже, но безкрайно повърхностни. Търговци.

— Аха.

— Виж какво, Травис, съжалявам, че толкова много мъже са искали да се женят за мен. Вече ти обясних, че никой от тях не е бил сериозен продължително време.

Травис кисело се усмихна.

— Тероризирала си ги всички, така ли? — Посегна към портфейла си. — Хайде, да си тръгваме.

— Къде отиваме?

— На разходка.

— По това време на нощта?

— Това не е центърът на Ел Ей. Това е Джуъл Харбър, не забравяй. Искам да поговоря с теб, но не тук.

Травис улови погледа на сервитьора и младият мъж избърза да представи сметката.

След пет минути Джулиана се остави да бъде изведена от ресторанта и поведена надолу към пристана за яхти. Известно време Травис вървеше до нея, без да говори. Беше приятна вечер, духаше лек бриз, миришеше на море. Под краката на Джулиана водата припляскваше по дъските на мостика. Лодките леко се олюляваха, тук-там светлинката в някоя кабина показваха, че някои собственици си живеят на борда.

Травис пое по привидно задънена пътека, която ги отведе към най-отдалечената редица от рампи за яхти. Накрая се спря, застана, замисли се, мълчаливо загледан във водата.

Джулиана издържа на мълчанието минута или две, след което любопитството ѝ надделя.

— Защо ме доведе тук, Травис?

— За да ти предложи да се омъжиш за мен.

Той не я погледна. Изглеждаше като замаян от тъмния хоризонт.

Джулиана не можеше да повярва на ушите си.

— Какво?

— Каза ми, че имам месец, за да се вразумя. Не ми трябва месец. От доста време знам, че искам да се ожения за теб. Само дето всичко беше толкова объркано. Всъщност все още е. Нищо не се е променило.

Но съм изморен да чакам удобния момент. С темпото, с което нещата с курорта се движат, може би няма да има удобен момент.

— Травис, обърни се и ме погледни. Сериозно ли говориш? Искаш ли да се ожениш за мен?

Той бавно завъртя глава, лека усмивка се очерта на устата му.

— Сериозно. Нямах време да ти купя пръстен, но съм много сериозен.

— И няма да промениш решението си след двадесет и четири часа като другите?

Имам му доверие, но старите навици умират бавно, установи Джулиана. Тя инстинктивно стана предпазлива, след като трябваше да реши дали да приеме предложението.

— Джулиана, гарантирам ти, че няма да променя решението си да се оженя за теб. Вярвай ми.

Тя разтреперано се усмихна.

— Вярвам ти.

— Ще получа ли отговор тази вечер или ще ме оставиш да страдам известно време?

— О, Травис, как изобщо можеш да задаваш такъв глупав въпрос? Разбира се, че ще се омъжа за теб. Всъщност нали си спомняш, че аз първа ти направих предложение?

— Спомням си.

Радост обзе Джулиана, когато огледа лицето му на меката светлина. Не можеше да си спомни да е имала по-щастлив момент в целия си живот.

— Съжалявам за аншоата и чесъна в салатата ми — каза тя и се втурна към него с лице вдигнато за целувка.

— Джулиана, не, чакай...

Беше твърде късно. Обикновено не би било проблем. Травис вече свикваше да поема цялата тежест на Джулиана с тялото си. Но тази вечер дъските под краката му опасно се люлееха и той загуби равновесие, когато тя връхлетя в прегръдките му.

Едва в последния момент Джулиана осъзна надвисналата опасност. Вкопчи се в Травис, широко ококорена от ужас, когато го усети да отстъпва назад. Опита се сама да запази равновесие, но едно от петсантиметровите ѝ токчета се заклеци между дъските.

Травис примирено изсумтя, когато и двамата изхвърчаха от ръба и плъснаха във водата.

Джулиана изплува след няколко секунди, плюейки солена вода. Косата ѝ моментално се беше превърнала в мокра, сплъстена маса. Усещаше как тежестта на облеклото ѝ я тегли.

— Травис? Къде си?

Тя бързо се обърна, за да го потърси.

— Тук — каза той зад нея, леко приплясквайки, докато се придвижваше към брега.

Джулиана се завъртя навреме, за да го види как опира ръце на ръба на моста и да се издърпва от водата. Джулиана му се усмихна, много успокоена.

— Благодаря на Бога. Добре ли си?

— Ще оцелея.

Седна на края и се присегна, за да улови ръката ѝ.

— Трябваше да се сетя, че дори такова просто нещо като предложението за женитба може да се превърне в авантюра в Страната на чудесата. С пълно право мога да включа премия за риск към възнаграждението си.

— Просто го прибавете към обичайния си хонорар, господин Сойер.

Обичайният му хонорар. Много по-късно през нощта Травис лежеше буден до Джулиана и реши, че за обичайния си хонорар обичайно даваше добри резултати. Този път не беше съвсем сигурен, че ще може да задоволи клиента си.

Чудеше се дали годежният пръстен би бил достатъчно силен да задържи Джулиана, ако той не успее да спаси „Флейм Вали Ин“.

Напоследък не можеше да се отърве от предчувствието за нещастие, надвиснало над него. В усилието си да се отърси от него той се завъртя и хвана Джулиана по-здраво в прегръдките си. Тя не се възпротиви и инстинктивно се притисна по-плътно в него. След известно време Травис успя да заспи.

Джулиана, небрежно облегната назад в скърцащия стол на бюрото си, опряла обутите си в ботуши крака в ръба на бюрото, весело се заяждаше с доставчика си, който беше закъснял с доставката.

— Не, Мелвин, не искам двойна пратка от редовния сорт „Суматра“. Искам от отлежалия. Правя разлика, затова не се опитвай да ме подвеждаш. Не забравяй, че трябва да поддържам определено равнище.

— Ти дори не обичаш кафе — добродушно се оплакваше мъжът от другата страна на линията.

— Това не означава, че не знам вкуса му. Между другото какво правиш, за да ми доставиш нова партида от онези прекрасни гватемалски зърна? Използвам ги за новата смес на заведението.

— Опитвам се, Джулиана, опитвам се. Двете имена, откъдето обикновено ги купувам, за известно време преустановиха пратките. Проблеми с времето. Как си с декофеинизираните смеси?

— Вървят като топъл хляб. Макар че не мога да разбера защо някой иска да пие декофеинизирано кафе. Струва ми се безсмислено. В края на краищата защо да пиеш кафе, ако не за да получиш кофеинен удар? Каж ми, Мелвин.

— Да?

— Разбираш ли нещо от покупки на чай?

— Разбира се. Чаят е също важна дейност на предприятието ми. Защо? Искаш да започнеш да предлагаш и чай в заведението си?

— Мисля за това. Всъщност мисля да отворя чайна.

— Забрави. Няма достатъчно любители на чай, които да поддържат бизнеса ти. Първо се опитай да предложиш чай в „Каризма“.

— Ще го обсъдя с новия си бизнес партньор.

— Партньор? Вече имаш партньор? Това е нещо ново. Мисля, че искаше „Каризма“ да си е изцяло само твое.

— Новият ми партньор е годеникът ми — довери му се Джулиана самодоволно.

Тя се загледа във върха на ботушите си от гущерова кожа. Екзотичните ботуши прекрасно се връзваха с надиплените пастелни панталони и елегантното малко болеро, които беше облякла днес.

От другия край на линията настъпи мълчание.

— Не знам, Джулиана. Не съм сигурен дали е добра идея да се смесва бизнесът с брака. Виж ме мен. Имал съм три жени. На всяка съм отстъпил част от бизнеса си. След всеки развод закъсвах финансово и трябваше да започвам отново.

— Трябвало е да обръщаш на жените си толкова внимание, колкото на вноса си на кафе — сгълча го Джулиана.

Тя погледна през вратата на офиса си и зърна позната тъмнокоса жена да влиза в кафенето.

— Ей, трябва да бягам. Виж какво можеш да направиш с отлежалото „Суматра“, окей? И за гватемалското. Като услуга за мен, Мелвин.

— Джулиана, ако ти направя още услуги, вероятно ще се разоря.

— Само се погрижи да ми оставиш списък от други вносители на кафе, в случай че се разориш.

— Ти си коравосърдечна жена, Джулиана Грант.

— Просто съм делова жена, Мелвин. Опитвам се да си изкарвам хляба и клиентите да са доволни от мен. Ще си поговорим по-късно.

Джулиана смъкна краката си от бюрото и постави слушалката на място, докато ставаше. Избърза навън от офиса и поздрави жената, която току-що беше влязла.

— Анджелина. Точно човека, от когото се нуждая.

Анджелина Кавъно се усмихна от другата страна на бара. Аристократичното ѝ испанско потекло личеше в красивите тъмни очи и гладката кафява коса, която носеше на класически кок.

— Добро утро, Джулиана. Как се чувстваш днес?

— Великолепно.

Санди се усмихна.

— Внимавай, Анджелина. Тя най-последно успя здравата да притисне мъжа. Повали го на колене и все още тържествува от победата си.

Анджелина доволно се изсмя, когато Санди ѝ подаде малка чашка със силно, черно еспreso.

— Вярно ли е, Джулиана? Бизнес консултантът ти направи предложение?

Мат заговорнически се надвеси над бара.

— Не е било лесно. Сојер ми каза тази сутрин точно как е станало. Тя препънала горкия човек, той изгубил равновесие и тя го хвърлила в морето. Каза, че в момента, в който изплувал, знаел, че с него е свършено. Решил да се предаде, преди тя да опита нещо по-драстично.

— Това — възкликна Джулиана — е грубо изопачение на събитията.

— Ей — каза Мат, — научих го от самата жертва.

— Не му обръщай внимание, Анджелина. Ела и седни. Искам да поговоря с теб за годишното тържество и плановете за сватбата. Имаш ли място за мен в списъка си с клиента?

Ярочервените устни на Анджелина се извиха в усмивка.

— „Пърфект Уедингз“ на Анджелина винаги има място за още един клиент, не че не сме претрупани с работа, след като някои клиенти се повтарят.

— Тази сватба ще бъде еднократно събитие — обяви Джулиана.

— Всички казват така до развода. Определили ли сте дата?

Джулиана се намръщи.

— Не за сватбата. В момента Травис е много зает, хм, с други неща. Но не виждам никаква причина аз сама да не определя датата за годежа. Травис няма да има нищо против.

— Искаш нещо голямо?

— Шегуваш ли се? — Джулиана доволно се изсмя. — Няма да жала сили и средства. Искам да организирам на Травис женитбата на мечтите му, а това включва пищно годишно тържество.

— Разбирам — провлачено отговори Анджелина. — И попитала ли си Травис какви точно са му мечтите?

Джулиана отклони отговора.

— Казах ти, че напоследък е много зает. Аз ще се заема с подробностите по организирането на сватбата и годежа вместо него.

Мат, който невъзмутимо подслушваше, почти се задъха.

— Горкият Травис. А той си мислеше, че с топването му във водата на пристанището проблемите му са свършили.

— Не му обръщай внимание, Анджелина. Как ти харесва еспресото?

— Чудесно. Характерен аромат. Много плътно и силно.

— Да, страшно ободрява — съгласи се Джулиана. — Изпий още една чашка, докато си водя някои бележки за годежа. Санди — провикна се тя през помещението — би ли ми направила чаша чай, ако обичаш? Тази сутрин скрих една кутия „Инглиш Брекфъст“ зад бара.

Травис с ръкави навити до лактите, с отпусната вратовръзка и измачкана риза наблюдаваше човека, който седеше от другата страна на преливащото от листове бюро.

— Просто няма много възможности, Къркуд. От месеци залиташ на ръба на банкрута и го знаеш. Казвам ти, най-доброто, което мога да направя, е да се опитам да намеря купувач за курорта.

— Не, по дяволите! — Дейвид скочи на крака и се отправи към прозореца. Изражението му беше измъчено. — Казах ти, че продажбата не е решение. Не мога да продам курорта. Просто обади се на вълците си и купи малко време да си поемем въздух.

— Времето за поемане на въздух няма по никакъв начин да ти помогне.

Травис посочи купчина документи всичките предвещаващи неизбежна катастрофа.

— Може би ще успея да задържа инвеститорите си, но остават банките, с които си имаш работа. Освен това се нуждаеш от пари. Много. Дори и ако успея да отблъсна моята компания за няколко месеца, което е невероятно, няма начин да им поискам да налят още пари в предприятието ти.

— „Фаст Форуърд“ е твоя компания. Сам ми го каза, ти вземаш решенията за инвестиране.

— Да. Но имам ангажименти към гарантите си. Поел съм ангажименти, които трябва да изпълня.

Дейвид хвърли напрегнат поглед назад през рамо.

— Не мога да продам курорта, Сойер. Дори и ако на тази късна дата успееш да намериш някакъв купувач, просто не мога да го продам.

Травис за момент мълчаливо го изучава.

— Заради Ели? — накрая попита той тихо.

Дейвид отново се завъртя към гледката към пристанището.

— Да. Заради Ели. Аз също съм поел много ангажименти. Казах ѝ, че ще превърна курорта в най-големия и най-добрия по крайбрежието. Казах ѝ, че ще го запазя за семейството, така, както баща ѝ искаше. Казах ѝ, че тя винаги ще се гордее с него. Не мисля, че някога ще ми прости, ако го загубя.

— Какво ще направи Ели, ако не изпълниш обещанието си?

— Не знам.

— Мислиш, че ще те напусне? От това ли се страхуваш?

— Млъкни, Сойер. Ти мисли за спасяването на курорта. Аз ще мисля за брака си, окей?

— Както искаш. Но по-добре си го втълпи, че може и да не успея да спася курорта.

Дейвид се поколеба, след това измърмори под носа си:

— И аз няма да мога да спася брака си.

Настъпи нов момент на мълчание.

— Май по-добре да се заловим за работа — най-накрая каза Травис.

След петнадесет минути той отново вдигна поглед.

— Казах ли ти, че съм сгоден за Джулиана?

Дейвид неохотно бавно вдигна поглед от счетоводната книга, която разглеждаше.

— Какво каза?

— Казах, че предложих на Джулиана да се омъжи за мен.

Дейвид бавно се усмихна.

— Сигурен ли си, че така е станало? Ти си й предложил? Не тя?

— Доколкото си спомням, преди месец тя ми каза да й предлага, както си е редно. Направих го снощи и тя ме възнагради, като ме бутна във водата на пристанището.

— Много романтично. Надявам се, че знаеш в какво се забъркваш.

— Знам.

Травис се усмихна на себе си, като си спомни как Джулиана топна и двамата в пристанището предишната вечер.

— И го правиш заради Джулиана, така ли? — попита Дейвид. — Не, защото си нейният бизнес консултант, а защото искаш тя да се омъжи за теб и знаеш, че ако унищожих курорта, ще я загубиш.

Травис сви рамене и се зае с бумагите.

— Ще бъде малко странно, ако това се окаже повторение на случилото се преди пет години. Да не би Джулиана да те подвежда, за да те принуди да спасиш курорта и след това да те прати по дяволите, след като „Флейм Вали“ изплува.

— Достатъчно, Къркуд.

— Знаеш ли, съвсем ясно ми е, че ти не си бил подходящ за Ели и тя не е била подходяща за теб — разприказва се Дейвид.

Травис остави молива и сгъна лакти на бюрото.

— Така ли?

— Така. — Дейвид изчака с предизвикателен поглед.

— Ще ти кажа нещо, Къркуд. Имаш право. Ели и аз не бяхме подходящи един за друг. Ще ти кажа и нещо друго.

— Какво?

— Ти и Джулиана щяхте да бъдете абсолютна катастрофа.

Травис взе молива и посегна към телефона.

— На кого се обаждаш?

— На ексцентричен венчърен капиталист, когото познавам. Твърд като скала. Плува в пари и няма кой да му ги харчи. Страшно си пада по предизвикателствата. Понякога е готов да се залови за нещо абсурдно, към което никой друг не би посегнал.

— Казах ти, че не искам да продавам курорта — каза Дейвид ядосано.

— Няма да се опитвам да го продавам на него — обясни Травис. — Ще се опитам да го убедя да плати на най-големите ти кредитори и да налее малко пари в курорта.

Изражението на Дейвид светна.

— Мислиш ли, че ще се съгласи?

— Не, но нищо не пречи да го попитам. Просто нямаш много възможности.

Травис се съсредоточи в телефона.

— Обажда се Травис Сойер — каза той, когато по линията се чу приятен глас. — Моля, кажете на Сам Бикърстаф, че бих искал да поговоря с него няколко минути... Да, ще почакам.

Малко след обяд Ели влетя през вратата на „Каризма Еспресо“. Тя премина през тълпата почитатели на кафето, огледа мястото и зърна Джулиана.

Джулиана видя братовчедка си да се приближава и веднага разбра, че е научила за годежа. Ели изглеждаше поразена.

— Джулиана. Джулиана. Току-що научих. О, Боже мой, как можа? Не знаеш какво правиш?

— Винаги знам какво правя, Ели, и ти го знаеш. Всички го знаят. А сега се успокой. Ето ще помоля Санди да ти направи кафе лате. Харесваш нейното лате. Можеш да го пиеш в офиса ми.

След пет минути Ели пое чашата димящо кафе с мляко в ръце, двете жени затвориха вратата на офиса на Джулиана и седнаха.

— И така — започна Ели напрегнато, — кажи ми преди всичко дали е вярно. Сгодена ли си за Травис?

— Вярно е — каза Джулиана развеселена. — Откъде научи? Щях да ти го съобщя довчера. Всъщност какво правиш тук в Джуъл Харбър? Сигурно не си се почувствала принудена да изминеш целия този път до града, защото си дочула за годежа ми?

— Дейвид има среща с Травис днес. Дойдох с него в града. Видях го преди няколко минути на обяд и той ми каза, че Травис твърдял, че е сгоден за теб. Джулиана, как стана това?

— Е, не беше лесно, това мога да ти кажа. Травис беше толкова зает с цялата тази работа с курорта. Но снощи...

— Знаех си, че ще те насили да спиш с него, но очевидно това не е било достатъчно, за да задоволи егото му. О, не. Добре се е постарал да те подмами да се сгодиш. — Ели тъжно поклати глава. — Той наистина се опитва да повтори миналото само дето този път използва теб, а не мен.

Джулиана се усмихна малко кисело.

— Познаваш ме достатъчно добре, за да знаеш, че не бих се сгодила за някой мъж, ако не съм влюбена в него. Не виждаш ли какъв опит съм натрупала любезно да отклонявам предложения за женитба. И престани вече да повтаряш, че съм увлечена в заговор за отмъщение, а да поговорим за нещо по-интересно.

— Като?

— Сватбата ми.

Джулиана потършува по бюрото си и откри два внушителни тома, които беше взела от библиотеката на Джуъл Харбър.

Ели пребледня при вида на книгите за сватбен етикет.

— Недей, Джулиана, моля те. Размисли. Не бързай. Не се подвеждай. Той просто те използва. Няма намерение да се ожени за теб.

— Тази сутрин говорих с Анджелина Кавъно. Нали я помниш? Тя притежава онази фирма за сватбени тържества в града. Даде ми брошура, която да прочета, и ми препоръча тези книги. Първата стъпка е годежното тържество. Мисля да бъде нещо супер елегантно в

„Трежър Хаус“. Там имат специална зала, която дават под наем за такива угощения.

— Джулиана, това е лудост. Чуй ме, той няма да стигне дотам. Просто иска да си отмъсти и ще го направи, като те подведе и след това те изостави, когато накрая вземе „Флейм Вали“.

Джулиана отвори едното ръководство по етикет.

— Той работи, за да спаси курорта, не забравяй.

— Не вярвам — промълви Ели. — Знам, че Дейвид му вярва, но аз не му вярвам. За Травис всичко е игра. Игра на отмъщение. Никой от двамата ви не го познава. Попитай родителите си или моя баща. Те точно знаят какво представлява Травис. Те са го чули още преди пет години да се кълне, че ще си отмъсти.

— Хората се променят — каза Джулиана.

— Господи. Чувствам се като Касандра, която предупреждава, а никой не ѝ обръща внимание.

Джулиана съчувствено кимна.

— Винаги неразбрана.

— Не е смешно — избухна Ели. — Това е сериозно. Много сериозно. Точно сега Травис тъпче главата на Дейвид с всевъзможни глупости като да намери нов инвеститор за курорта. Някой си Бикърстаф. Само това ни липсва. Още един кредитор. О, Джулиана, какво ще правим? Такава каша е.

— Травис ще оправи нещата. А сега за годеща ми. Мисля, че искам бюфет с най-различни деликатеси, вместо вечеря на маса. Би било забавно, ако поръчаме и оркестър, не мислиш ли? Чудя се дали Травис танцува.

— Не издържам. Никой не ме слуша.

Ели остави чашата с кафе лате, покри очи с ръце и заплака. Джулиана въздъхна и се присегна за кърпичка. Подаде я на братовчедка си и стана.

— Хайде, Ели, избърши си очите. Връщам се веднага.

— Къде отиваш? — попита Ели, вдигайки лицето се, по което се стичаха сълзи.

— Да ти донеса чаша чай. Когато се стигне до важно решение, една хубава чаша чай действа безкрайно по-благоотворно на нервите от чаша кафе.

След няколко минути Джулиана се върна в офиса с чаша чай в ръка и установи, че Ели наистина е успяла да спре потока от сълзи.

— Благодаря — измърмори Ели и пое чая.

— По-добре ли се чувстваш?

Ели кимна, изискано отпивайки от чая.

— Съжалявам, че съм толкова емоционална, но съм изплашена, Джулиана.

— Виждам. Но се тревожиш до поболяване за нищо. Всичко ще се оправи. Травис ще спаси курорта и ще даде на теб и на Дейвид още един шанс. Ще видиш.

— Ами ако не го спаси? Дори и нарочно да не заговорничи срещу нас, може да не успее да го спаси. Дейвид намекна подобно нещо днес. Джулиана, страхувам за това какво ще се случи, ако загубим „Флейм Вали“.

Джулиана забарабани с нокти по бюрото.

— Ще бъде нещастие, но няма да бъде краят на света, Ели.

— Може да бъде краят на моя брак.

— Е, хайде сега.

— Говоря сериозно. Напоследък Дейвид е много напрегнат. Изобщо не е на себе си.

— Тревожи се за курорта. Всички се тревожим.

— Не е само това. — Ели вдигна поглед от димящия чай. — Ако загуби „Флейм Вали“, аз може да загубя Дейвид.

Джулиана притихна.

— Това е смешно. Защо го казваш?

— По начало той много искаше курорта. Знаеш го.

Гласът на Ели едва се чуваше.

— Знам, че се интересувахте от самото начало. С истинско удоволствие управлявахте мястото и правеше планове за бъдещето му — предпазливо се съгласи братовчедка й. — Но... понякога си мисля, че се ожени за мен, за да получи „Флейм Вали“...

— Ели. Как можеш да казваш подобно нещо? Не е вярно. Абсолютно невъзможно е. Бях тук, когато двамата се запознахте, бях тук, когато установихте, че сте влюбени, не забравяй. Фактически разбрах, че двамата сте влюбени, преди нито един от вас да го признае на другия.

— Толкова се стараехме да укрием чувствата си. Дори пред самите себе си — Ели замечтано си припомни. — Не искахме да те нараним, Джулиана.

— Много добре знам. Сега слушай внимателно. Дейвид много държи на теб. Една от причините, поради които толкова е загрижен за „Флейм Вали“, е, защото знае колко важен е той за теб. Това е наследството, което баща ти иска ти да притежаваш, и Дейвид се чувства задължен да го запази заради теб на всяка цена.

— Това непрекъснато си го повтарям, но напоследък започнах да се съмнявам. А сега установявам, че част от мен винаги се е съмнявала. Откогато...

— От кога, Ели?

— Сигурно си спомняш, че за малко не се омъжих преди това заради курорта. За Травис Сојер. Мисля, че съм чувствителна на тази тема.

Джулиана присви очи и се загледа в братовчедка си.

— Нищо чудно, че жените от време на време си задават въпрос за мотивите на мъжете — отбеляза тя. — Всички сме се опарвали, при това неведнъж. Но жените са родени да поемат рискове. Както се казва, който не рискува, не печели.

Ели смътно се усмихна.

— Джулиана, ти си невероятна.

Джулиана се усмихна и взе друг лист хартия, който преди това изучаваше.

— А сега за менюто за годеща ми. Какво ще кажеш за малки хапки мариновано козе сирене в лозови листа?

— Всъщност никой не обича козе сирене, Джулиана. Те просто го ядат, защото е модно.

— Това, че е модно, е великолепно основание да включим козето сирене. Освен това, ако щеш ми вярвай, но аз го харесвам.

Веждите на Ели се вдигнаха.

— Пък и нали си е твое тържество?

— Точно така.

СЕДМА ГЛАВА

Тази вечер Травис завъртя ключа във входната врата на Джулиана и се учуди на удоволствието, което изпита от този дребен земен акт. Мина още един ден и той се чувстваше като у дома си. Вярно е, че официално още не се беше нанесъл у Джулиана, но прекарваше толкова много ноци тук, че все едно, че беше. Долавяше миризмата на нещо вкусно във фурната и знаеше, че червенокосата дама ще го чака от другата страна на вратата с чаша вино в ръка.

Какво повече може да иска един мъж, зачуди се той, като пристъпи в облицования с бели плочки коридор и пусна на земята тежкото си дипломатическо куфарче. Само да не трябваше да се тревожи колко дълго ще може да се радва на тези малки, жизненоважни ценности.

— Прибрах се.

Травис внимателно се вслуша в думите, докато ги произнасяше. Не бяха съвсем верни и може би никога нямаше да станат, но все пак звученето им му хареса.

— Ела веднага тук — извика Джулиана от кухнята.

Травис премина през всекидневната, взе вечерния вестник, който лежеше на малката масичка. Прегледа заглавията и вдигна поглед към Джулиана, която се появи на вратата на кухнята. Той бавно се усмихна.

Тя държеше чаша вино в едната си ръка и лъжица в другата. Косата ѝ беше прибрана във висока каскада от къдрици, върху настелените си джинси беше препасала престилка на „Каризма Еспресо“. Той забеляза, че е свалила ботушите от гущерова кожа, с които беше сутринта, и беше обула пухкави розови чехли. Те бяха с муцуна на зайче отпред и пухче от заешка опашка на глезените. Някога Джулиана внимателно му беше обяснила, че изглеждащите глупаво чехли имали нещо, което се наричало „очарователна духовитост“. Така или иначе на Травис продължаваха да му изглеждат като мъртви зайци.

— Имаш изтощен вид — обяви Джулиана.

Приблѳжи се и тѳй като не беше на токчета, трябваше да се вдигне на прѳсти, за да го целуне, докато му подаваше чашата с вино, която дѳржеше в рѳка.

Травис усети докосването на езика ѳ по долната си устна и изпѳшка, тѳй като тялото му реагира незабавно.

— Изтощен съм. Но съм човек на дълга и съм сигурен, че ако бѳда стимулиран, както трябва, ще успеем набѳрзо да си вземем една дозичка преди вечеря.

— В никакѳв случай — отсече Джулиана с престорен ужас. — Женените двойки го оставят за след вечеря.

— Още не сме женени — оплака се той и я последва в топлата, приятно ухаеща кухня.

— Трябва да започнем да се упражняваме. Освен това не смея точно сега да оставя този сос от орехи и синѳо сирене, а царевичният хляб сигурно ще изгори, ако се поддам на похотливите ти намерения.

— Отказвам се. Навярно съм тѳвърде изтощен. Какѳв ден!

Травис все още с вестника в рѳка седна на уютната маса, на която закусваха, и отпи от виното.

— Нова среща с Дейвид, така ли?

— Ако можеш така да го наречеш. Трябва да ти кажа, Джулиана, вече виждам, че „Флейм Вали“ е на рѳба на катастрофата. Дори и аз не си давах сметка колко лесно може да се лапне курорта. Кѳркуд се инати като магаре за някои неща. Нищо чудно, че е загазил.

— Той се инати за неща, които имат общо с Ели, а курортѳт има много общо с Ели.

— Да, започвам да разбирам проблема. Всеки мъж, който оставя решенията му за бизнеса да се диктуват от нуждата да се хареса на някоя жена, си тѳрси бе...

Травис рязко се спря, като осѳзна какво казва.

Джулиана заплашително започна да мига.

— Да, скѳпи? Какво беше това да подчиняваш решенията си за бизнеса на нуждата да се харесаш на някоя жена?

Травис усети усмивка на разкаяние да разтяга устните му.

— Добре, аз и горкият човечец имаме нещо общо, освен факта, че и двамата сме ти направили предложение за женитба.

— По-добре да нямате много общо. Не бих искала да те заловя да бягаш с дребна блондинка.

— Никакъв шанс. Напоследък се интересувам само от червенокоси, високи червенокоси, които знаят как да готвят.

Травис се спря и замислено се загледа в нея, като си спомни как Къркуд се страхуваше, че може да загуби жена си, също и курорта.

— Много ли те заболя?

— Много да ме заболи какво? — попита Джулиана, като се съсредоточи върху соса.

— Когато Къркуд те изостави заради Ели?

— Е, не беше кулминацията на емоционалния ми живот, това мога да кажа. Но когато се случи, вече малко или повече бях подготвена. Усетих го, че идва, преди който и да е от двамата да го беше разбрал. Когато се случеха двамата в една стая, въздухът се зареждаше с електричество. Те просто миришеха. Завиждах на силата на привличането, но от самото начало знаех, с мен не може да се случи същото. Поне не с Дейвид.

— И просто го пусна и им пожела всичко най-хубаво?

— Такава съм. Великодушна дори когато търпя поражение — съгласи се тя оживено.

— Така ли е? Странно, никога не бих си помислил, че си великодушна, вечерта, когато целия ме заля с гуакамоли.

Травис се усмихна при спомена.

— Това беше различно — отвърна тя.

— Така ли?

— Точно така. Своевременно разбрах, че съм сгрешила, като съм си мислила, че Дейвид е мъжът за мен. Но се уча от грешките си и този път бях сигурна, че съм избрала мъжа, който ми трябва. Наистина се раздразних, когато установих, че и ти слепешката не си го осъзнал.

— О, бях го разбрал. В известен смисъл — замисли се Травис. — Но случаят с „Флейм Вали“ и миналото попречиха. Сляпото осъзнаване понякога се нуждае от време, за да се проясни. Джулиана?

— Хмм?

Тя се намръщи на соса от сирене и ожесточено го разбърка.

— Ако нещата между нас се влошат, би ли се била малко по-ожесточено, отколкото си се била за Къркуд? Не бих искала да бъдеш великодушна в случай на поражение в моя случай.

Тя не вдигна поглед от сгъстяващия се сос. Докато с едната ръка усилено бъркаше, с другата хвърли щедра шепа макарони във връщката

вода.

— Ако някога те заловя да се въртиш около дребни блондинки, ще закова кожата ти на вратата на офиса. Това е. Какво ще кажеш за тази женска мъжественост?

— Много успокояващо — измърмори Травис и му се поиска положението с „Флейм Вали“ да бъде толкова просто и ясно като с дребните блондинки.

— Имате ли някакъв напредък ти и Дейвид днес? — попита Джулиана, променяйки темата, докато отместваше от котлона тенджерата със соса от сирене.

— Не много. Той е в по-лоша форма, отколкото мислех, и това ми даде идея. Реших да рискувам и се обадох на човек на име Бикърстаф. Предложих му чудесна възможност да плати на кредиторите на курорта и да налее един тон пари в него. В замяна му предложих да управлява реструктурирането на „Флейм Вали“ и лично да гарантира, че ще изправи сегашния собственик на крака.

Джулиана се усмихна, изглеждаше много доволна.

— Добра идея. Знаех си, че си изобретателен. Хвана ли се Бикърстаф?

— Каза, че ще си помисли и ще ми се обади.

— Какво значи това?

— Както познавам Бикърстаф, това значи, че ще си помисли и ще се обади.

— О. — Джулиана прехапа долната си устна, докато преливаше соса в купа.

— Звучи ми като добра идея. А ти можеш да бъдеш много убедителен. Обзалагам се, че ще се съгласи.

Травис поклати глава. Неугасващата вяра на Джулиана в находчивостта му, когато ставаше дума за бизнес, го накара тихичко да въздъхне.

— Не разчитай много. Аз не разчитам. Бикърстаф обича добре премерените рискове и избягва големите рискове.

— Ще видим.

Джулиана отвори вратата на фурната и в кухнята се разнесе апетитен аромат. Тя се наведе, за да извади тавата със златистия царевичен хляб.

— Готов ли си за вечеря?

Травис отпи още една глътка вино и огледа пастелените джинси на Джулиана, плътно опънати по извивката на ханша ѝ.

— Умирам от глад — рече той. — Кажи ми искаш ли аз да направя нещо.

— Не, не тази вечер. Напоследък и без това работиш толкова усилено.

Тя се изправи с димящата тава с царевичния хляб в ръка.

— Знаеш ли, Джулиана, ти наистина имаш страхотно правилен мускул в горната част на бедрото. Фактически от световна класа.

— Ами благодаря. Това само показва, че си в състояние да кажеш нещо хубаво за някого, ако се напрегнеш достатъчно. Честно казано, мисля, че и твоят е доста хубавичък.

Тя се зае да слага масата за вечеря.

— Казах ли ти, че имах много хубав разговор с дамата, която ще ми помогне да планирам годежното и сватбеното ни тържество?

Виното се разклати застрашително в чашата на Травис и стомахът му, който беше започнал приятно да се отпуска, отново изведнъж се сви.

— Не, не си ми казвала. Не избързваш ли малко? Съгласи се да се омъжиш за мен едва снощи.

— Какъв е смисълът да чакаме?

— Ами не. Мисля, че няма.

Беше като зашеметен. Какво ли щеше да стане, ако тя наистина се омъжи за него, преди да е открил как да спаси курорта? — зачуди се Травис.

— Трябва да се заемем да съставяме списък на гостите. Започни да нахвърляш имена, които намериш за добре, окей?

Травис за малко се замисли, опита се да я догони.

— Нямам имена за нахвърляне.

— Не ставай глупак. Разбира се, че имаш.

— Не мога да се сетя за никого, когото да поканим. Е, може би персонала от новия офис. Това е всичко.

— Само персонала ти?

Джулиана го изгледа със сериозен поглед, седна срещу него и започна да реже царевичния хляб.

— Ами родителите ти, за Бога?

Той сви рамене, вниманието му беше насочено към царевичния хляб, наблюдаваше я, докато подаваше комат в чинията му. Не е вкусвал домашно направен царевичен хляб от години.

— Не виждам защо трябва да си давам труд да каня родителите си. Те не се помръднаха да дойдат на предишната ми сватба.

Ръката на Джулиана замръзна над хляба. Погледът ѝ се сблъска с неговия, топазените ѝ очи се напълниха с настоятелните въпроси.

— Бил си женен? — произнесе тя с гърлен шепот.

— Беше много отдавна.

Травис разтърка тила си, съзнаваше, че не е направил съобщението, както трябва. Естествено, не е искал да го изтърси така. Тази вечер мисълта му не беше бистра. Вероятно е твърде изморен. Господи, колко е изтощен.

— Бях едва на двадесет и няколко години. Беше грешка. Не продължи дълго.

— Какво се случи? Коя е била тя? Къде е сега? Има ли деца? Точно колко време си бил женен? И защо родителите ти не са дошли на сватбата ти?

Травис се ядоса, задето не си държа устата затворена. Наистина никак не му се искаше да задълбава във всичко това тази вечер. Но вече беше много късно.

— Джийни и аз бяхме женени по-малко от година. Беше секретарка във фирмата, където получих първата си работа. Имаше известно неразбиране и от двете страни. Мислех, че тя иска да гради успешно бъдеще с мен. Тя мислеше, че мога да я накарам да забрави първия си съпруг.

— Какво се случи?

Травис лапна голяма хапка царевичен хляб.

— Върна се при първия си мъж. Аз напуснах фирмата, за да заработя за собствена сметка. Оказа се, че и двамата сме взели правилното решение.

— Деца?

— Няма деца. Това е цялата история, Джулиана. Беше много отдавна.

— Защо родителите ти не са дошли на сватбата? Да не би да си избягал?

— Не.

— Да не би родителите ти да не са одобрявали бъдещата ти съпруга?

— Те никога не са я виждали. Не одобрението беше проблемът. Нито мама, нито татко дойдоха на сватбата, защото всеки знаеше, че съм поканил другия.

Джулиана се намръщи.

— Не разбирам.

Травис си взе още царевичен хляб.

— Разведоха се, когато бях на четиринадесет. Беше много тежка раздяла и нито един от тях не можа да каже една цивилизована дума на другия или за другия след приключването на съдебните процедури. Не че имаха много какво да си казват преди развода. Когато ги поканих, на сватбата, всеки искаше да знае дали и другият е поканен.

— О, Боже.

Очите на Джулиана се изпълниха със съчувствие.

— Когато каза „да“, майка ми даде ясно да се разбере, че няма да дойде, ако не обещава да отменя поканата на баща ми. Баща ми постави същото условие. Отказах да бъда по средата и двамата бяха квит, като не дойдоха на сватбата.

— О, Травис, това е ужасно. Поставили са те в ужасно положение. Не са ли си давали сметка как ще се почувстваш?

— Не мисля, че чувствата ми са имали някакво значение — каза Травис сухо. — И двамата се бяха вгълбили в собствените си емоции. Винаги са били такива. Мразех уикендите, които прекарвах с татко, защото винаги ми казваше колко противна майка съм имал, а когато се връщах при мама, тя непрекъснато ме разпитваше за това какво прави баща ми и с кого излиза.

Джулиана направи гримаса.

— Колко ужасно!

— Не нещо необичайно в днешно време и в нашата епоха, и двамата го знаем. Честно казано, за всички беше по-добре, че никой от родителите ми не дойде на първата ми сватба и мисля, че спокойно мога да обещава, че така ще стане и този път. Не си давай труд да каниш моите роднини, скъпа.

— Имаш ли сестри или братя?

— Двама природени братя и две природени сестри. Не ги познавам много добре. Мама и татко се ожениха малко след развода и

създадоха нови семейства. Но аз постъпих в колеж три и половина години след раздялата и не съм прекарал много време с новите бебета — братя и сестри. Единствения път, когато ме поканиха да се намеся в живота им, беше когато родителите ми ме помолиха да направя вноска за колежанските им фондове.

Джулиана сбърчи нос.

— И се обзалагам, че си го направил.

— Разбира се. Защо не? Мога да си го позволя и те всички го знаят. Все още плащам сметките на трима от тях. Най-големият завърши миналата година и постъпи на работа в компания, където познавам някои хора.

— И всички просто ей така те оставят да го правиш? Оставят те да финансираш образованието на природените си братя и сестри и да им помагаш да си намират работа? А те не могат да си дадат труд да дойдат на сватбата ти?

— Вярвам, че плащането на разносните за колежите се приема като вноска за семейството. Всички определено са съгласни, че аз съм този, който е в състояние да решава финансовите проблеми. И по дяволите имат право. Виж какво, не се вживявай много в това, окей? Не си струва. Ще оставиш този сос от сирене да се втвърди или ще го сервираш върху макароните?

Джулиана въздъхна и скочи на крака.

— Господи, макароните. Не понасям преварени макарони. Не са хубави, ако не са ал денте.

— Сосът от сирене не е много лош и върху царевичния хляб — каза Травис, опитвайки го на чинията си.

— Травис — обади се Джулиана от мивката, където изсипваше макароните в цедка. — Искам да ми дадеш адресите на родителите си. Наистина мисля, че трябва да ги поканим независимо какво са направили последния път, когато си се женил. В края на краищата било е толкова отдавна. Вероятно вече са поомекнали.

— Съмнявам се, но прави каквото искаш.

— Срецаш ли се някога с родителите си?

— От време на време. Обаждам се на рождените им дни, те се обаждат на моя, направил съм им няколко кратки посещения. Достатъчно за всички.

— Защо казваш това?

Травис си взе още царевичен хляб и продължи експеримента със соса от сирене.

— След като отново се ожениха, родителите ми съсредоточиха цялото си внимание върху новите си семейства. Мисля, че и двамата искаха да започнат отначало.

На Джулиана ѝ хрумна нещо и широко отвори очи.

— Но нали ти непрекъснато си им напомнял за миналото? Ти си бил живото свидетелство за техния провал. Вероятно са се чувствали виновни за начина, по който са разрушили твоя свят и са те накарали да бъдеш свидетел на битките им в продължение на толкова години. По-лесно е да не се срещаш с хората, които те карат да се чувстваш виновен.

— Мисля, че беше облекчение за всички, когато постъпих в колежа. Интересното нещо — каза Травис и наля още сос от сирене върху царевичния си хляб, — беше, че те се оказаха доста добри родители втория път поне доколкото аз мога да преценя. Природените ми братя и сестри изглеждаха щастливи и добре устроени. И вторите бракове на родителите ми, изглежда, са сполучливи.

— Уф. По дяволите.

Джулиана завъртя крана на студената вода и постави пръста си под струята.

Травис тревожно я погледна.

— Какво стана? Изгори ли се?

— Малко. Няма нищо — побърза да отговори Джулиана. — За миг ще мине. Мисля, че все пак имаме малко късмет. Макароните не са се разкашкали напълно.

„След като отново се ожениха, те съсредоточиха цялото си внимание върху новите си семейства.“

Вечерта лаконичното обяснение на Травис, задето не е бил много близък с родителите си, ечеше в мисълта на Джулиана, докато седеше в леглото и го чакаше да излезе от банята. Беше ясно, че след развода и повторния брак на родителите му Травис е бил оставен сам на себе си. Той не е станал част от нито едно от новите семейства.

Няколко години по-късно първият му брак завършил с развод, след като жена му се върнала при първия си съпруг. Преди пет години

годежът му приключил, след като годеницата му го използвала да помогне на семейството ѝ и след това развалила годежа.

Като се вземе всичко това предвид, реши Джулиана, Травис не е имал особено добър опит със семейния живот. Той винаги е бил изоставеният. Никога не е бил избраникът, когато е трябвало да се прави избор — никога не е бил истински член на семейство. Но хората с готовност са го използвали, когато това е отговаряло на целите им.

Вратата на банята се отвори и Травис се появи с пешкир около кръста. Той се прозя и Джулиана реши, че е страшно секси дори когато се прозява. Изглеждаше като голямо, лъскаво, диво животно, което някак е влязло в много цивилизованата ѝ спалня в бяло върху бяло.

Травис забеляза, че тя го гледа. Очите му заблестяха.

— Все още ли мислиш, че съм твърде нисък?

— Има компенсации — обяви Джулиана благородно. — Днес се обадох на Мелвин.

— Човекът, който ти доставя кафето?

— Точно така. Попитах го дали може да снабдява заведението и с чай. Каза, че може.

— Аха.

Травис не изглеждаше много заинтересован от разговора. Разтърка тила си и се запъти към леглото. Джулиана въодушевено продължи.

— Смятам сериозно да се захвана с чая. Травис, не си ли забелязал, че безброй кафенета се отварят по крайбрежието чак до щата Вашингтон, но никакви чайни?

— За това си има добра причина — обясни Травис и хвърли пешкира на стол. — Парите са в кафето, не в чая. Никой не пие чай.

— Не е вярно. Много хора пият чай.

Джулиана веднага беше отвлечена от гледката на голото тяло на Травис.

— Обзалагам се, че има хиляди хора като мен.

— Домашни пиячи на чай? Съмнявам се.

Той издърпа назад завивките и се вмъкна в леглото до нея.

— Не сме домашни пиячи на чай, просто не прием много чай на публични места, защото в ресторантите обикновено не го приготвят, както трябва. Някакви жалки торбички, натопени в хладка вода едва ли могат да съблазнат любителя на чай. Повечето хора, които пият чай,

предпочитат в заведение да пият кафе, вместо да си дават парите за лош чай.

— Какво искаш да кажеш?

Травис изправи възглавниците и се облегна на тях. Посегна към купчината документи, които беше оставил на нощното шкафче.

— Искам да кажа, че ако любителите на чай знаеха, че могат на някъде да получат добре приготвен чай, ще отидат там и ще си поръчат. Тонове. Ще купуват големи количества, за да ги отнесат по домовете си. Ще опитват различни чайове от целия свят и ще им се наслаждават така, както любителите на кафе се наслаждават на кафето.

Травис прегледа цифрите пред него и силно се намръщи.

— Искаш да предложиш и чай в „Каризма“? Никакъв проблем. Направи го.

— Травис, не разбираш. Не искам просто да започна да предлагам и чай. Искам чайни. От много месеци го мисля. Реших да отворя заведение, посветено изцяло на чая. Първото във веригата.

— Не, няма.

Травис дори не си даде труд да вдигне поглед от документите.

— Хайде, Травис, сериозна съм. Чайните ще бъдат първите тук.

— И последните, защото тук всички пият кафе. Ще загубиш парите си, а точно сега, Джулиана, не можеш да си позволиш да загубиш и един цент. Вярвай ми, в състояние съм да го знам.

— Ще се насочим към изисканата публика по начина, по който го правим в „Каризма“. Ще направим пиенето на чай модно. Ще сервираме силни чайове на бизнесмените и клиентите и ще предложим опаковки на цяла гама чайове с наш собствен етикет.

Травис изсумтя и накрая вдигна поглед, тъй като въодушевлението и решимостта в гласа ѝ най-после дадоха резултат. Загледа се в нейното нощно шкафче.

— Пак ли четеш тази книга?

Джулиана невинно го погледна.

— Коя книга?

— Книгата за бостънската наследница на чай, чиято предшественичка била гадателка. Листа от това или онова от Линда еди-коя си. Виждал съм я на нощното ти шкафче и друг път.

— „Листа на Късмета“ от Линда Барлоу — автоматично го поправи Джулиана. — Чудесна книга, какви ли не идеи са ми

хрумнали благодарение на нея, Травис.

— Измамни илюзии за величие. Късметът ти не е в чая, Джулиана. Търси си късмета в кафето и с „Каризма“ си в идеална позиция да се възползваш от него. Като твой консултант и партньор няма да ти позволя да си пилееш парите и енергията в преследване на нереалистични цели.

— Много съм мислила по този въпрос — настоя Джулиана. Прекъсна, когато Травис започна отново да разтвива врата си отзад. — Какво има?

— Нищо. Малко съм скован и ме боли, дето съм стоял наведен цял ден над декларациите за подоходния данък на Къркуд за четири години.

Травис промени малко позата си на възглавниците.

Джулиана отхвърли завивките.

— Легни по корем, ще масажирам гърба ти.

Той се поколеба, след това сви рамене.

— Съгласен.

Травис се обърна по корем и тежко въздъхна, когато Джулиана го възседна през ханша. Дългата ѝ френска нощница от ефирна материя се развя около стройните му бедра.

Мускулите на гърба му са гладки, силни и добре очертани, помисли си тя, докато се навеждаше напред, за да започне да обработва раменете му. Много секси, много мъжествен. Усещаше грубата окосменост на краката му отвътре по меките си бедра. Размърда се, за да заеме по-удобна позиция.

— Какво е това гърчене — гласът на Травис прозвуча глухо във възглавницата.

— Съжалявам.

Джулиана се зае с масажа, освобождавайки напрежението от раменете и врата на Травис с гладки, дълбоки движения.

— Господи, приятно е. Ако ми беше казала, че можеш така да масажираш, вероятно щях да ти предложа да се омъжиш за мен още първия път, когато те срещнах.

— Искях да оцениш интелекта ми, не мускулатурата ми. А сега за идеята ми за чайната. Напоследък обмислях проекта от най-различни ъгли и вече имам основен план. Когато ти остане малко време, ще ти го представя. Добре, Травис. Знаем.

Травис не каза нищо. Насърчена от липсата на отговор, Джулиана продължи да говори, докато го масажираше. Постепенно стегнатите мускули под дланите ѝ се отпуснаха. Докато галеше силния гръб на Травис, тя започна да мисли и за други неща, освен за бъдещето на чайните си. Тя все повече усещаше втвърдяването на хълбоците му под себе си и се зачуди колко ли е изморен. Може би масажът ще му подейства ободряващо, както и релаксиращо. А междуременно продължи да говори за чай.

Петнадесет минути по-късно, когато накрая тя се спря за малко в разгара на монолога си, установи, че Травис е заспал. Тя изпъшка.

Със съжаление си даде сметка, че докато усилията ѝ очевидно са подействали напълно релаксиращо на Травис, върху нея са имали точно обратен ефект. С кисела усмивка, слезе от спящия си жребец и пропъзля в собствената част на леглото си.

— Не мисли, че толкова лесно ще можеш да се измъкнеш от плановете ми за чайна — прошепна тя, докато загасваше лампата.

Травис не отговори.

Два дни по-късно Санди надникна в офиса на Джулиана.

— Не забравяй за дегустацията на кафе по обяд — каза тя.

След това се намръщи, като видя разпръснатите измачкани хартии по пода.

— Ей, какво става тук? Да не би да си пишеш оставката или нещо такова? Ще прехвърлиш „Каризма“ на мен и на Мат? Знаех, че някой от тези дни ще ти просветне. Вече имаме плановете за салон за сладолед отпред.

Джулиана не вдигна поглед от поредната версия на писмото, което цяла сутрин се опитваше да напише.

— Проблемът с това, че си собственик на собствения си бизнес, е, че не можеш да си подадеш оставката. Забрави за сладоледената империя. Всъщност пиша на родителите на Травис.

— Представяш се?

— Да, и ги каня на сватбата.

Санди огледа всички провалени опити.

— Какво му е толкова трудното да напишеш просто съобщение, че Травис вдига блестяща сватба с теб?

— Искам да намеря верния тон. Те не са отишли на първата му сватба и той мисли, че и на тази няма да дойдат. Разведени са и отново женени. Очевидно има натрупана много горчивина помежду им след раздялата. Не се понасят заедно на едно място, не дори на сватбата на сина си.

— Хмм. Объркано положение, искам да кажа от светска гледна точка.

Джулиана въздъхна и се облегна назад на стола. Тя потропа с върха на писалката по бюрото.

— Такова детинско поведение при възрастни. Невероятно. Отвратително.

— Но е нещо доста обичайно напоследък. Всъщност почти няма какво да се направи.

— Родителите на Травис са разведени от години и са създали второ семейство. Време им е да си спомнят за първородния си син.

Санди сви рамене.

— Навярно ще си спомнят достатъчно скоро за него, ако и когато им даде внук. Според моите наблюдения колкото повече хората остаряват, толкова повече се интересуват от потомците си.

Джулиана се загледа в нея.

— Знаеш ли, Санди, току-що направи блестящо изказване.

— Откакто си ме назначила, ти повтарям, че съм блестяща.

Санди скръсти ръце и се облегна отстрани на вратата.

— Как ще накараш родителите на Травис да дойдат на сватбата?

— Ами работя върху любезен, помирителен подход. — Джулиана махна с ръка към измачканите бележки по пода. — Нещо като каква страхотна снаха ще бъда и как искам да се запозная с родителите на съпруга си и т.н. и т.н. Но след като разговарях с теб, вероятно ще опитам различна тактика.

— Каква?

— Заплахи.

Санди вдигна вежди.

— Какви заплахи?

— Още не знам. Ще помисля. — Джулиана се изправи. — Готово ли е всичко за дегустацията?

— Да. Нали искаше днес да се сравнят индонезийското, хавайското и мексиканското кафе?

Джулиана сбърчи нос.

— Точно така.

Санди се изсмя.

— Ентусиазмът ти е поразителен. Трябва да се приготвиш и да се появиш навън след няколко минути. Серията сравнителни дегустации, които организира през последния месец, наистина помогнаха да се увеличат продажбите. Заведението вече е препълнено.

— Проблемът с дните за дегустации е, че всъщност и аз трябва да пия кафе — изохка Джулиана. — Жертвата, която правя за бизнеса си.

Телефонът иззвъня точно когато Джулиана се канеше да последва Санди навън от офиса. Тя се пресегна и сграбчи слушалката, надявайки се, че от другия край на линията е Травис.

— О, здравей, Мелвин.

— Звучиш разочарована. След всичко, което направих за теб.

Джулиана се изсмя.

— Хвана ме на път за обедната дегустация на кафе.

— Няма да те бавя. Искам само да ти кажа, че се снабдих с отлежало „Суматра“ за теб. Ще ти го доставя днес следобед.

— Чудесно. Чакат на опашка за него. Клиентите, изглежда, много си падат по думата „отлежало“.

— Мислят си за хубаво вино, предполагам — каза Мелвин разсеяно. — Макар че никакво сравнение не може да се прави между отлежало кафе и отлежало вино. В повечето случаи отлежалото кафе има блудкав вкус. Но „Суматра“ не е лошо. Хубаво, тежко зърно. Сигурно добре ще се смесва. Как вървят плановете ти за чайните?

— Все още обсъждам концепцията с партньора си.

— Кое то с други думи означава, че все още не си го убедила? Учудваш ме, Джулиана. Що за човек е този твой годеник? Сигурно има желязна воля, след като още не си успяла да го вкараш в пътя. Не мога да си представя някой мъж толкова дълго да ти се опъва, когато спорите.

— Ние не спорим, ние обсъждаме възможностите — отрязва го Джулиана раздражено. — Представяш ме като някаква опърничава жена, Мелвин. Като една от тези жилави, заядливи, агресивни делови жени, които винаги отблъскват мъжете.

— Ей, не ме обвинявай в неща, които не съм казал — побърза да отговори Мелвин. — Искам просто да кажа, че си много напориста жена и когато искаш нещо, обикновено го получаваш, това е всичко. Само се чудя, как този човек, за когото си сгодена, все още не е вдигнал бялото знаме и не е признал колко велика е концепцията ти за чайната, това е всичко.

— Довиждане, Мелвин — измърмори Джулиана. — Погрижи се „Суматра“ да бъде тук до три часа или ще си намеря друг доставчик.

Тя хвърли слушалката на мястото ѝ и се втренчи в Санди.

— Нещо не е наред? — попита Санди любезно.

— Кажете ми истината. Намираш ли ме за напориста? Дори агресивна може би? От тези жени, които обикновено получават това, което искат, независимо колко злощастни мъже се изпречват на пътя им?

Санди се усмихна.

— Определено. И искам да знаеш, че страшно ти се възхищавам. Смятам те за мой наставник. Когато порасна, искам да бъда точно като теб.

Джулиана лъчезарно се усмихна.

— Добре. Радвам се, че не губя стила си. Известно време се тревожех, че от годежа мозъкът ми малко се е размекнал. Хайде, да вървим да прием кафе.

ОСМА ГЛАВА

Травис се беше задълбочил над документите, разхвърляни по кухненската маса, когато чу вратата на фризера крадешком да се отваря и затваря.

С крайчеца на окото си той видя Джулиана да вдига капака на съда, който извади оттам. Вече от няколко минути тихо работеше на плота с гръб към него и той не можеше да види какво точно правеше. Знаеше само, че има нещо общо с банани.

— Предавам се — каза той и хвърли молива. — Какво правиш там?

— Приготвям ти нещо специално. Мисля, че е време да си дадеш почивка. Работиш, откакто свършихме вечерята.

Тя не се обърна, но беше очевидно, че е много заета. Травис шумно въздъхна.

— И аз мисля, че е време да си дам почивка.

— Днес обаждал ли се е Бикърстаф?

— Не.

— Това означава да или не?

— Означава — каза Травис, — че още мисли.

— Добре. Сигурна съм, че ще се съгласи.

Травис поклати глава, стъписан, както обикновено, от безграничната ѝ вяра в него. Можеше да си представи какво ще се случи, ако тази вяра бъде разклатена. Джулиана е делова жена. Тя сигурно очаква той да изпълни своя ангажимент по сделката, и ако не го изпълнеше...

— Как вървят плановете с годежа?

— Чудесно.

Джулиана отвори един бюфет и извади пакет с ядки.

— Всичко е уредено за четиринадесети в „Трежър Хаус“. Там или никъде другаде.

Травис изсумтя.

— Защо „Трежър Хаус“?

— По сантиментални причини, разбира се. Нали там ми направи предложение?

— Не точно. За разлика от другите мъже, които са ти правили предложение в ресторанта, аз проявих известна изобретателност. Заведох те долу на пристана, не помниш ли?

— Подробности, подробности. Просто си раздразнителен на тази тема, защото онази нощ падна във водата.

Тя се пресегна за буркан с шоколадов сос.

— Не паднах във водата, бутнаха ме. Какво правиш?

— Казах ти, изненада. Имай търпение. Днес говорих с Мелвин.

— Е? — Травис вътрешно се подготви за битка. Знаеше какво следва.

— Искаше да знае как вървят плановете за чайните. Казах му, че ти и аз все още обсъждаме концепцията, но че нещата бързо напредват.

— По дяволите, сигурно напредват — каза Травис тихо. — Не са помръднали и един сантиметър напред и ти го знаеш. Няма да отваряш чайна, Джулиана, и това е окончателно.

— Настроен си леко отрицателно, защото толкова много неща са ти на главата — успокой го тя. — Ще се заемем с подробностите, когато работата с курорта бъде уредена.

— Никога няма да се заемаме с подробности, защото няма подробности, с които да се заемаме. Бих бил повече от глупак, престъпно лекомислен, що се отнася до отговорностите ми, ако те оставя да продължиш с този странен план.

— Ти сам каза, че съм много добра делова жена, Травис.

— Вярно е. Много разумна и много реалистична. Предприемчива по природа. С изключение на случаите, когато емоционално се забъркаш в нещо по начина, по който се забърка, когато си дала пари на заем на Къркуд, и както сега правиш с идеята за чайна. Когато се стигне до подобни неща, ти позволяваш на чувствата и емоциите ти да вземат връх. Това е лош начин за правене на бизнес и двамата знаем това.

Само погледни в каква ситуация се оказах заради личните си чувства и емоции, помисли си Травис, като мрачно се загледа в листовите пред себе си.

— Наистина мисля, че има прекрасни възможности за чайни — решително каза Джулиана и отвори буркан с череша „Марасчино“.

— Няма никакви възможности за чайни.

— Аз ще ги разработя.

— Никой не може да ги разработи. Можеш да предложиш чай в „Каризма“ и с това да се свърши с чаения ти бизнес.

— Цена опита ти на консултант — отрязва го Джулиана. Тя рязко отвори едно чекмедже и грабна една от сребърните си лъжици.

— Уверявам те, че ще държа сметка за забележките ти, когато вземам решение.

— Не можеш да вземаш решения с такъв обхват без мен — спокойно ѝ припомни Травис. — Аз не съм ти просто бизнес консултант. Аз съм ти партньор. Не помниш ли?

— Помня. Вярвай ми, помня.

Джулиана се обърна към него, държейки кулинарния си шедьовър с две ръце. Очите ѝ войнствено искряха.

— Но трябва да разбереш, че с „Каризма“ стигнах дотук, докъдето съм, съвсем сама. Знам какво правя.

— Повечето време. Но всеки си има слабо място. Изглежда, чаят е твоето слабо място. Разбира се, заедно с „Флейм Вали“.

— Господи, колко си кисел тази вечер. Може би това ще те ободри малко.

Травис изостави спора, за да насочи вниманието си към най-сензационния бананов сплит, който някога е виждал. В голяма стъклена купа три огромни топки сладолед се бяха разположили между половинките на тлъст банан. Трите топки и бананът изобилно бяха покрити с шоколад, ядки, разбита сметана и три черешки. Устата на Травис се напълни със слюнка.

— Може би — съгласи се той.

— Как изглежда?

Джулиана се загледа в него очаквателно. Избута настрани няколко листове и постави деликатеса на масата.

— Не съм виждал подобно нещо, откакто бях на осем години, а и този, който поръчах тогава, далеч не беше толкова голям.

Травис взе лъжицата и се зачуди откъде да започне.

— Реших, че се нуждаеш от бърз прилив на енергия.

Джулиана се пресегна през масата, потопи връхчето на собствената си лъжица в една от сладоледените топки и поднесе хапката към устата си.

— А сега за чайните.

Дамата е упорита като териер, помисли си Травис, възхищавайки й се въпреки настроението си.

— Вече ти казах, забрави за чайните. Съдбата ти е да забогатееш като търговец на кафе.

Той грижливо избра първата хапка сладолед и ядки.

— Искам да направя опит с чайните, Травис.

— Виж какво. Като имам време, ще седна с теб и ще ти покажа точно защо не можеш да спечелиш от чайните, окей? Точно сега съм зает до козирката да спасявам задника на Къркуд.

— По дяволите.

Джулиана скочи, очите й изведнъж засвяткаха.

— Дори не искаш да ме изслушаш.

Травис загреба нова порция сладолед.

— Слушах те. Идеята ти е глупава. Като твой партньор, няма да се съглася и да ти позволя да продължиш с тези планове. Това е всичко.

— Добре, продължавам плановете си и това е окончателно — изсъска тя с ръце на кръста.

— Няма да правиш нищо без мое съгласие.

— Не можеш да започнеш да ми даваш заповеди, Травис. Мисля, че все още не си спечелил хонорара. Не си спасил „Флейм Вали“ и докато не го направиш, не си истински партньор на „Каризма“.

— Напротив. Ти вече се съгласи, че партньорството е хонорарът ми и ще прибера хонорара си, независимо от успеха на работата ми с „Флейм Вали“.

Джулиана скръсти ръце на гърдите си и зае предизвикателна поза, леко разкрячена, в средата на кухнята.

— „Каризма“ е мое творение. Аз го създадох и го направих това, което е днес. Дори и да си ми партньор, ти си младши партньор. Никога не забравяй това, Травис. Аз вземам решения за бъдещето на бизнеса и това е окончателно. Не си мисли, че само защото ще се ожениш за мен, можеш да ми казваш какво да правя.

Травис въздъхна. Очакваше тази сцена. Искаше само да не се беше случвало тази вечер. Главата му беше заета с толкова много други неща.

— Не си мисли, че само задето ме накара да ти направя предложение, можеш да ме водиш като говедо с халка на носа — каза той спокойно.

— Защо, ти опърничаво магаре, инат, упорито, твърдоглаво коп... Приличаш ми на говедо. Много дебелоглаво говедо.

Джулиана се завъртя на токчетата си и излезе от кухнята.

Миг по-късно вратата на спалнята се тръшна.

Чудесен пример за върховен гняв, реши Травис и неохотно отново се зае с работата. Искаше му се да си беше взел още няколко хапки сладолед, преди Джулиана да избухне. Дори не беше посегнал към банана. На устата му бавно се оформи усмивка. Джулиана е от жените, които ще поддържат мъжа млад или ще го унищожат. Така или иначе, никога няма да му е скучно.

Джулиана се появи един час по-късно. Травис присви очи, когато бавно започна да осъзнава присъствието ѝ зад себе си. Завъртя глава и я видя, застанала, страховито безгрижна, на кухненската врата. Беше облякла това, което той мълчаливо оцени като най-секси нощницата ѝ, черна, прозрачна с малки дантелени цветчета, стратегически разположени по съответните части на анатомията ѝ. Буйната ѝ червена коса се беше разпиляла по раменете. Беше боса и очите ѝ блестяха.

— Реших да ти простя — каза тя с дрезгав глас.

Травис усети как желанието стегна вътрешностите му.

— Изглежда, това е щастливият ми ден.

— Не трябваше да се опитвам да обсъждам идеята за чайна с теб тази вечер. Твърде много си затънал във „Флейм Вали“ точно сега, за да се товариш с други бизнес планове.

Травис намери момента за неподходящ да ѝ казва точно сега, че мнението му за чайните едва ли ще се промени, независимо от заетостта му.

— Сигурна ли си, че няма да се опиташ да използваш секса, за да ми обясниш колко блестящ е планът ти?

Тя лъчезарно и чистосърдечно се усмихна.

— Никога не бих постъпила така низко.

— Много лошо. Винаги съм се чудил как ли бих се чувствал, ако стана жертва на подобна постъпка.

Джулиана подканващо протегна ръка към него.

— Винаги можем да си го представим.

— Да. Бихме могли. Много добре ни се отдава заедно да си фантазираме.

Травис се изправи на крака и тръгна към нея. Фантастична е, помисли си той. Никога по-рано не е срещал нещо като нея и дълбоко вътрешно знаеше, че няма да срещне. Не трябва да я губи. Ще се вкопчи в тази илюзия с цялата си сила.

— Травис?

Гледаше го сладно, но в погледа ѝ се появи лека тревога, когато се загледа в него.

— Нещо не е наред?

— Не — промълви той и се спря точно пред нея. — Всичко е наред.

Но нещо не беше наред и той го знаеше. Всеки изминал ден без отговор от Бикърстаф или някоя от връзките му означаваше загуба на още частица от малката надежда, която хранеше, че ще спаси курорта. Но тази вечер не можеше да мисли за това, реши Травис, не след като Джулиана беше застанала там и го канеше да се любят.

Той я целуна, малко я стресна с внезапната си нетърпеливост. За частица от секундата тя се поколеба, след това реагира, както винаги, с всичко, което се съдържаеше в нея. Нищо не можеше да се сравни с чувството, че си желан от тази жена, помисли си Травис с растяща страст.

— Имаш ли чувството, че вече променяш мнението си за чайните? — закачливо прошепна Джулиана във врата му.

— Не, но определено се чувствам щастлив.

Беше напрегнат и натежал от страст. Започна да хапе ухото ѝ.

— Това ли е начинът, по който ще ми прощаваш, всеки път, когато се скараме?

— Вероятно. Не съм от хората, които хранят злоба.

Тя бавно започна да разкопчава ризата му, докато тя увисна разтворена и разкри гърдите му. След това прокара пръсти по къдравите косми. Погледът ѝ се размекна като на жена, изпитваща сладка нужда, докато с нокти леко обикаляше плоските му зърна.

— Не — призна той тихо, — няма да храниш злоба, нали така? Не си такава. Ще покрещиш по мен известно време, ще тръшнеш

няколко врати и след това ще облечеш секси нощница и ще дойдеш да ме съблазниш. Нямам избор.

— Пластелин в ръцете ми — съгласи се тя, притискайки гърди в него. — Дразни ли те тази мисъл?

Тя свали ципа на панталоните му и разкопча колана.

— Ще рискувам.

Ръцете му се плъзнаха надолу по мекия ѝ заоблен корем. Напипа малкото дантелено цвете, което едва прикриваше триъгълника от червени къдрици на върха, в който се събираха бедрата ѝ. Дланта му се затвори над цветето и божествено сладострастно чувство се разля в него, когато Джулиана простена и се стопи в прегръдката му.

Той я гали през фината материя на нощницата, докато тя ставаше все по-гореща и влажна. Пръстите ѝ се плъзнаха в панталоните му и той изпъшка, когато тя го докосна. След като не издържаше повече на това мъчение, той вдигна Джулиана, отнесе я в спалнята и я постави на леглото.

Миг по-късно, захвърлил дрехите си на купчина на пода, Травис се промъкна в леглото, сграбчи Джулиана в прегръдките си и се търкулна по гръб. Тя го възседна и дълбоко го пое в топлината си. Краката ѝ страстно се притискаха в хълбоците му.

Травис се изправи, за да хване гърдите ѝ и започна да гали зърната, докато те се превърнаха в стегнати, чувствени пъпки. Когато докосна деликатните връхчета с длани, Джулиана се задъха и се опъна. Травис усети как тя се стяга около него и той едва успяваше да задържи остатъка от самоконтрола си.

Джулиана започна да диша по-бързо и отметна глава назад. Косата ѝ като коприна се разпиля около раменете. Травис изчака още малко, пряко сили, след това се раздвижи и обърна Джулиана по гръб. Когато тя се пресегна към него, той я притегли отново още по-близо до себе си, проникна дълбоко в топлината ѝ и се отдаде на върховната забрава.

Много по-късно Травис усети Джулиана да се раздвижва в сенките зад него.

— Буден ли си? — попита тя тихо.

— Аха.

Не можа да заспи, мислеше си дали сутринта да не позвъни още веднъж в офиса на Бикърстаф. Но не бива да изглежда твърде нетърпелив, каза си той. Бикърстаф може да стане предпазлив.

— Не трябваше да излизам от кожата си тази вечер само защото не си съгласен с мен за чайната. Въпросът е, че „Каризма“ винаги е било моя грижа. Винаги съм вземала решенията, всички решения за бъдещето.

— Знам.

Той прокара ръка по заобления ѝ хълбок.

— Представям си го, като да си отгледал дете съвсем сам и след това да се ожениш и да оставиш някой друг да решава бъдещето на детето.

Травис не каза нищо. Обикновено избягваше всякакви теми, които и най-малко имат нещо общо с деца. Някой от близките дни ще му се наложи да се заеме с този въпрос, каза си той. Но смяташе да го отлага, колкото се може повече.

— Травис?

— Да?

— Знам, че си добронамерен и сигурно си мислиш, че знаеш, кое е най-доброто за „Каризма“, но...

— Но ти не искаш да ти казвам кое е най-доброто за „Каризма“, когато това влиза в конфликт с теб, така ли?

— Така е.

— Не го вземай лично, Джулиана. Не позволявай на емоциите да влияят на решенията ти. „Каризма“ е бизнес. Нека си остане бизнес.

— Но нали понякога двете се смесват?

Травис се замисли за сегашното си положение. Мъст, бизнес и желание бяха необратимо преплетени във възел, който той не беше сигурен дали ще може да развърже.

— Да — промълви той тихо. — Понякога се смесват.

Джулиана изчака още два дни, преди да повдигне въпрос, който още не беше обсъждан и който се надяваше, че Травис ще повдигне пръв. До този момент не го беше сторил и, както обикновено, тя беше твърде нетърпелива да чака нещата да се случат в удобното за тях време.

Реши да го направи съвсем небрежно. Ловко тя успя да го придума да се откъсне от бюрото и да се разходят по брега. Бавно

подходи към въпроса.

— Нали нямаш нищо против да живеем в моя апартамент, докато решим къде да живеем постоянно? — попита тя.

— Апартаментът ти е хубав.

Ръката на Травис се стегна около нейната, крачеше бос до нея по влажния, спечен пясък до ръба на водата. Ако питаш мен, можем да живеем там постоянно.

— Не е ли малък?

— Предостатъчно място за двама. — Звучеше несигурен. — Едва съм се нанесъл и, както изглежда, нещата вървят прекрасно.

Дотук всичко беше вярно. За Джулиана все още беше новост да отвори гардероба и да открие цяла редица мъжки бели ризи с консервативна кройка, окачени вътре, но започваше да свиква. Оплака се, че Травис използва всичката гореща вода за сутрешните си душеве, но той реши въпроса, като я накара да споделя душа с него. До този момент проблемите, свързани със съжителството, са предизвиквали само съвсем незначителни конфликти.

Очевидно размерът на апартамента нямаше да открие възможност да обсъдят въпроса, който изцяло владееше мисълта ѝ днес. Трябваше да потърси друг подход. Хитро, каза си тя. Трябва да стане с хитрост.

— Всичко е готово за годежа — съобщи тя. — Седем часа в петък вечер. Почти всички поканени ще дойдат. Дори родителите ми идват от Сан Франциско. Много пъти разговарях с шефа на „Трежър Хаус“, храната ще бъде фантастична.

— Добре.

Неутралният тон на гласа му я смути. Напоследък на Джулиана ѝ се струваше, че все по-често и по-често чува този тон. Потърси начин незабелязано да премине от разговора за планове за годежа към по-важния въпрос, но се отказа. С хитростта дотук. Не можеше повече да чака да повдигне един все още необсъждан въпрос. Трябва да улови бика за рогата.

— Ами — смело се обади Джулиана — какво ще кажеш, ако ти кажа, че съм бременна?

Не ѝ трябваше много време, за да усети, че е сбъркала.

Травис рязко се спря и се завъртя, така че да застане срещу нея със сурово, ядосано изражение.

— Ти си какво?

На Джулиана ѝ мина мисълта, че очевидно е шокирала клетия човек.

— Просто се чудех как ли ще се почувстваш, ако се окаже, че аз...

— Не си бременна — отрязва я той бързо. — Не може да си бременна. Вземахме предпазни мерки. Нямаше никакви злополуки.

— Знам, но...

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си бременна? — попита той през зъби.

— Не, не, всичко е окей, Травис. Прав си. Не съм бременна. Беше просто хипотетичен въпрос.

— Хипотетичен въпрос? Да не си превъртяла? Така не се подхвърлят хипотетични въпроси. Какво те е прихванало?

— Добре де, не се изразих правилно.

— Не.

Той стоеше и я гледаше с изражение, което я развълнува така, както нищо не я е вълнувало от момента, в който го видя да разговаря с братовчедка ѝ Ели онази нощ на терасата. Джулиана бързо се съвзе.

— Съжалявам, Травис — каза тя тихо. — Не исках да те тревожа. Просто си помислих, че е време да поговорим за деца. Това е нещо, което все още не сме дискутирали.

Безизразните му очи огледаха лицето ѝ и след това се преместиха над лявото ѝ рамо към хоризонта над океана.

— Не, не сме говорили за деца, така е. Впечатлението ми е, че не ти се иска особено много да имаш деца. Откакто те познавам, изглеждаш изцяло погълната от плановете си за „Каризма“. Не си споменавала нищо, че искаш да имаш бебета.

— Не съм мислила много за бебета, преди да те срещна — призна си тя и за първи път установи истинността на твърдението. — Никога не е имало време или мъж, който да ме накара да се замисля за деца. Но сега с теб и след като се женим, а и никой от нас не е точно млад, ами добре...

Изречението се провлече.

— И реши, че искаш деца.

Травис уморено затвори очи, след това пак ги отвори. Кристалният му поглед беше по-непроницаем от всякога.

Джулиана си пое дълбоко въздух.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не искаш?

Той започна да масажира тила си.

— Това е невероятно време за повдигане на този въпрос.

— Кога е по-добре? — Тя тревожно го изглежда. — Ако не искаш деца, трябва да ми го кажеш сега, Травис.

— Децата усложняват нещата.

— Животът е сложен бизнес. От какви усложнения се опасяваш?

— По дяволите, Джулиана, знаеш какви са усложненията. Не ставай наивна. Ако нещата не потръгнат между нас, нали не искаме да нараним, когото и да било другиго?

Тя шумно преглътна.

— Да не би вече да мислиш за развод?

— Разбира се, че не. Но днес хората са реалисти. Половината от всички бракове се провалят и вероятно още много биха се провалили, ако малко им помогнат.

— Е, и за какво намекваш? Че хората престават да раждат деца? — отсече тя.

— Намеквам, че те много мислят, преди да пристъпят към нещо толкова необратимо като решението да имат дете — измърмори той и продължи да крачи напред.

Тя избърза, за да го настигне.

— Съгласна съм с теб, Травис. Бебетата трябва да се планират и да са желани. Спор няма. Но ако двама души са сигурни в ангажимента си един към друг и ако и двамата искат деца, те не бива да се страхуват да ги родят.

— Сега ли трябва да го обсъждаме, Джулиана?

Дланите ѝ бяха влажни, смътно си даде сметка тя. Обзе я неприятно чувство. За първи път, откакто срещна Травис, се усъмни в собствената си преценка. В края на краищата, да не би да е избрала неподходящ мъж?

— Не — каза тя. — Няма нужда да го обсъждаме сега.

— Добре. — Той погледна часовника си. — Време е да се връщам в офиса. Бикърстаф все още не се е обадил, а има още един, двама, на които искам да се обадя този следобед.

— Разбира се. Разбирам. По-добре и аз да се връщам в „Каризма“. Днес има много работа. Искам да поговоря с персонала си

да направим опит да опечем по-тъмно някои от новите кафета, които купих.

Опита се широко и лъчезарно да се усмихне и реши, че се получи.

Травис ѝ хвърли кратък кос поглед, кимна, обърна се и тръгна нагоре по брега към мястото, където Джулиана беше паркирала колата си. По пътя обратно към града не си казаха почти нищо.

Джулиана остави Травис в офиса му и бавно потегли към дома си. Ще се опита да поговори за намерението си да опека в по-тъмен цвят новото кафе някой друг път.

Паркира червеното купе пред къщата си и влезе вътре. Първото нещо, което направи, беше да сложи чайник с вода на печката. Второто, което направи, беше да не се обади, когато две минути по-късно телефонът иззвъня.

Когато чаят стана, тя го занесе на кухненската маса и седна. Все още седеше там, загледана през прозореца, когато видя колата на Ели да навлиза в мястото до купето.

Телефонът лесно можеше да се пренебрегне, но нямаше смисъл да не обръща внимание на чукането по входната врата. Джулиана знаеше, че няма начин да се престори, че не е вътре.

— Ето те — каза Ели, когато Джулиана отвори вратата. — Отбих се в „Каризма“, но хората ти казаха, че не си се връщала, и след като не се обади по телефона, реших да се отбия по пътя обратно към „Флейм Вали“. Какво има?

— Няма нищо. Защо питаш?

— Не на мене тия. Никога не си се прибирала по средата на деня. Ели мина покрай нея и влезе направо в кухнята.

— И сама пиеш чай. Какво става тук?

— Ели, моля ти се. Просто съм изморена. Не се чувствам в настроение да бъда с хора.

Ели се загледа в нея.

— Нещо май не е наред? Не се опитвай да лъжеш, Джулиана. Познаваме се от толкова отдавна.

— Имах труден ден.

Джулиана седна на масата и си взе чашата с чая.

— Също и аз. Това е и една причините, поради които исках да разговарям с теб днес. Много се тревожа за Дейвид и за това какво ще

се случи, ако Травис не успее да сключи сделка с Бикърстаф.

Джулиана кимна, без да проявява много интерес.

— Знам, че се тревожиш.

— Но — Ели продължи тихо, докато седнаше срещу братовчедка си, — в момента се тревожа много повече за теб. Това не си ти, Джулиана.

— Как познаваш? Току-що мина през вратата.

— Познавам. Обикновено си ослепителна като неонтова реклама. А сега изглеждаш сякаш някои току-що ти е дръпнал щепсела.

Въпреки мрачното си настроение, Джулиана успя леко да се усмихне.

— Не е зле, Ели. Сполучлива аналогия.

— Заради Травис е, нали? Каж ми.

— Няма много за казване. Просто се чудя дали не греша. Това е всичко.

Веждите на Ели се вдигнаха.

— Не мога да повярвам. След като всичко, което ти изприказвах, не можа да те разубеди, след като не се вслуша в лекциите на родителите си и на баща ми, сега изведнъж се чудиш дали не си сбъркала? Това е шок. Добре, дай да видим. Какво стана днес?

— Попитах Травис как би се почувствал, ако забременея. Той побесня.

— Бременна ли си? — рязко попита Ели.

— Бременна? Не. Беше хипотетичен въпрос. Исках ловко да въведа темата за бебета.

— Мъжете нищо не разбират от хипотетични въпроси — отбеляза Ели с неочаквано проникновение. — Също и от тънкости. Вероятно си нанесла на човека най-големия удар в живота му. Не разбираш ли, сега не мисли за нищо друго, освен как да спаси „Флейм Вали“, а ти така го стряскаш.

— Той не се успокои, когато му обясних, че просто исках да обсъдим възможността да имаме деца. — Джулиана срещна погледа на братовчедка си. — Не мисля, че иска деца. Изглежда, че иска да се застрахова.

— Какво искаш да кажеш?

— Останах с впечатлението, че част от него не е убедена, че бракът ни ще бъде сполучлив. Мисля, че дълбоко вътрешно не иска да

има потърпевши, ако нещата се провалят. Вероятно, защото като дете той самият е бил потърпевш.

— Май започвам да разбирам проблема. Но честно казано, учудвам се, че толкова си посърнала. Обикновено се нахвърляш на предизвикателството като риба на стръв. Винаги съм завиждала на самоувереността ти. Нищо не може да я разклати, нито дори когато от време на време губиш. Просто се реорганизирай и атакувай. Винаги си толкова силна, Джулиана. Всички в семейството го твърдят, знаеш го. Всички те смятаме за силния човек.

— Сега не се чувствам силна. Ако искаш да знаеш истината, чувствам се изплашена. Бях толкова сигурна в него, Ели. Толкова сигурна, че той е човекът за мен. Установих го в деня, в който премина през вратата на „Каризма“. Само дето не му се нахвърлих още тогава и не му казах, че ще се ожени за мен. Знаех, че съм го чакала цял живот. Едва изтърпях до нощта, когато той... ние... нощта, когато си легнахме заедно за първи път.

Ели огледа масата за миг.

— Беше сигурна в него дори и след като той и аз изиграхме онази сцена на терасата във „Флейм Вали“, нали така? Страшно му се беше ядосала, но продължаваше да си сигурна, че е точно човекът за теб.

Джулиана кимна.

— Вярно е. Много му се ядосах онази вечер. Бях гневна, че ме излъга за предишните му отношения със семейството и още повече се разстроих, като разбрах, че някога е искал да се ожени за теб. Искам да кажа, очевидно е, че ти и той никак не си подходите.

— Очевидно.

— Но си мисля, че всеки има право на една или две грешки. Е, и аз самата съм правила някоя и друга дребна грешка.

— Проявяваш голямо разбиране.

— Той скоро разбра, че греша — Джулиана продължи. — Не се ли завъртя на сто и осемдесет градуса и не се ли съгласи да спаси курорта, не ми ли направи предложение?

— Вярно е. Точно това направи.

— Но тази работа с бебетата ме потресе, Ели. Съвсем различно нещо е.

— Не всички искат да имат деца, Джулиана. Самата ти до днес не си проявявала много интерес към тях.

— Но винаги съм знаела, че когато се появи подходящият мъж, ще искам да имам. В това никога не съм се съмнявала.

— За такова решение са нужни двама.

— Знам. — Джулиана въздъхна. — Ако беше просто това, че Травис не иска да бъде баща, навярно щях да го разбера. Но има и още нещо. Каза, че не иска да види наранени деца от развод. Сякаш човек като се жени, се подготвя за най-лошото.

Ели се облегна назад, мръщейки се.

— Докато ти с безграничната си сигурност и ентузиазъм си готова да дадеш всичко от себе си за брака.

Джулиана вдигна поглед, чувстваше се слаба и много уязвима.

— Точно така. Ели, не мога да се омъжа за човек, който не се чувства ангажиран като мен да направи брака ни сполучлив. Няма да се омъжа за човек, който чувства, че трябва да се застрахова, в случай че бракът не потръгне.

— Вразуми се. Какво очакваш от Травис? Той е бизнесмен. И от самото начало ти казах, че в него има някаква студенина. Той не е емоционално създание като теб. Ако питаш мен, напълно в характера на Травис е да се застрахова. Бъди благодарна, че е достатъчно честен да не иска да те зареже с бебе, така да се каже.

Студен? Травис? Никога. Но е вярно, че е бизнесмен и може да бъде невероятно упорит. Джулиана си спомни колко непреклонен ставаше, когато повдигнеше въпроса за чайните. Може би на брака гледаше по начин, по който гледа на потенциална инвестиция в бизнеса.

От самата мисъл ѝ се повдигна.

— Джулиана? Искаш ли още чай? — Ели бързо се изправи. Ще ти направя.

По всяко друго време Джулиана би се разсмяла при самата мисъл Ели да ѝ отнеме ролята и да стане тази, която успокоява, която дава кураж. Но когато Ели постави чашата с пресен чай пред нея, тя можа да изпита само съвсем слаба благодарност.

— Благодаря ти — измърмори Джулиана.

Ели въздъхна.

— Мисля, че трябва да те насърча да размислиш. В края на краищата именно аз те предупреждавах да не се омъжваш за него. Но поради някаква необяснима причина не мога да понеса това, че си направила такава ужасна грешка. Просто за теб не е нормално да се държиш така. Трябва да се вземеш в ръце, Джулиана. Депресията никак не ти подхожда.

— Знам.

Джулиана отпи от чая си. Беше много слаб, но днес сякаш това нямаше значение. Всъщност днес нищо нямаше значение, освен да разсъждава върху вероятността тотално да е сбъркала в оценката си за Травис Сојер. Той се страхуваше да има деца, защото се опасяваше, че бракът им ще се разпадне. А това означаваше, че не се чувства истински ангажиран да се постарее да го направи сполучлив.

— Джулиана? По-добре ли си?

— Не.

— Наистина, съжалявам.

Джулиана се загледа, без да вижда, през кухненския прозорец.

— Какво да правя, Ели?

— Мисля, че трябва да помислиш да анулираш сватбата, ако се чувстваш толкова несигурна за бъдещето.

Джулиана сграбчи чашата с чая.

— Господ да ми е на помощ, Ели. Не мисля, че ще имам смелостта да направя това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джулиана? Съжалявам, но, както изглежда, няма да мога да се прибера навреме за вечеря.

— Това е втора вечер подред, Травис. Да не би да става нещо с „Флейм Вали“?

— Все още не съм сигурен. Може би.

— Не звучиш бодро.

Навярно защото не съм бодр, помисли си Травис.

— Не искам никой да храни много надежди. Виж, по-добре да се заемам с работа. Не знам колко ще се забавя.

Той изчака, молеше се тя да му каже, че няма значение колко ще закъснее, че ще го чака, докато си свърши работата в офиса.

— Сигурно ще си изтощен, когато свършиш.

— Да. Вероятно.

Пръстите на Травис се вкопчиха в телефона, подготвяше се за това, което смяташе, че предстои. Джулиана ще каже същото, което каза предишната вечер, когато ѝ се обади, за да я предупреди, че ще закъснее:

— Няма нужда да се отбиваш тук. Знаем, че си изморен. Сигурно ще предпочетеш да се прибереш направо в твой апартамент и да се тръшнеш в леглото — каза Джулиана много спокойно и с разбиране, за да се хареса на Травис.

— Да. Точно мислех, че така ще е най-добре. Ще се видим утре, скъпа.

— Чудесно.

— Всичко готово ли е за партито в петък вечер?

Настъпи малка пауза, преди Джулиана да проговори.

— Да, всичко е наред.

Травис усещаше как тя му се изплъзва. Той сграбчи по-здраво телефона, усърдно започна да търси начин да я задържи поне още малко в другия край на линията.

— Хареса ли си рокля?

— Не. Ели настоява утре пак да опитам. Ще дойде с мен. Казах ѝ да не се вълнува. Ако не харесам нищо ново, винаги мога да изровя нещо от гардероба си.

Травис отчаяно затвори очи, като долови липсата на въодушевление в гласа ѝ. Знаеше, че при нормални обстоятелства Джулиана никога нямаше да каже подобно нещо. Щеше да претършува Калифорния от единия до другия край, за да открие нова рокля, която да облече на годеща си.

— Късмет в пазаруването — накрая каза Травис, знаейки, че именно неговият късмет бързо му се изплъзваше, като вода през сито.

— Ще се опитам утре да се отбия в „Каризма“ за чаша кафе.

— Добре. До утре.

Джулиана се поколеба.

— Лека нощ, Травис.

— Лека нощ.

Травис бавно затвори телефона и през прозорците, които се издигаха от пода до тавана, се загледа в нощта, която се спускаше над Джуъл Харбър. Мракът изглеждаше хладен и успокояващ — кадифено мек. Място, където да се скриеш. Вътре в офиса всичко блестеше на флуоресцентното осветление и нямаше място, където да се скрие от провала, който виждаше как се очертава на хоризонта.

Разбира се, провалът отдавна витаеше наоколо. Беше го зърнал още съвсем в началото, когато се съгласи да се опита да спаси курорта. Но неразрушимата вяра на Джулиана в него известно време скриваше реалността. Вярно е, че жизнерадостното ѝ доверие в него го дразнеше, но и го ободряваше.

По дяволите, всъщност за известно време той самият почти повярва, че ще го спаси.

Но през последните два дни Джулиана не бе давала израз на обичайната си чистосърдечна увереност в способностите му. Нямаше бляскави, ободряващи лекции за това как всичко ще тръгне.

И Бикърстаф не се обади.

Но Травис знаеше, че студенината вътре в него тази вечер не идваше от жестоката, грубата реалност на бизнеса. Идваше от факта, че Джулиана се отдалечаваше от него дори още преди да е настъпила катастрофата.

Стана хладна и далечна след онази вечер, когато се разхождаха по плажа и тя го попита какво ще направи, ако му каже, че е бременна.

Оттогава, помисли си Травис, престана да го занимава с датата за сватбата. И дума не обелваше за чайни. А сега Джулиана не се интересуваше дори от покупката на нова рокля за годежа. Признаците едва ли можеха да бъдат по-заstraшителни.

Неговата лъчезарна, жизнерадостна, въодушевена Джулиана се изплъзваше от прегръдките му, макар че все още нищо не се беше случило с „Флейм Вали“.

Травис наум възпроизведе разговора на плажа може би за стотен път, опитваше да се разбере какво се случи, което накара Джулиана да охладнее.

Първата му мисъл тази сутрин беше, че е направил ужасна грешка. Може би случайно е забременяла и се е опитала да му го каже, а неговият гняв и нежеланието му да ѝ повярва, дълбоко са я засегнали.

Но едва ли беше това. Спомни си, че направо я попита дали е бременна и тя отрече. Не би го излъгала за подобно нещо.

Втората мисъл, която му мина, беше, че в някой момент през последните два дни тя накрая е разбрала, че шансовете да бъде спасен курортът и парите, които е вложила в него, съвсем не са добри. Дълбоко вътрешно, под цялата тази самоувереност и оптимизъм Джулиана си беше реалистична делова жена. Може би накрая е започнала да гледа реалистично на „Флейм Вали“ и бъдещето на курорта.

А изводът беше, че ако не успее да го спаси, Травис знаеше, че автоматично ще трябва да се върне към ролята на лошия човек. Разбра го още в самото начало. За него имаше само две възможности. Той трябваше да бъде или проблемът, или решението. Среден път нямаше. Ако не спасеше „Флейм Вали“, щеше се превърне в един от тези, които са го провалили.

Травис се опитваше да се насили да приеме тази перспектива от самото начало, но по някакъв начин се беше поддал на натиска на Джулиана.

Когато е с Джулиана, му е трудно да не бъде завладян от ентузиазма ѝ, помисли си Травис. Но никога не си бе имал работа с Джулиана, която е загубила животрептящата си увереност.

Сякаш е загубила вярата си в него.

Травис си припомни, че от самото начало знаеше, че в критичния момент тя ще вземе страната на семейството си. Ще го обвинява, че е провалил „Флейм Вали“, вероятно и брака на братовчедката ѝ на всичкото отгоре.

Голата истина е, че ще бъде права.

Когато всичко свърши, Травис знаеше, че отново ще се окаже аутсайдер. Роля, която доста често е играл в миналото, и му е добре позната.

Когато се правеше избор, той биваше изоставен.

Опита се да си каже, че навярно така е по-добре. Връзката му с тази жена от самото начало беше на кредит. Може би е най-добре тя още сега да започне да се отдръпва от него.

Но мисълта да я загуби още преди да се е търкулнал последният зар, беше повече от това, което Травис можеше да понесе. Той ще приеме поражението, когато няма абсолютно никаква надежда да спаси „Флейм Вали“. Дотогава беше решен да вземе каквото може от огъня на Джулиана.

Разхлаби вратовръзката си и отново се зае с работа, търсеше вратичката, която знаеше, че не съществува. Парадоксално е да се откаже от курорта. След като цели пет години беше обзет от мисълта за това проклето място, сега установи, че повече не иска да го види.

Но трябва да намери начин, реши той, Джулиана да си върне парите. Може би щеше да му отнеме известно време, но трябва да намери начин тя да си ги получи. Знаеше, че няма да я купи обратно, но това беше най-малкото, което можеше да направи за нея.

Тя му даде толкова много през последните няколко седмици, а Травис се гордееше с това, че винаги плаща дълговете си.

— Ама че работа. Сериозно ли харесваш този тоалет.

Ели стъписана се втренчи в братовчедка си, която излезе от пробната.

— Какво му има?

Джулиана огледа надолу по дължината строгия костюм от бял креп в две части, който беше облякла. Доколкото можеше да установи, дългите ръкави, високото деколте и скромната пола до под колената с нищо не предизвикваха.

— Какво му е?

Деликатните вежди на Ели се събраха в строга бръчка.

— Да не си превъртяла? Дрехата съвсем не ти подхожда. Няма блясък, няма нерв, няма цвят. Неугледна, неугледна, неугледна. Може да изглежда добре на някое сладко ангелче или на целомъдрена пансионерка, но определено не е за теб.

За миг Джулиана изпита известно раздразнение.

— Тогава ти предложи нещо. Изморих се да пробвам.

— Никога не се изморяваш да пазаруваш и да пробваш нови дрехи.

— Днес се изморих, ясно?

— Добре, успокой се. Днес не си на себе си. Успокой се и ме послушай. Върни се в пробната и пробвай тази в зелено и златно, с дълбокото до кръста деколте на гърба.

Джулиана въздъхна, раздразнението ѝ мина, вместо това изпита вече познатото чувство на досада. Върна се в пробната и посегна към яркозелената вечерна рокля, която Ели беше избрала преди това.

Докато пригладжаше ефирната пола надолу по бедрата си, частица от нея осъзна, че роклята в зелено и златно беше в стила, който обикновено я привличаше. Дълбокото остро деколте отзад беше едновременно елегантно и дръзко. То завършваше с предизвикателна фльонга на кръста. За миг или два Джулиана почти въодушевено се замисли колко добре с тази рокля ще вървят обувките с токчетата с искрящи като диаманти мъниста, които беше зърнала на една витрина.

Но апатията отново я завладя, като си спомни точно за какво купуваше роклята.

— По-добре е — постанови Ели, когато Джулиана се появи от пробната. — Всъщност чудесно.

Тя погледна към мотаещата се около тях продавачка.

— Ще я вземе.

Джулиана започна да протестира, след това сви рамене, нямаше настроение да спори.

След двадесет минути Ели я изведе навън на паркинга на огромния търговски център. Зелената рокля беше в торба под мишницата на Джулиана. От друга торба стърчаха токчетата с искрящите като диаманти мъниста.

— Никога не съм те виждала такава по-рано. Просто днес не си ти.

Ели се плъзна на предната седалка на мерцедеса и завъртя ключа в стартера.

— Май нещата между теб и Травис бързо се влошават?

— Откъде да знам? Не съм го виждала вече почти три дни. Последните две нощи прекара в стария си апартамент.

— Но нали не ти е казал да отмениш годишното тържество? Той е много самонадеян индивид — обяви Ели, докато излизаше от паркинга. — Ако искаше да отмени тържеството, щеше да го направи. А ти, предполагам, не си променила решението си?

Джулиана се загледа през прозореца.

— Не. Непрекъснато си казвам, че нещата са ужасно зле и че трябва да се откажа от всичко, преди да е станало много късно, но нямам куража да го направя. Обичам го, Ели. Какво ще стане, ако се окаже, че той не ме обича достатъчно?

— Не знам. — Ели качи мерцедеса на магистралата, изражението ѝ беше мрачно. — Напоследък самата аз прекарвам много време да си задавам същия въпрос.

На Джулиана изведнъж ѝ стана съвестно.

— Все още се тревожиш какво ще направи Дейвид, ако загубиш курорта, така ли?

— Дейвид и аз напоследък много не си общуваме, меко казано. Всъщност не повече, отколкото ти и Травис, в интерес на истината. Цялото си време прекарва или заключен в офиса си, или затворен с Травис. Когато вечер си легне, заспива, преди да изляза от банята. На следващата сутрин е излязъл, преди да съм станала. Не мога да кажа какво мисли, но знам, че е потиснат и тревожен. Страх ме е, Джулиана.

— Значи сме в едно и също положение.

Травис се изненада колко усилия трябваше да положи, за да се мотивира да се отбие в „Каризма Еспресо“ в петък. Фактът, че изобщо трябваше да работи върху тази задача, го разтревожи. Беше свикнал да посреща проблемите с открито лице, но проблемът с Джулиана, изглежда, беше уникален.

Беше обяд, напомни си той, като излизаше от колата. Само няколко часа до годежа. И все още нито дума от Бикърстаф. Времето

тече много бързо. Колкото повече се приближаваше до горчивия край, толкова повече превратно се опитваше да вярва, че Бикърстаф ще се обади в последната минута и ще каже, че иска сделката.

Абсурдната надежда на осъдения.

В „Каризма“ беше пълно с хора, които се разхождаха наоколо с малки чашки и бележници в ръце. Със закъснение Травис си спомни, че това беше един от дните за дегустация, които Джулиана въведе миналия месец. През стъклените врати я чуваше как зад бара изнася лекция за кафето, докато Мат и Санди разливаха образци в чашите.

Травис бутна вратата, за да се отвори, и застана тихо, заслушан в заключителните думи на словото ѝ.

— Винаги помнете, че кафето в чашата ви се състои предимно от вода, следователно трябва да внимавате за качеството на водата. Няма смисъл да варите кафе от вода, която не е прясна и добра. Сега нека си припомним трите смеси, които дегустирахме днес. Първата съдържаеше тъмно опечени колумбийски зърна. Помнете, че когато пиете тъмно опечено кафе, вие усещате предимно ефекта от процеса на печене, а не специфичните качества на използваните зърна. Вкусът на кафето е по-силен, но равнището на кофеина е почти същото, понякога дори по-малко, отколкото на по-светло опеченото.

— Втората чаша, която опитахме, беше от сместа „Кона“. Кафето от Кона на Хавайските острови е единственото кафе, което се отглежда в Съединените щати. Производството е малко, но кафето, когато е най-добро, може да бъде невероятно. Средна киселинност, нестипчив, характерен вкус и аромат.

Днес тя изглеждаше не само малко изпита, реши Травис, изглеждаше и малко умислена. Обикновено когато играеше пред тъпла клиенти, беше като добра актриса на сцената, внушителна, изцяло вживяна в ролята си. Днес сякаш действаше машинално. Все пак беше професионалист и ръководеше дегустацията на кафе с цялата пищност на дегустацията на вино.

— Третият образец е смес, съдържаща главно танзанийска арабика от хълмовете на Килиманджаро. Танзанийското кафе е известно заради съвършения си баланс. Надявам се, че сте забелязали силния аромат и плътността му.

Джулиана се усмихна на клиентите си.

— Това е всичко за днес, господа. Надявам се да ви видя следващата седмица, когато ще опитате няколко кафета, приготвени по различни методи. Ще поговорим още малко и за историята на кафето.

Травис видя как Джулиана се усмихна за последен път на слушателите си, доста приветлива усмивка, но ѝ липсваше блясъка, който беше свикнал да вижда в нея. След това тя го забеляза отзад в помещението и за миг му се стори, че усмивката ѝ блесна с обичайната си лъчезарност. Не беше сигурен, защото ефектът не продължи много. Усмивката веднага се сви обратно, тя доби нормално любезно, вежливо изражение, което запази, докато излизаше иззад бара.

— Здравей, Травис. Обедна почивка?

— Искам да говоря с теб.

Нещо като страх проблесна в очите ѝ, но мигновено изчезна.

— Добре. Свърших с дегустацията. Да излезем и да седнем на масите в двора.

Той я последва, докато тя си пробиваше път през гъстата тълпа от хора, които си поръчваха прясно смляно кафе на бара. Минута по-късно те се озоваха в относителното спокойствие на двора.

— Е, какво има? Да не би да си размислил за довечера? — запита Джулиана с характерната си прямота, след като седнаха.

— Не. Но ми хрумна, че ти може да си размислила.

Травис, седнал срещу нея, от другата страна на масата, очакваше истината от нея. Чувстваше се сякаш е седнал на ръба на остра канара.

— Все пак довечера няма да се женим — хладно изтъкна Джулиана. — Просто годеж. Причина за паника няма.

— Точно така. Сигурна ли си, че ти не си се паникьосала?

— Малко съм нервна, но не съм паникьосана — отвърна тя с изблик на гняв.

Травис кимна.

— Добре, успокой се. Просто питах.

— Защо?

— Защото се държиш малко странно през последните няколко дни — каза той тихо. — Всъщност от деня, в който се разходихме по плажа.

— О. Може би нерви.

Той изчака, но тъй като нямаше по-нататъшно обяснение, опита отново.

— Джулиана, да не би да съм казал нещо, което да те е разстроило оня ден? Ако си се засегнала, защото избухнах като бомба, когато намекна, че може да си бременна, съжалявам. Просто бях толкова сигурен, че не няма как да си бременна, че се стъписах, когато чух, че може да си и аз... — Той не довърши изречението. — Предполагам, че съм прекалил.

— Не се тревожи за това. Явно не повдигнах въпроса дипломатично.

— Някой ден ще поговорим за деца — обеща Травис.

— Ще поговорим ли?

Той кимна и побърза да смени темата.

— Има ли нещо друго, което те тревожи?

Тя го погледна направо.

— Не.

— Помислих си, че може би те вълнува състоянието на „Флейм Вали“.

— Не.

Разбира се, че не можеше да изплюе камъчето и направо да му каже, че е разколебана във вярата си в него особено след всичко, което беше постигнала през последните няколко седмици. Ще запази растящите съмнения за себе си.

— Не изглежда добре, Джулиана. — Травис се почувства задължен да опита за последен път.

— Вече си ми го казвал толкова пъти — рече тя, губейки търпение.

Травис почувства, че спокойствието го напуска. Рязко се изправи на крака.

— Да, казвал съм ти го. Навярно най-послед започваш да го разбираш. До довечера. Да те взема ли?

— Не. Сама ще карам. Искам да отида в ресторанта два часа по-рано, за да съм сигурна, че всичко е наред.

Тя скочи на крака.

— Травис, не исках да бъда груба с теб. Просто съм малко напрегната.

— Сигурно. Аз също.

Той излезе от сянката на кафенето на огрения от слънцето път. Когато стигна до буика, погледна назад и видя, че тя все още го

наблюдаваше. Помисли си, че вижда мъка в погледа ѝ и за малко не се върна. Но докато се колебаеше, несигурен какво да направи и как да се отнесе към нея, тя се обърна и влезе в „Каризма“, без повече да поглежда назад. Видя я да бърше очите си със салфетка, която взе от една маса, и стомахът му се сви.

От високия скалист бряг Травис се загледа надолу към зеещата пропаст и се зачуди как ли би се почувствал, ако се хвърли отгоре.

Разбра точно как би се почувствал, когато затвори телефона след последния разговор с Бикърстаф. Почувства се сякаш е знаел какво ще изпита — сякаш земята се е разтворила под краката му. Нямахше за какво да се хване, нищо, което би могъл да използва, за да се спаси.

Това беше краят.

Травис се учуди на неестественото чувство на спокойствие, което го обзе. Разтърка тила си и погледна часовника. Няколко минути след седем. Годежното тържество вече е започнало и той закъсняваше. Чудеше се дали Джулиана ще се досети защо.

Почувства се по-изморен от когато и да било друг път през живота си, но стана, отиде до бюрото и си взе сакото. Нямахше никакъв смисъл да се връща в апартамента си и да се облича за случая. Нямахше да остане дълго на собствения си годеж.

— Ако това е някакъв знак за бъдещето, Джулиана, по-добре се подготви да се озовеш сама пред олтара.

— Не е добър знак, приятелко, когато бъдещият младоженец закъснява за собствения си годеж.

— Не мога да повярвам, Джулиана. Как можа да планираш всичко до салатата от стриди и да забравиш да се увериш, че годеникът ти ще дойде навреме? Това не си ти, приятелко. Изглежда, перспективата за женитбата е размътила главата ти.

Джулиана още веднъж успя да се усмихне, изтърпявайки поредната добронамерена закачка. Беше така, откакто малко след седем гостите започнаха да пристигат и установиха, че Травис още го няма. Повечето го приемаха като шега и очакваха годеникът всеки момент да мине през вратата.

Единствените, които наистина даваха някакви признаци на тревога, бяха Ели и другите членове на семейството на Джулиана.

Членовете на семейство Грант като група определено изглеждаха посърнали.

— Не искаш ли да му се обадим в офиса? Или в апартамента му? Може да се е случило нещо — обади се Ели точно зад братовчедка си.

— Ще дойде, когато е готов — каза Джулиана, чудейки се на странното чувство на примирение, което изпитваше. Установи, че се чувства като упоена. Беше нещо като успокоение след цялото това мъчително безпокойство и несигурност, които изпитваше през по-голямата част от седмицата.

Още веднъж огледа залата и видя, че всичко върви гладко, ако се пропуснеш дребната подробност, че бъдещият жених липсваше.

Голямото помещение, което „Трежър Хаус“ даваше под наем за специални случаи, беше тържествено украсено със сребърни балони, разноцветни ленти и венец от екзотични парникови цветя.

В центъра имаше пищна шведска маса, която заемаше почти цялата дължина на помещението. Беше отрупана с изумителни деликатеси — от препечен хляб с чесън до шишчета от скариди. В момент на носталгия Джулиана дори беше поръчала купа с гуакамоли и беше наредила да го сложат на почетно място в средата на масата.

Помещението ечеше от смехове, бърбрещи хора, облечени в типичния калифорнийски стил, което означаваше, че беше представено всякакво въобразимо модно облекло — от сребърни джинси до елегантни кимона.

Дейвид и Ели бяха дошли в шест, за да си предложат услугите в последната минута. Джулиана за първи път виждаше Дейвид от вечерта, когато беше поканила него и Ели на вечеря, за да им каже, че Травис ще спаси курорта. Един поглед към красивото му лице беше достатъчен, за да разбере, че Ели имаше право. Той изглеждаше неспокоен. Опитваше се да го скрие зад обичайната си жизнерадостна усмивка, но Джулиана знаеше, че Дейвид силно се тревожи. И Ели полагаше не по-малко усилия да поддържа веселия фронт.

Родителите ѝ и чичо Тони също поддържаха настроението, като бърбреха с другите гости, но често някой от тях поглеждаше към входната врата и недоволно се мръщеше.

Слава Богу, че беше решила да покани родителите на Травис само за сватбата, а не на годежа, помисли си Джулиана.

Тя изследва тълпата и въздъхна. Как допусна нещата да отидат толкова далеч? Трябваше да анулира всичко още преди няколко дни, веднага след съдбоносната разходка по плажа. За петнадесети път погледна часовника. Седем и половина. Зачуди се дали Травис изобщо ще си даде труд да дойде.

Джулиана сериозно обмисляше възможността да изчезне през задната врата на ресторанта, когато тълпата в залата се разшумя. Тя моментално се обърна, знаеше, че Травис сигурно е пристигнал. Като погледна към вратата, духът ѝ за кратко време се повиши. Надеждата умира трудно, установи тя.

Чуха се одобрителни възгласи, докато Травис преминаваше през залата. Чуха се нови закачки, поздравления и много смях.

Травис пренебрегна всички. Тръгна направо към Джулиана, без да поглежда към никого. Беше с обичайното си работно облекло, бяла риза с навити ръкави, вратовръзка на консервативни райета и тъмни панталони. Сакото висеше на рамото му.

Джулиана видя мрачното сурово изражение и разбра, че всичко е загубено.

Тя застана много тихо в средата на помещението, докато Травис се насочваше към нея. Почувства, че ръцете ѝ треперят. Скръсти ги отпред. Тълпата започна да разбира, че нещо не е наред. Закачките станаха по-приглушени и постепенно замряха. Хората сториха път на Травис и настъпи тишина.

Последните няколко стъпки Травис измина в наелектризирана тишина. Той, изглежда, не забелязваше никого друго в помещението, освен Джулиана. Погледът му нито за миг не се отмести от лицето ѝ, докато накрая застана пред нея.

— Току-що говорих с Бикърстаф — започна той със страховито студен, спокоен глас. — Свършено е. Не иска да се замесва във „Флейм Вали“. Твърде голям риск, каза той. И е прав.

Устата на Джулиана пресъхнаха.

— Травис?

— Съжалявам, че така всичко се провали. За известно време за малко не успяхме. Ти дори ме накара да мисля, че има шанс, а аз преди всички останали трябваше да съм напълно наясно. Бикърстаф беше последният шанс, а той вече е вън от играта.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Джулиана със затаен дъх.

— Че не мога да спася „Флейм Вали“ от вълка — не мога да го спася от себе си. Изглежда, ще трябва да си отмъстя, искам ли го, или не. Дойдох само да ти кажа, че няма нужда ти да разваляш годежа ни. Аз ще го направя вместо теб, за да ти спестя неудобството.

Травис се завъртя на пети и бързо излезе от залата.

Джулиана се загледа след него, чувстваше се, сякаш са я ритнали в стомаха. Сложат от действащата като упойка вцепененост, който я закриляше през последните няколко дни, започна да се пропуква. Отдолу имаше огромна болка.

Травис излизаше от живота ѝ.

— Джулиана?

Ели бързо се приближи към нея, стремеше се да говори тихо.

— Какво става? Какво ти каза Травис?

— Че последният шанс на „Флейм Вали“ току-що е отишъл на кино и той разваля годежа. Каза, че иска да ми спести неудобството аз да го направя.

— О, Господи — Ели затвори очи. — Какво ще прави Дейвид?

След това останалите думи на Джулиана я сепнаха. Ели рязко отвори очи.

— Травис разваля годежа? Сега? Тази вечер? Просто така? Пред всички тези хора?

— Трябва да му се признае на човека, че от време на време проявява истински вкус към драматичното.

— Джулиана, съжалявам. Много съжалявам. Не мислих, че ще свърши така. Наистина не мислих. Знаеш ли, през последните две седмици реших, че наистина те обича, че не те използва, за да си отмъсти. Дори реших, че съм грешила за него и че ти си имала право.

— Знаеш ли, никога не ми е казал, че ме обича — натъжено промълви Джулиана. — Но мислих, че нещата отиваха натам. Наистина така мислих.

— Какво ще правиш? Всички тези хора. Цялата тази храна. Музиката. Какво ще кажеш на всички?

Остатъкът от чувството за вцепененост се строши напълно и се разпадна. Болката остана, знаеше, че така ще бъде. Но останаха и много други емоции, включително гняв.

— Как смее да постъпи така с мен? — процеди Джулиана през зъби. — Кой по дяволите си мисли, че е? Та ние сме годеници за Бога. И ако мисли, че може да се отнася така с мен, трябва добре да си помисли.

Тя се устреми през тълпата към вратата.

— Джулиана — изсъска Ели. — Къде отиваш? Какво да кажа на гостите?

— Кажи им да се насладят на храната. Платена е. — Джулиана се втурна през стреснатата тълпа и излезе през главната врата на ресторанта. За малко се спря на тротоара, огледа паркинга за познатия жълтеникавокафяв буик.

Чу двигателя, преди да зърне колата. Травис точно излизаше от завоя.

— Върни се, копеле... казах, върни се.

Джулиана вдигна полата си и бързо се затича през алеята на ресторанта, не лесно упражнение с искрящите високи токове.

Пресече през редиците паркирани коли и стигна буика точно когато Травис спря, за огледа през рамо трафика зад гърба си.

Той не я видя, когато тя се хвърли на капака на буика, но разбира се, чу удара. Бързо подаде глава и видя жена в зелено, просната над двигателя, сякаш виждаше призрак.

— Джулиана!

— Ти си сгоден за мен, копеле такова — извика тя през стъклото. — Не можеш да постъпваш така с мен. Заслужавам обяснение и веднага те предупреждавам, каквото и обяснение да дадеш, то няма да бъде достатъчно добро. Защото ние не сме просто сгодени, ние сме партньори, не помниш ли? Можеш да развалиш годежа по този начин, но не можеш толкова лесно да сложиш край на деловите ни връзки.

Травис изключи двигателя и отвори вратата.

— Не мога да го повярвам — измърмори той, докато излизаше от колата. — От друга страна, навярно мога. Слез оттам, Джулиана.

Тя не обърна внимание на заповедта и се изправи на жълтеникавокафявия капак, балансирайки малко неуверено. Не обърна внимание на следите, които високите токчета оставяха по боята. Скръсти ръце и се загледа надолу към него с пламнал поглед.

— Никъде няма да отида, докато самата аз не реша да го направя. Искам обяснение защо се опитваш да развалиш годежа ни. Поне това

ми дължиш, Травис Сойер.

Той вдигна поглед към нея, бръчките по лицето му ясно се очертаваха на яркото осветление на паркинга.

— Дадох ти желаното обяснение, Джулиана.

— Какво? Че не можеш да спасиш „Флейм Вали“? Това не е обяснение, това е извинение.

— Не ме ли чуваш? Не мога да спася проклетия курорт за скъпоценната ти братовчедка, бившия ти годеник и останалото ти семейство. „Флейм Вали“ ще фалира и аз нищо не мога да направя, за да го спася.

— Престани да говориш за идиотския курорт. Точно сега никак не ме е грижа за него. Годеежът ми е много, много по-важен.

— Така ли? — попита той грубо. — Наистина ли се опитваш да ми кажеш, че искаш да се омъжиш за човек, който сам, самостоятелно ще бъде отговорен за рухването на „Флейм Вали“?

— Да! — изкрещя тя в отговор.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Единственото нещо, благодарение на което Травис успя да запази самообладание, беше сигурното и неоспоримо усещане, че ако загубеше сега, никога нямаше да може да спечели. Вдигна поглед към великолепното създание, изправено на капака на колата му, и почувства как кръвта затуптя във вените му. На яркото осветление на паркинга косата ѝ беше див, невъобразим оттенък на оранжево. Обувките ѝ блестяха ослепително, сякаш облицовани с искрящ прах, а огромната сатенена фльонга отзад на зелената ѝ рокля се беше развързала.

Травис знаеше, че никога през живота не е желал толкова силно някоя жена.

— Джулиана, чуй ме. Не забравяй, че в цялата тази история аз съм Големият лош вълк. Курортът принадлежи на семейство Грант повече от двадесет години. Аз ще направя на пух и прах всичко, което баща ти и брат му са градили. Ще разоря братовчедка ти и Къркуд. А в цялата тази работа ти ще загубиш голяма част от спестяванията си. Време е за равносметка. Трябва да вземеш страна, щеш не щеш, а аз съм на лошата страна.

— Значи си решил да избираш вместо мен? Откажи се, Травис. Сама си вземам решенията.

Ръката му се сви в юмрук.

— Ще ме намразиш до дъното на душата си, когато видиш как Ели и Къркуд губят курорта.

— Никога няма да те намразя, макар че от време на време направо ме вбесяваш.

— Джулиана, понякога трябва да избираш. Не можеш да бъдеш едновременно на страната на семейството си и на моя страна, не и в този случай. Не разбираш ли? Трябва да избереш. Казах ти вече, аз съм на лошата страна.

— Не ме интересува на коя страна си. Това е страната, на която съм аз и това е окончателно. Не можеш да се отървеш от мен, като ми казваш да избирам между семейството си и теб. Това е. Пък и вече съм

си направила избора. Направих го още в деня, в който те срещнах. Избрах теб, Травис.

Той пристъпи крачка напред, опря се в твърдия метал на бронята на буика. Можеше да се протегне и да докосне Джулиана, но не посмя. Не още.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че все още искаш да си сгодена за мен? Че искаш да се омъжиш за мен? Макар че не мога да спра да стане това, което ще се случи с „Флейм Вали“? — попита той.

Чуваше хриптенето в гласа си. Устата му беше суха.

— Травис, за разумния, интелигентния човек, какъвто си, понякога ужасно бавно загреваш. Да, точно това искам да ти кажа. Обявявам на всеослушание, че не се влюбих в теб, защото мислех, че можеш да спасиш „Флейм Вали“. Влюбих се в теб седмици, преди да разбера, че по някакъв начин си свързан с курорта.

— Но нали след като разбра за връзката ми с курорта, нещата се промениха?

— Ще полудея, ако не престана да те обичам. А никога няма да престана. Освен това ти предложи да се опиташ да оправиш щетите. Това ми беше достатъчно. Направи всички поправки, които трябваше да направиш.

— Май не ме бива много да оправям нещата?

Усмивката ѝ грейна.

— Няма значение — каза тя, гласът ѝ изведнъж стана дрезгав. — Нали се опита. Ако изобщо някой можеше да спаси „Флейм Вали“, това щеше да бъдеш ти.

Травис изруга.

— Невинаги е достатъчно само да опиташ, Джулиана.

— Достатъчно е. Поне в повечето случаи. А този път определено е достатъчно.

— Защо този път да е по-различен?

— Защото го направи заради мен.

Тя широко разтвори ръце и усмивката и стана дори още по-ослепителна от обикновено.

— И направи всичко, каквото можа. Работи денонощно, опитвайки се да спасиш курорта.

— Но не го спасих. Не разбираш ли?

— Ти си този, който не разбира. Не разбираш какво означаваха за мен усилията ти. Никой никога не се е опитвал да направи толкова много за мен. Всички мислят, че мога сама да се грижа за себе си. Но ти изгоря заради мен, Травис. Заради мен, не заради Ели, или Дейвид, или родителите ми, или чичо Тони. Направи го заради мен. Заради мен, нали?

— По дяволите, да, заради теб. Ако не беше замесена, всичко щеше да бъде толкова по-лесно, в това няма никакво съмнение. Щях да лапна „Флейм Вали“, без дори за миг да се поколебая, и никога нямаше да погледна назад.

— Вярно. И си напълно прав. Но не постъпи така заради мен. Никой не прави подобни неща заради мен, защото аз съм силната. Знаеш ли колко е чудесно да имаш човек, който се намесва и се опитва да ме спаси?

За няколко секунди Травис не можеше да намери думи. През целия този кратък момент на тягостно мълчание той можеше да си мисли само, че досега никой никога не е избирал него, когато е трябвало да се прави избор.

— Сигурна ли си, че ме искаш? — успя само да изрече той. — Родителите ти, Ели, Дейвид, Тони, всички ще обвиняват мен, че не можах да реша проблемите.

— Да обвиняват, когото си искат. И двамата знаем, че направи всичко, което можеше — отвърна тя разпалено.

— Пропускаш факта, че проблемите преди всичко се дължаха на мен — Травис се почувства длъжен да каже.

— Това няма значение. Имал си причини да направиш това, което направи.

— Отмъщението е добра причина?

— Ами разбира се, че е добра. Трябваше да си отмъстиш за случилото се преди пет години. Едва ли някой може да ти се сърди за това.

— Логиката ти е невероятна. Но с кого ли съм се захванал да споря?

Усмивката ѝ стана по-ослепителна от осветлението на паркинга.

— Означава ли това, че ще се върнеш в „Трежър Хаус“ и ще отпразнуваш годежа си с мен пред всички тези хора?

Той докосна върха на една от обувките с искрящите токове.

— Да, мадам, означава точно това.

— Тогава какво чакаме?

Тя протегна ръце.

Травис усети как жизнерадостен смях се надигна някъде дълбоко вътре от него. За шеметен миг той усети какво означава истинско щастие. Пресегна се, прегърна и свали дамата си от капака на колата, без да обръща внимание на дребните драскотини, които токчетата ѝ оставиха по боята.

— Знаеш ли какво, Джулиана? Ти си чудесно украшение за кола.

Тя се изсмя, когато той я пусна да стъпи на земята. Много грижливо завърза отново огромната сатенена фльонга отзад на кръста ѝ. Когато свърши, прокара пръст по елегантната гола линия на гръбнака ѝ. Беше топла и гладка и толкова омайващо женствена, че го заболя от желание по нея. Но вътре в „Трежър Хаус“ ги чакаха много хора, припомни си той.

Той отново паркира колата си. Джулиана посегна да го хване за ръка, когато тръгнаха през паркинга, но той я спря. Никога през живота си не се бе чувствал толкова горд. Той я вдигна и на ръце я внесе в ресторанта.

Чуха се одобрителни възгласи, когато Травис влезе в претъпканата зала с Джулиана на ръце. Оркестърът моментално засвири валс. Травис пусна Джулиана и я пое в прегръдките си. Завъртя я към празния дансинг, преди тя да успее да разбере какво става.

— Не знаех, че можеш да танцуваш валс — промълви Джулиана, около тях се разнесоха аплодисменти.

— Нито пък аз. Но тази вечер просто мисля, че мога да правя всичко. Но не и да спася „Флейм Вали“ от себе си.

С угълчето на окото си Травис зърна Ели и Дейвид и семейство Грант, които тревожно наблюдаваха. Вече би трябвало да са разбрали, че скъпоценният курорт е история, помисли си той, но никой не се помръдна да попречи на Джулиана да танцува с него.

След това го обзе чувство на ликуващо удовлетворение. Разбира се, никой нямаше да се опита да застане между него и Джулиана. Никой здравомислещ не би посмял да застане на пътя на Джулиана, когато тя иска нещо, а тази вечер тя ясно показва, че иска него.

Тя просто направи своя избор.

Няколко часа по-късно Джулиана все още си тананикаше някакъв валс, а Травис взе ключа от нея и отвори входната врата на апартамента ѝ. Погледна я, радост и нещо много по-силно грееше в кристалните му очи.

— Доволна ли си от годежа си? — попита той и я последва в коридора.

— Прекарах чудесно. Беше идеалният годеж. Годежът на годежите.

Тя се завъртя един-два пъти на килима, наслади се на блясъка на обувките с обсипаните с искряща мъниста токчета, които проблясваха под полата на зелената рокля.

— А ти?

Травис скръсти ръце и се облегна с едно рамо на стената. Загледа се в нея, докато тя танцуваше из всекидневната.

— Беше страхотно парти.

— Така си помислих.

Тя се спря в средата на стаята и се загледа в дългите си нокти. На лампата проблясваше диамантен пръстен.

— Ти дори се сети за пръстена.

— Купих го веднага, след като ти предложих да се омъжиш за мен. Оттогава непрекъснато е в мен.

— И го донесе тази вечер на партито, макар и да знаеше, че имаш намерение да останеш само колкото да съобщиш, че годежът се разваля.

Джулиана се усмихна, чувстваше се великолепно.

— Пуснах го в джоба си преди това, преди да отида в офиса си и да се обадя на Бикърстаф за последен път — обясни Травис.

— Може би той ти е донесъл късмет.

Лицето на Травис се озари от кратка усмивка.

— Да, ама не ми донесе много късмет с Бикърстаф.

— Забрави за Бикърстаф. Въпросът с курорта е приключен. — Джулиана се приближи към него.

— След като уредихме нещата с годежа, мисля, че трябва да изгладим някои дребни детайли в отношенията ни.

Веждите на Травис се вдигнаха.

— Например?

Тя обгърна врата му и го погледна право в очите.

— Обичам те, Травис. Ти обичаш ли ме?

Травис пусна ръцете си и я прегърна през кръста. Погледът му беше шокиращо сериозен.

— Обичам те.

— Това вечна любов ли е или любов, която трае до развода?

Той притегли бедрата ѝ плътно към своите и впи устни в нейните.

— Вечна.

Тя се отпусна, повярва му.

— Никога не си го казвал. Известно време бях малко нервна.

— Оня ден на плажа. Когато говорихме за бебета. Нали оттогава започна да нервничаш? Усетих как са отдръпваш от мен, как ми бягаш емоционално. Помислих си, че най-после си разбрала, че няма да мога да спася курорта.

— Изплаших се, да, но не заради „Флейм Вали“. За първи път, откакто те срещнах, ми хрумна, че може би съм сгрешила. Ти не беше готов напълно да се ангажираш. Страхуваше се да говориш за нещо трайно като едно бебе. Затова станах нервна.

Той вдигна ръце от кръста ѝ, за да прокара пръсти през гъстата ѝ коса.

— Ще бъда честен, скъпа. Мисълта за деца ме прави страшно неспокоен.

— Напълно разбираемо, като се знае какво детство си имал. С това мога да се справя. Можем заедно да се заемем със страховете ти. Но се тревожех, че може би не си сигурен в ангажимента си към мен. И това ме ужасяваше.

— Никога не съм се съмнявал в чувствата си към теб. Но тази вечер, след като разговарях с Бикърстаф и разбрах, че „Флейм Вали“ рухва, не исках да те чуя да ми казваш, че разваляш годежа. Затова реших аз да ти го кажа първи. Трябваше да се сетя, че нямаше да ме оставиш толкова лесно да се измъкна.

Джулиана леко прокара уста по неговата.

— Да. Трябваше да знаеш. Как можа да го направиш, Травис? Щеше ли просто така да си тръгнеш от мен тази вечер, без изобщо да погледнеш назад?

— Мисля, че не се молах да се оженя за теб, поне не скоро, но бях сигурен, че нямам никакво намерение да изляза от живота си.

— Защото знаеше, че ще тръгна след теб?

Усмивката му беше бавна и преднамерено лукава.

— Не, не защото знаех, че ще се хвърлиш на капака на колата ми. Знаех, че пак ще те виждам, защото съм ти партньор в „Каризма“, нали не си забравила? Имаме сделка — ти и аз. Предполагам, че трябва да си прибера хонорара независимо дали съм спасил курорта или не. Няма нищо по-сигурно от бизнеса, за да се виждат често двама души.

Тя доволно се изсмя.

— Много умно.

— Мъжът трябва да е умен, за да бъде една крачка пред теб.

— Кой казва, че си една крачка пред мен? — Тя измърка и се наслади на новия пръстен, който проблесна, когато с пръсти го погали по раменете.

— Точно сега не ме е грижа кой от нас е крачка пред другия. Просто искам да бъдем заедно. Време е наистина да отпразнуваме годежа си.

Устата му още веднъж се залепи за нейната и Джулиана си даде сметка, че я взема в прегръдките си за втори път тази вечер.

— Не съм ли малко голяма, за да ме носиш така — измърмори тя пред устните му.

— Ти си точният размер за мен — каза той, докато я носеше към кухнята.

— Странно, мислех си точно същото нещо. Какво правим тук? Спалнята е в обратната посока.

— Отвори хладилника — нареди той.

Тя го послуша и вътре видя бутилка изстудено шампанско.

— Ах! Много стимулиращо нещо за леглото.

— Не забравяй чашите.

Джулиана грабна две чаши от тезгяха и ги прегърна заедно с шампанското, а Травис я понесе през коридора към спалнята. Вътре в стаята в бяло върху бяло той внимателно пусна Джулиана на леглото. Тя сви краката си под полата на зелената рокля и обувките ѝ заблестяха в полумрака. Травис я наблюдава, докато се събличаше. След това се пресегна, взе бутилката с шампанско и чашите от ръцете ѝ и ги остави на нощната масичка.

— Определено ти си най-очарователното украшение в света за капак на кола — измърмори той и седна до нея на леглото.

— Не мислиш ли, че имах малко кичозен вид? За буик, искам да кажа?

— Джулиана, скъпа моя, ти винаги проявяваш най-добър вкус.

Той я целуна по рамото и усети голата кожа на гърба ѝ. Джулиана потрепери, когато грубите му пръсти се разходиха по дължината на гръбнака до кръста ѝ. След това той бавно развърза сатенената фльонга.

Тя премаяло се отпусна, пулсът ѝ биеше в очакване, докато Травис бавно смъкна горницето на зелената рокля.

— Много са ти приятни ръцете — прошепна тя.

— Ти си приятна. Мека, копринена и гладка.

Той се наведе и целуна извивката на гърдите ѝ, докато ги разголваше.

Миг по-късно роклята се озова на земята заедно с искрящите токчета и фееричното бельо на Джулиана. Сега тя дишаше по-бързо, задъхано, омаяна от растящата възбуда.

— Ти просто подивяваш в прегръдките ми — каза Травис, звучеше напълно доволен и благоговеещ. — Влудяваш ме с начина, по който ме искаш. Знаеш ли, скъпа? Никога, никога не ме е искал някой така, както ти ме искаш.

— Никога преди това никого не съм искала по този начин — призна си тя и се притисна в него, когато той плъзна ръка надолу към влажната ѝ топлина.

— Още първия път се съгласи, че с нас е нещо специално. И беше права.

Той леко раздалечи краката ѝ и погали влажните ѝ потайности.

Джулиана се вкопчи в ръцете му и се изви към него.

— Травис.

Той вдигна глава, за да погледне надолу към нея.

— Никога не се изморявам да те наблюдавам, когато си с мен по този начин.

Той навлезе в нея с пръсти, погали я и бавно излезе.

— О, Травис, май не мога да чакам, искам... — Джулиана усети малките, конвулсивни контракции, които започнаха почти без предупреждение. Тя извика.

— Няма нужда да чакаме — увери я Травис и притегли ханша ѝ към себе си.

— Тази нощ разполагаме с времето на целия свят. Дивей с мен, скъпа.

— Не без теб.

Тя посегна към него, плъзна един крак между неговите и потърси натежалия с цялата си дължина и очакващ орган.

Когато тя интимно го докосна, като го пое в ръцете си и го погали, Травис се задъха. След това нямаше думи, само тихи звуци от растяща нужда и напирало желание.

Джулиана се изгуби в чудната страна на страстта, когато усети Травис да разтваря краката ѝ със силните си ръце. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, когато той влезе в нея и възхитителният шок предизвика нова вълна на освобождаване, която сякаш пропътува по цялото ѝ тяло.

Тя го чу да мълви нейното име, докато се надигаше още и още вътре в нея, почувства как тялото му се втвърдява под ръцете ѝ. След това остана само шеметното чувство на свободно падане, което винаги идваше след кулминацията на любовенето им. Джулиана му се отдаде напълно, отпусна се в прегръдките на любимия си, а той самият се загуби в нейните.

Кристалчетата по обувките, полегнали на белия килим, проблясваха в мрака, дребните мъниста искряха като истински диаманти.

— Джулиана?

Много по-късно Травис тихо произнесе името ѝ в мрака. Седнал гол отстрани на леглото, наливаше шампанско в двете чаши, които бяха донесли от кухнята.

— Хм?

Тя се чувстваше прелестно отпусната и доволна. Огледа голите му рамене и силния му гръб с любещи очи. Наистина беше точният размер за нея, каза си тя доволно.

— И ако случайно си забременяла, говорейки хипотетично, аз ще бъда най-щастливият жив мъж.

— Жалко, че не можа да се насладиш на израженията на всички снощи, когато се затича да гониш Травис и се върна десет минути по-

късно в прегръдките му. Беше абсолютно неоченима гледка, гледка с легендарни размери, доколкото това засяга управата на „Трежър Хаус“.

Ели отпи от кафето с мляко и замислено поклати глава.

— Понякога жената трябва да тича след това, което иска.

Джулиана се наслади на наситения цвят на чая „Кийман“ в чашата си и автоматично одобрително огледа приятно изпълненото с посетители помещение.

Някога съботните утрини обикновено бяха спокойни, докато преди три месеца тя не започна да предлага закуски и всички вестници. Оттогава в събота клиентите се стичаха в кафенето, за да изпият сутрешното си кафе с кроасана, докато прелистват нещо екзотично и странно като „Ню Йорк Таймс“ например.

— Родителите ти и баща ми бяха поразени, трябва да ти го призная — продължи Ели. — По-специално, след като им казах, че Травис в края на краищата няма да спаси „Флейм Вали“. И знаеш ли какво каза баща ти?

— Какво?

— Каза на татко да изчака и да види. „Нищо не е свършило, докато думата на дамата още се чува.“ Мисля, че това бяха думите му.

— Надявам се, че не храните напразни надежди — рече Джулиана спокойно. — Травис каза, че всъщност не може да направи нищо повече, освен евентуално да намери купувач за курорта. Така поне няма да загуби парите си. Но ти и Дейвид няма да притежавате и да експлоатирате „Флейм Вали“, а курортът окончателно ще мине в нови ръце.

— Знам. Дейвид и аз снощи дълго говорихме за нашето бъдеще — каза Ели. — Решихме много неща, които вероятно е трябвало да решим много по-отдавна.

Джулиана се намръщи.

— Е? Как мина? Все още ли се тревожиш, че ще те напусне, след като с курорта вече е свършено?

Ели сладко се усмихна, погледът ѝ беше ясен.

— О, не. Никога не е и помислял да ме напусне. Клетият човек се страхувал, че аз ще го напусна. Затова е бил толкова напрегнат през последните няколко месеца. Можеш ли да го повярваш?

— Ами да. Винаги съм знаела, че двамата сте родени един за друг. — Джулиана се облегна назад. — И сега какво ще правите?

— Ами една от възможностите е, ако Травис ни намери купувач, да вземем парите и отново да опитаме пак в курортния бизнес, този път в много по-малък мащаб. Друга възможност, според Дейвид, е да провери дали „Фаст Форуърд Пропъртиз“, може да ни помогне да сключим някакъв договор с новия собственик, който и да е той, за да управляваме „Флейм Вали“. Разбира се, под ръководството на Травис. Не искаме да направим същите грешки като миналия път.

— Това няма ли да те смущава, Ели? Да останеш в курорта, след като мине в ръцете на нов собственик?

— Мисля, че ще се справя, също и Дейвид. Не съм сигурна дали на татко и на твоите родители ще им хареса. Навярно ще им стане много криво, ако членовете на семейството се превърнат просто в мениджъри на „Флейм Вали“.

— Но пък от друга страна — отбеляза Джулиана — нали не чичо Тони и родителите ми ще вземат решения? Ти и Дейвид трябва да решите какво да правите с бъдещето си.

— Точно това си казахме с Дейвид снощи. Чувствам се невероятно успокоена, след като всичко свърши. Именно благодарение на тази каша Дейвид и аз най-после се измъкнахме от сянката на татко. Вече каквото и да се случи, бракът ни ще укрепне.

— Чичо Тони е винаги добронамерен — каза Джулиана — както и моите родители са винаги добронамерени.

— Вярно е. И знаем, че те ни обичат. Това е най-важното нещо. Но не може да се отрече, че понякога обичат да се разпореждат с нас.

— Приеми го по този начин, колкото и неприятна да е цялата ситуация, все пак е за предпочитане пред това да скъсаш с родители, които абсолютно не се интересуват от живота ти.

— Кой има такива родители? — попита Ели учудено.

— Травис.

Ели я погледна.

— О. Да. Мисля, че имаш планове да уредиш въпроса?

Джулиана се усмихна самоуверено и развеселена.

— Да кажем само, че имам планове да дам още един шанс на родителите на Травис да потанцуват на сватбата му.

— Ако не дойдат?

— Ще дойдат.

— Как можеш да си толкова сигурна?

— Защото благодарение на един разговор със Санди, реших да изоставя всякакви любезности. Ще шантажирам родителите на Травис, за да дойдат и да се държат както трябва.

Ели се ококори.

— Ще ги шантажираш? Трябваше да се досетя. Не ти липсва нахалство, Джулиана. Винаги преследваш това, което искаш, пред нищо не се спираш.

— Това е едно от най-добрите ми качества — съгласи се Джулиана. — Само попитай Травис. Виж, смятах да започна голямото проучване за булчинската ми рокля днес следобед, след като „Каризма“ затвори. Искаш ли да дойдеш с мен? Гарантирам, че ще бъде специална рокля.

— Вече съм сигурна, че отново си нормална — каза Ели.

— Странно как някои от нещата, от които най-много се опасяваш в живота си, в последна сметка се оказва, че не са тези, за които е трябвало да се тревожиш.

Дейвид отпи голяма глътка от бирата и се загледа навън към пристанището.

— Така животът понякога става забавен.

Травис седеше до Дейвид на една от външните маси в „Гоулдън Кийл“ — елегантна кръчма близо до пристана. Двамата мъже се бяха споразумели да се срещнат там, за да обсъдят бъдещето на „Флейм Вали“. Но до този момент бяха говорили само за отношенията с жените в живота им.

— Значи ти и Ели сте се разбрали.

— Тя се е тревожела, че ще я изоставя, ако загубим курорта. Аз мислех, че някаква част от нея не е била напълно сигурна, че не съм се оженил за нея заради „Флейм Вали“.

— Джулиана винаги е била сигурна, че двамата сте се влюбили още от първия миг.

Дейвид се изсмя.

— Джулиана винаги е сигурна за всичко.

— Да — Травис бегло се усмихна. — И понякога има право.

— Длъжен съм да ти кажа, Соьер. Не познавам друг мъж, който би могъл да се справи с Джулиана Грант.

— Ако някой мъж се опита, ще му счупя врата — каза Травис спокойно.

— Ако, разбира се, Джулиана не го стори първа.

— Вярно. А сега какво, Къркуд? Искаш да се опитам да намеря купувач и да се погрижа да склучиш договор, за да управляваш курорта?

Дейвид се отпусна назад в стола си.

— Имам предложение за „Фаст Форуърд Пропъртиз“.

— Какво?

— Какво ще кажеш да възложиш на мен и на Ели да го управляваме, след като станеш собственик? Ами никой не познава курорта по-добре от нас.

Травис изследва съдържанието на бирената си чаша.

— Няма да е същото, като да го притежаваш — предупреди го той. — Аз отговарям пред инвеститорите си. Моя работа ще бъде курортът отново да се изправи на крака. Непрекъснато ще дишам във врата ти. Ще поглеждам през рамото ти. Ще следя всяко твое движение. Добър съм в това, което правя, Къркуд, но е факт, че е истински ад да се работи за мен.

— Мисля, че ще се справя. — Дейвид го погледна, без ни най-малко да се смути. — Кой знае? Може пък да науча нещо от теб за финансовия мениджмънт.

— Ще си помисля. Ще говоря с инвеститорите си.

— Правилно — съгласи се Дейвид. — Е, и кога е сватбата?

— Джулиана я е насрочила за края на месеца.

— Края на месеца? Защо толкова скоро? Сгодени сте и фактически живеете заедно. Защо Джулиана бърза толкова много?

— Беше моя идея — каза Травис. — Не искам никакви рискове. Когато склучвам бизнес сделка, правя я перфектна. Никакви вратички.

Дейвид се усмихна.

— Знам. И сделката с „Флейм Вали“ си я направил толкова перфектна, че дори ти не можеш да се измъкнеш. Джулиана няма шанс.

— Това е целта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.